STAR WARS
ULTIMUL JEDI

MAESTRUL ÎNŞELĂTORIEI
JUDE WATSON

JUDE WATSON

STAR WARS

SERIA ULTIMUL JEDI

MAESTRUL ÎNŞELĂTORIEI

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

Jude Watson
The Last of the Jedi: Master of Deception
2008

Jude Watson

Este o cunoscută scriitoare specializată în epoca de început a seriei Star Wars.

Colaborarea cu Lucas-Books a început cu Star Wars Journal: Captive to Evil – Jurnalul Prinţesei Leia Organa. De atunci, Watson a scris povestiri pentru seria de reviste Star Wars: Jedi Apprentice precum şi „Jurnalele” Reginei Amidala şi Darth Maul.

GHIDUL CARACTERELOR

ULTIMII JEDI

Obi-Wan Kenobi: Mare Maestru Jedi, acum în exil pe Tatooine.

Ferus Olin: Fost Padawan Jedi, odinioară ucenic al Maestrei Jedi Siri Tachi, în prezent agent dublu împotriva Imperiului, pe planeta Bellassa.

Solace: Fostă Cavaler Jedi Fy-Tor Ana; devenită vânător de recompense după instaurarea Imperiului.

Garen Muln: Slăbit de lunile lungi de ascundere după Ordinul 66; locuieşte pe baza secretă pe care Ferus Olin a înfiinţat-o pe asteroid.

Ry-Gaul: Fugar după Ordinul 66; găsit de Solace.

CEI ŞTERŞI

O confederaţie liberă a celor care au fost marcaţi de Imperiu pentru a fi ucişi, care au renunţat la identităţile lor oficiale şi au dispărut; adunaţi pe Coruscant.

Dexter (Dex) Jettster: Fostul proprietar al restaurantului *Dex's Diner*; a înfiinţat o casă conspirativă în *Districtul Portocaliu* de pe Coruscant.

Oryon: Fost şef al unei reţele Bothane de spionaj din timpul Războiului Clonelor; îşi împarte timpul între baza secretă de pe asteroid şi ascunzătoarea lui Dex.

Keets Freely: Fost jurnalist premiat de investigaţie; acum se ascunde în casa conspirativă a lui Dex.

Curran Caladian: Fost consilier Senatorial de Svivreni; văr al defunctului consilier Senatorial şi prieten al lui Obi-Wan Kenobi, Tyro Caladian; marcat pentru a fi ucis din cauza rezistenţei sale deschise faţă de instaurarea Imperiului. Locuieşte în casa conspirativă a lui Dex.

ÎNGRIJITORII BAZEI

Raina Quill: Pilot – renumită în lupta planetei Acherin împotriva Imperiului.

Toma: Fost General şi comandant al forţei de rezistenţă de pe Acherin.

CEI UNSPREZECE

Mişcare de rezistenţă de pe planeta Bellassa; grupul începe să fie cunoscut în tot Imperiul; înfiinţat iniţial de unsprezece bărbaţi şi femei, dar a crescut până la a include sute de persoane în oraşul Ussa, cu mai mulţi susţinători pe întreaga planetă.

Roan Lands: Unul dintre *Cei Unsprezece* originali; prieten şi partener al lui Ferus Olin; ucis de Darth Vader.

Dona Telamark: Susţinătoare a *Celor Unsprezece*; l-a ascuns pe Ferus Olin în refugiul ei montan după ce acesta a evadat dintr-o închisoare Imperială.

Wil: Unul dintre *Cei Unsprezece* originali şi acum coordonatorul principal al grupului.

Dr. Arnie Antin: Şi-a împrumutat serviciile medicale grupului, apoi s-a alăturat mai târziu; acum este a doua la comandă.

PRIETENII ŞI ALIAŢII LUI FERUS OLIN

Trever Flume: Tovarăşul în vârstă de treisprezece ani al lui Ferus Olin, fost copil al străzii şi operator pe piaţa neagră de pe Bellassa; acum membru de onoare al *Celor Unsprezece* şi luptător al rezistenţei, sub acoperire la Academia Navală Imperială de pe Coruscant.

Clive Flax: Fost muzician şi spion corporatist transformat în agent dublu în timpul Războiului Clonelor; prieten al lui Ferus şi Roan; a evadat împreună cu Ferus din închisoarea Imperială de pe Dontamo.

Astri Oddo: Fostă Astri Oddo Divinian; a divorţat de politicianul Bog Divinian după ce acesta s-a alăturat lui Sano Sauro şi Confederaţiei Sistemelor Independente în timpul Războiului Clonelor; acum este fugară, ascunzându-se de Bog; expertă în piratare informatică, specializată în sisteme de coduri la scară macro.

Lune Oddo Divinian: Fiul de opt ani al lui Astri şi al lui Bog Divinian, înzestrat cu abilităţi în Forţă.

Linna Naltree: Expert medical care l-a ajutat pe Trever să scape.

Flame: Prietenă misterioasă şi bogată a *Celor Unsprezece* şi a altor grupuri de rezistenţă.

ALŢII

Breha, Regină de Alderaan: soţia lui Bail Organa şi mama adoptivă a Leiei, fiica lui Padme Amidala şi a lui Anakin Skywalker.

Bail Organa: soţul lui Breha şi tatăl adoptiv al Leiei; Senator de Alderaan.

Hydra: şefa maleficilor Inchizitori ai Imperiului.

Jenna Zan Arbor: om de ştiinţă malefic angajat de Imperiu; lucrează pe Coruscant la un medicament antimemorie.

...cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

Capitolul 1

Bail Organa stătea la fereastră şi o privea pe fiica lui, Leia, alergând prin grădini. În fiecare zi învăța noi abilități şi devenea mai stabilă pe picioare. Soția lui, Breha, stătea cu picioarele încrucişate pe iarbă, râzând în timp ce Leia culegea flori.

Bail îşi dădu seama că îşi ținea respirația. O lăsă să iasă încet.

Crezuseră că incidentul nu însemnase nimic. Un accident evitat, nimic mai mult de atât. Leia fusese cu una dintre îngrijitoarele ei, Memily, care lucra la bucătărie, dar care se oferise să ajute şi cu copiii. Se duseră să se joace într-un parc din celălalt capăt al oraşului Aldera, unde Leia nu mai fusese niciodată. Parcul se termina în nişte faleze înalte de gresie care dădeau spre mare. De-a lungul perimetrului existau garduri, ingenios concepute într-un grilaj care părea format din crengi albe, dar care erau de fapt din duroțel. Doar că una dintre zone era slăbită, iar Memily fusese pe punctul de a se sprijini de ea pentru a admira priveliştea.

Bail încă nu ştia exact ce se întâmplase. Memily îi spusese povestea, încă zguduită de experiență. Jurase că Leia, care nu împlinise încă un an, îşi răsucise brusc capul şi îşi aruncase bila laser direct în acel loc. Mingea laser lovise gardul, care se zguduise atât de tare, încât Memily fusese avertizată de instabilitatea lui.

Poate că Memily nu ar fi căzut. Poate că gardul ar fi rezistat. Poate că Leia aruncase din întâmplare bila laser. Povestind acest lucru, Memily îl fixase pe Bail cu ochii ei mari şi negri. Era o tânără de la țară, încă puțin intimidată de atmosfera de la palatul regal.

— Parcă ar fi ştiut, domnule, spusese ea. Ca şi cum ar fi văzut ceva înainte să se întâmple. Am văzut asta în ochii ei. Apoi mi-a zâmbit şi... a continuat să joace.

Memily era complet de încredere; toată lumea din palatul lui Bail era. Toți cei care locuiau în incintă erau fie din familie, fie erau înrudiți cu cei mai de încredere aliați ai familiei. Memily era fiica unui vechi prieten. Bail ştia că ea nu ar fi vorbit niciodată despre incident cu altcineva în afară de el. Dar, cumva, acest mic incident – această ruptură minusculă în mijlocul unei zile obişnuite – fusese raportat Imperiului.

Cineva văzuse, cineva vorbise, şi poate că acea persoană spusese povestea la portul spațial, un loc de unde altcineva ar fi putut să o ducă pe Coruscant. Spionii erau peste tot acum. Imperiul plătea bine pentru cele mai mici fragmente de informații. Aşa că cineva, la un moment dat, s-a gândit că Imperiul ar putea fi interesat de povestea unui copil cu reflexe uimitoare.

Informatorii Imperiali făceau acum parte din viața galaxiei, presupuse Bail, dar nu crezuse că existau şi pe Alderaan. Societatea de aici era prea unită şi toată lumea se opunea cu înverşunare noii ordini Imperiale. Era doar ghinion că vestea ajunsese atât de departe... până la Inchizitorii Imperiali.

Ghinion. Asta fusese? Un Jedi nu ar fi spus asta. Un Jedi ar fi spus că partea întunecată a Forței se mişca acum prin galaxie, ispitindu-i pe unii şi încurajându-i pe alții să-şi exercite cele mai rele impulsuri.

Vestea bună era că nimeni nu ştia că fetița era Leia. Exista doar un raport despre un copil şi o îngrijitoare care o luase repede la fugă. Nu o putea învinui pe Memily pentru asta, dar atrăsese atenția.

Bail aruncă o privire prin cameră, spre uşile din oțel transparent care mărgineau un perete întreg, astfel încât grădinile să fie văzute în întregime. Leia numea această încăpere *camera dinăuntru şi din afară*. Palatul fusese întotdeauna un loc deschis. Aşa era felul de a fi al Alderaanului. Orice cetățean putea să vină la uşă şi să bată. Bail pusese pază aici încă din timpul Războiului Clonelor, dar aceasta era minimă. Breha se certase cu el chiar şi în privința asta.

Nu schimb tradițiile planetei mele din cauza unui regim respingător, spuse ea, cu bărbia ridicată în acel mod pe care el îl cunoştea atât de bine.

Avusese dreptate, de fapt. Dacă Imperiul dorea să aibă acces în acest loc, ar fi intrat, indiferent câtă securitate ar fi ordonat el.

Acum, doi Inchizitori Imperiali urmau să sosească mai târziu în acea zi. Îi spusese lui Breha să o ia pe Leia de aici pe toată durata vizitei. Acum îi putea vedea, îndreptându-se spre porțile private pe care familia le folosea pentru a intra şi a ieşi din incinta oficială a palatului. Bail se simțea mai bine ştiind că Leia nu va fi acasă. Nu că un Inchizitor ar fi sesizat ceva ciudat. Leia era un copil mic şi normal. Avansată pentru vârsta ei, da, dar el nu văzuse niciodată la ea vreo dovadă de sensibilitate la Forță. Spera, în schimb, că tot ce moştenise de la adevărații ei părinți fusese de la Padme. Inteligența ei, curajul ei, poate ceva din grația ei... nu doar ochii ei căprui.

Cu toate astea, o parte din Anakin Skywalker era şi ea acolo. Bail sperase că nu va fi aşa. În această galaxie, abilitatea în Forță ar fi fost o povară pentru copilul său, nu un dar.

Atât de multe de ascuns, gândi Bail. Inchizitorii aveau să vină, aveau să cutreiere oraşul, aveau să scotocească prin arhive şi aveau să invadeze intimitatea cetățenilor de pe Alderaan, iar dacă Bail se ocupa cum trebuie de problemă, nu aveau să găsească nimic şi aveau să plece. Raportul despre un copilaş cu un braț uimitor ar fi fost dat la o parte, aşa cum ar fi trebuit, pierdut printre milioanele de ponturi pe care anchetatorii Imperiali le primeau de la cei care încercau să obțină favoruri, încercând să avanseze în sistem.

Bail suspină. Va trebui să coopereze. Dar nu avea de gând să facă să le fie uşor.

Capitolul 2

Ferus Olin rezistă impulsului de a trage de gulerul robei sale de Inchizitor. Pentru el, roba avea un aspect nejustificat de amenințător. Glugile erau concepute pentru a ascunde fața. Îi spusese colegei sale Inchizitor, Hydra, că i se părea contraproductiv să poarte un costum atât de înfricoşător dacă încerca să convingă subiecții reticenți să divulge informații, dar Hydra se mulțumise să se holbeze la el cu privirea ei plată şi inexpresivă şi să spună:

— Imperiul nu *convinge*.

Aşa era. Ştia că trebuia să fie cu adevărat atent la acest nou jargon Imperial. Ei nu convingeau, nu întrebau, nu amânau, nu țineau cont de faptul că orice persoană cu care intrau în contact era, de fapt, o creatură vie, care respira. Eficiența nemiloasă era singura cale de urmat.

Ferus ura să fie un agent dublu. Dacă Împăratul nu i-ar fi dat această sarcină specială, ar fi renunțat şi s-ar fi întors în rezistență. Dar, având şansa de a conduce Inchizitorii care urmăreau zvonurile despre adepții Forței, nu putuse să refuze. Dacă îi putea localiza, îi putea salva. Şi dacă pentru a-i localiza trebuia să fie Inchizitor pentru o vreme, o va face.

Dar roba asta... fusese în două închisori Imperiale până acum, iar roba asta părea să fie a treia.

Dacă nu ar fi fost Obi-Wan Kenobi, nu s-ar fi aflat deloc pe Alderaan. Atâta singurătate îl făcea un om mai misterios decât de obicei. Obi-Wan avea secretele lui şi le păstra bine. Asta nu-l împiedica, totuşi, să emită directive către Ferus din când în când. Când Ferus enumerase perspectivele sensibile la Forță, din nu ştiu ce motiv, acest copil fără nume de pe Alderaan îi atrăsese atenția lui Obi-Wan.

Inchizitoarea Imperială Hydra stătea lângă el, cu o expresie neutră. Nu scotea niciodată un cuvânt dacă nu era nevoită. Gluga îi umbrea fața şi era rar când îi zărea expresia. Nu părea să aibă vreo emoție în legătură cu nimic. Călătoreau împreună de două zile şi ea nu se plânsese niciodată de întârzieri, de mâncarea proastă sau de defectarea motorului subluminic care îi ținuse la sol timp de cinci ore într-un port spațial ponosit. Pilotase speederul, zburând pe culoarele spațiale din Aldera fără să țină cont de nimeni altcineva. Palatul se afla pe o uşoară înălțime la marginea oraşului, cu vedere spre lacul vast. Era un complex grațios de clădiri înconjurate de grădini şi livezi. Terasele de pe diferite niveluri le ofereau locuitorilor aer şi lumină din belşug în climatul temperat al Alderaanului. Hydra coborâse speederul, pornind motorul repulsor astfel încât zdrobise o parcelă de trifoi.

Ferus se pregăti pentru întâlnire. Bail Organa era un erou personal al său. Îi urmărise cariera în Senat, îi ascultase discursurile, îi citise scrierile. Pasiunea lui pentru dreptate nu fusese niciodată un prilej de orgoliu sau de grandomanie; hotărârea lui liniştită era, pentru Ferus, esența a ceea ce trebuia să fie un politician şi rareori era. Iar Bail avea să-l dispreţuiască. Nu numai că intra în casa lui ca duşman, dar Bail îi cunoştea fără îndoială trecutul. Ar fi acceptat linia oficială Imperială conform căreia Ferus fusese un mare erou al rezistenței Bellassane înainte să vadă că a greşit şi să se

alăture Imperiului. Cu alte cuvinte, l-ar vedea ca pe un trădător al tuturor idealurilor care îi erau dragi.

Ferus şi Hydra se apropiară de palat şi trecură prin porţi. Ferus fu surprins de lipsa de securitate. Trebuia să fie acolo, dar nu simţi nicio alarmă sau senzor ascuns. Pe Alderaan nu erau permise armele, dar, cu toate astea, s-ar fi aşteptat la un fel de protecţie pentru Regină şi marea ei familie extinsă.

Merseră pe o cărare sinuoasă printre copacii bătrâni cu trunchiuri groase de lemn de un auriu închis. Grădinile erau în floare, iar toate florile erau explozii de culoare pe fondul verde dens şi întunecat al frunzişului.

Poteca îi conduse la o uşă de intrare largă, care era sculptată în mod ciudat din ceea ce părea a fi trunchiul masiv al unuia dintre copacii maiestuoşi care înconjurau palatul. Bail Organa deschise el însuşi uşa în timp ce se apropiau.

Ferus făcu o uşoară plecăciune.

— Venim ca împuterniciţi ai Împăratului, spuse el.

— Puteţi intra.

Bail se întoarse şi intră rigid înapoi în casă. Fiecare muşchi din corpul său le spunea cât de puţin se gândea la ei şi cât de repede voia să plece.

Ferus aruncă o privire spre Hydra, dar, ca de obicei, nu îşi putu da seama la ce se gândea. Ea mergea repede, cu mâinile ascunse în robă.

Bail îi conduse spre ceea ce trebuie să fi fost cea mai formală încăpere a palatului, folosită pentru chestiuni ceremoniale. Era placată cu lambriuri de lemn şi era încununată de un tavan bombat. Înăuntru, aşteptau două femei. Ferus o recunoscu pe Breha, înaltă şi frumoasă în rochia ei albă din pânză simplă. Cealaltă femeie semăna cu ea, dar era mai înaltă, cu o faţă rotundă şi drăguţă şi cu şuviţe de păr negru în jurul urechilor.

— Soţia mea, Breha, Regina Alderaanului, şi cumnata mea, Deara, consiliera ei, spuse scurt Bail.

Nu exista niciun fel de mobilier în cameră, iar ei stăteau direct în centru, chiar sub un corp de iluminat masiv, în formă de soare.

— Ce v-a adus pe Alderaan? întrebă Bail.

— Inchizitorii Imperiali au sarcina de a promova stabilitatea în galaxie.

Ferus spuse cuvintele pe care i se spusese să le rostească înainte de orice cerere de informaţii. Continuă în ciuda dispreţului evident din expresia lui Bail.

— Pentru a face asta, aşteptăm cooperarea Senatorilor şi a conducătorilor. Un raport a fost depus de către unul dintre cetăţenii dumneavoastră.

— Unul dintre cetăţenii noştri, spuneţi dumneavoastră, spuse Breha. Nu cred că este aşa. Cetăţenii Alderaanului nu se spionează unii pe alţii.

Ferus nu avea de gând să dezbată acest lucru. Cel mai probabil, Breha avea dreptate. Dar îl înfuria pe Ferus faptul că nivelul său de autorizaţie de securitate nu se extindea la numele agenţilor Imperiali, nici măcar la numele de cod. Nu ştia cine, mai exact, predase raportul despre copilul neobişnuit.

— A fost depus un raport, repetă el cu politeţe, care ne obligă să continuăm o anchetă la faţa locului. Am dori permisiunea dumneavoastră de a căuta în registrele oficiale ale Alderaanului, inclusiv în rapoartele de securitate, supravegherea internă...

— Curtea regală nu-şi spionează cetăţenii!

Vocea lui Bail şuieră şi răsună prin cameră.

— Vă lăsăm pe voi să faceţi asta, adăugă Deara.

— ...şi toate comunicările înregistrate şi registrele cetăţenilor, încheie Ferus.

Îşi păstră tonul politicos şi respectuos, dar asta nu făcu nimic pentru a diminua furia evidentă a lui Bail.

Ştiau cu toţii rezultatul. Bail şi Breha i-ar fi dat permisiunea pentru că trebuiau să o facă. Ştiau foarte bine că până şi a cere permisiunea era doar un gest simbolic. Împăratul îi dăduse puterea de a deschide orice arhivă planetară pe care o dorea. Ferus era sigur că, într-o zi, în curând, nici măcar acest schimb lipsit de sens nu va mai fi necesar. Deocamdată, Împăratul era încă preocupat de aparenţe.

Ochii lui Bail ardeau prin el.

— Nu aveţi nevoie de permisiunea noastră, spuse el, scuipând cuvintele. Atunci de ce să ne faceţi să trecem prin ipocrizia de a o cere? Faceţi ce doriţi. Nu avem nimic de ascuns.

Ca unul singur, Bail, Breha şi Deara le întoarseră spatele şi ieşiră.

Capitolul 3

În timp ce Ferus şi Hydra urcau înapoi în speeder, Ferus spuse:

— Cred că ar trebui să încercăm mai întâi la Biroul de Înregistrări Oficiale.

— Ai fost respectuos cu Bail Organa, răspunse Hydra, surprinzându-l. De ce?

— Este Senator.

— Este principalul opozant al Împăratului în Senat. Lucrează pentru a distruge Imperiul.

— Este mai uşor dacă eviţi confruntarea atunci când sapi pe terenul altcuiva.

— Asta este o afirmaţie curioasă, spuse Hydra. Alderaan aparţine Imperiului, Acesta este terenul nostru.

Ups, gândi Ferus. Trebuia să fie mai atent.

— Vorbesc despre percepţie, spuse el. Dacă îl forţăm prea tare pe Senator, s-ar putea să ne închidă accesul în moduri de care noi nici măcar nu suntem conştienţi. Nu avem un sistem de blocare a acestei planete... încă.

Ea nu răspunse, iar Ferus ghidă aparatul de zbor spre un grup de clădiri oficiale dintr-o zonă centrală a oraşului Aldera. Trebuia să se debaraseze cumva de Hydra. Era prea atentă. Treaba lui aici era să investigheze raportul cât mai repede posibil şi apoi să închidă dosarul. Nu o voia prin preajmă. Obi-Wan părea mai puţin interesat de posibila prezenţă a unui copil sensibil la Forţă decât de a-i scoate pe Inchizitori de pe urma lui. Dacă Ferus găsea copilul, ar fi fost obligat de onoare să se asigure că acesta era protejat. Ar fi putut fi complicat.

Era nerăbdător să scape de Hydra şi să o contacteze pe Arnie Antin. Ea era doctor şi om de ştiinţă, iar el avea nevoie de expertiza ei. Cu doar câteva zile în urmă pătrunsese în *EmPal SuRecon* şi reuşise să fure nişte registre de aprovizionare. Instalaţia medicală privată a Împăratului trebuia să fi fost locul unde fusese construit şi ajustat costumul lui Darth Vader. Niciun alt loc din galaxie nu avea această expertiză. Ferus spera că, după ce Arnie Antin analiza înregistrările, îi va putea da un indiciu despre identitatea lui Vader, sau cel puţin un loc de unde să înceapă.

Dacă bănuielile lui erau corecte, Darth Vader era un Jedi decăzut. Şi nu numai atât, Ferus avea sentimentul sâcâitor că îl cunoscuse. Poate chiar îl cunoştea bine.

Dacă putea descoperi natura rănilor lui Vader, putea afla cine fusese. Asta i-ar putea da un avantaj în luptă. Pentru că se îndreptau spre o luptă. Vader îl ucisese pe Roan Lands cu sânge rece. O făcuse doar pentru a-l înfuria pe Ferus. Luase o viaţă doar pentru propriul amuzament. Trebuia să plătească pentru asta.

Ferus ştia că, lăsându-se pradă furiei, punea în pericol stăpânirea redescoperită a Forţei. Nu devenise niciodată un Jedi în mod oficial; îşi dăduse demisia din Ordin când încă era ucenic. Îşi cunoştea limitele. Aşa cum era, nu ar fi fost un adversar prea bun pentru Vader. Învăţase detaşarea ca Padawan Jedi, dar nu se simţea detaşat. Deloc. O furie calmă şi constantă se afla acum în el. Avea nevoie doar de un declanşator pentru a exploda. Toată viaţa fusese învăţat că răzbunarea unei morţi era o greşeală. Dar asta nu i se părea greşit.

Împăratul îi spusese că îl poate învăţa despre partea întunecată a Forţei. Îi

spusese că furia nu-l va face decât să devină mai puternic. Ferus trebuia să recunoască faptul că avusese dreptate. Nu puteai să te contrazici cu rezultatele. În puținele dăți în care își exploatase furia și simțise partea întunecată a Forței, fusese capabil să miște obiecte cu viteze șocante doar concentrându-și furia.

Înainte să părăsească Coruscantul, se întâlnise pentru scurt timp cu Împăratul. Palpatine îi dăduse un Holocron Sith, suficient de mic pentru a fi pus în buzunarul tunicii. Îi spusese că, dacă va avea curajul să-l acceseze, ar putea obține o mare putere.

Nu îi spusese ce va vedea. Nu îi spusese ce va învăța. Dar felul în care rostise cuvântul *putere*, felul în care mângâiase Holocronul, îi spusese totul lui Ferus. Dacă voia să-l învingă pe Vader, aceasta era singura cale.

Încă nu accesase Holocronul. Îl simțea în tunică, cu o greutate disproporționată față de mărimea sa. Uneori părea să aibă căldură. Alteori era ca o arsură de gheață care îi pătrundea prin țesătura hainelor. Uneori părea să-l afecteze în moduri ciudate. Aveam impresia că lumea se fractura de-a lungul unor falii invizibile. Viziunea sa era ciudat de dublă, ca și cum ar fi putut vedea prin lucruri până în miezul lor. Uneori simțea o străfulgerare de dispreț față de semenii săi și față de slăbiciunea lor.

Părea să fie destul de periculos să-l țină aproape.

Capitolul 4

Trever Flume îşi trecu mâna peste senzorul care transforma scările în rampă şi alunecă până la uşa din faţă. Introduse codul de ieşire din ascunzătoarea lui Dex de pe Coruscant şi se îndreptă spre *Aleea Tâlharilor*. Era o întâlnire în curs de desfăşurare şi, deşi subiectul era incitant – în sfârşit, urma să aibă loc întâlnirea liderilor rezistenței de pe planetele din întreaga galaxie – discuția era plictisitoare.

Cum puteau organiza o rezistență galactică dacă nu se puteau pune de acord asupra celui mai simplu lucru: un loc de întâlnire?

Wil, şeful deja legendarilor *Unsprezece* de pe Bellassa, sugerase o planetă din Inelul Exterior. Dar niciunul dintre liderii rezistenței nu credea că este o idee bună. Erau prea multe puncte de control între aici şi acolo, deşi s-ar fi simțit relativ în siguranță odată ajunşi. Dex sugerase Coruscantul, unde putea asigura securitatea, dar acea sugestie fu întâmpinată cu indignare. Să stea chiar sub nasul Împăratului? O bună parte dintre liderii rezistenței, cei care apăreau sub formă de holograme, îşi oferiseră lumile natale. Credeau că rețelele lor erau suficient de închegate pentru a garanta siguranța, dar numai pe propriile planete. Cu alte cuvinte, nu aveau încredere în nimeni altcineva să le asigure securitatea. Pentru că încă nu aveau încredere unii în alții. Nu conta. Tot ce ştia Trever era că aceste discuții îl plictiseau de moarte. Era aproape la fel de rău ca şi cum ar fi stat în tribunele Senatului.

Ieşi de pe *Aleea Tâlharilor*, ştiind că fiecare pas făcut pe aleea întortocheată fusese monitorizat de sistemul de securitate al lui Dex. Trecu de nivelurile mizere ale *Districtului Portocaliu*, fiind obişnuit cu ele de-acum. Abia dacă aruncă o privire către ceilalți locuitori ai districtului, unde chiar şi forțele de securitate Imperiale ezitau să intre. Dacă trăiai aici, ştiai că nu trebuia să inițiezi contactul vizual.

Aici nu funcționau turbolifturi sau transporturi pietonale. Dacă se începea vreun proiect pentru a îmbunătăți iluminatul sau pentru a reface trotuarele, acesta era sabotat sau distrus în mod misterios, indiferent cât de multă securitate era folosită pentru a-l coordona. Aşa că ieşirea din *Districtul Portocaliu* dură ceva timp. Dar timpul era ceva ce Trever avea din belşug. Grupul acela va continua să vorbească la nesfârşit. Nimeni n-ar fi observat că plecase.

Trever era căutat pe lumea lui natală, Bellassa, dar aici, pe Coruscant, se simțea în mod ciudat mai în siguranță decât oriunde altundeva. Prefera să aibă o mulțime de ființe printre care să se ascundă. Dacă simțea nevoia de aer şi de lumină, îşi găsea drumul spre suprafață şi intra în curenții pietonali din districtul Senatului, care curgeau rapid. Acolo se simțea invizibil.

Şi, în plus, înainte ca Ferus să părăsească Coruscantul, îi dăduse lui Trever o misiune secretă de îndeplinit.

* * *

Mulțimea se înghesuia în jurul lui pe aleea pietonală din districtul Senatului. Lumina strălucitoare a soarelui făcea să izbucnească fulgere la întâmplare din

corpurile metalice ale speederelor care navigau pe culoarele de zbor. Trever își ținea ochii deschiși după securitatea Imperială, care iniția uneori verificări aleatorii de identitate.

Acum era adesea singur. Fiul lui Astri, Lune Oddo. se afla în baza secretă de pe asteroid pe care o înființase Ferus. Lune se antrenase cu Ry-Gaul, dar Jediul tăcut îl dusese la Garen Muln pentru mai multe lecții. Chiar dacă Garen era fragil acum, avea un dar special, nou descoperit, pentru predare. Garen fusese unul dintre cei mai îndrăzneți piloți Jedi, pe vremea când Jedii încă mai existau. Acum se afla în izolare pe asteroid și, spunea el, descoperise noi părți din el însuși, cum ar fi răbdarea.

Trever fu surprins să constate că îi lipsea Lune. Nu-i acordase niciodată prea multă atenție puștiului până când copilul de opt ani fusese răpit și obligat să se înscrie la noua *Academie Navală Imperială*. Trever se înscrisese pentru a-l scoate de acolo și descoperise că micuțul avea o inteligență sclipitoare și nervi de duroțel. Ca să nu mai spunem că era o companie destul de bună. Petrecuseră ceva timp împreună înainte ca Ry-Gaul să-l ducă pe asteroid. Poate că era din cauza conexiunii înfricoșătoare cu Forța pe care o avea Lune, dar puștiul te ținea cu siguranță în alertă.

Trever sări pe o rampă mobilă care îl duse încă cincizeci de niveluri în sus printre nivelurile medii și încrucișate ale districtului. Pe măsură ce rampa se deplasa în sus, apăru o nouă perspectivă asupra clădirilor strălucitoare. Privirea i se opri pe Templul Jedi în ruină, aflat acum chiar în fața lui.

Își întoarse capul. Fusese cu Ferus în interiorul Templului la începutul aventurii lor. Se agățase de acea turlă și îl urmase pe Ferus înăuntru. Chiar și el, care nu avea nicio legătură cu Forța, simțise puterea care încă zumzăia în interiorul acelor ziduri.

Îl dureau ochii să îl vadă acum.

Auzise că Templul în ruine era acum un loc de fascinație macabră pentru elita Coruscantului. Era un loc în care muriseră atât de mulți Jedi. Dacă ți se permitea să îl vizitezi, era considerat un semn de statut. Toată ideea asta îl dezgusta. Nu i-ar fi spus lui Ferus. Știa cât de mult l-ar fi supărat.

Tocmai atunci, spre surprinderea lui, o zări pe Flame, mișcându-se mai sus prin mulțime. În timp ce rampa se deplasa în sus, o văzu cum se întorcea pe o altă pasarelă. Sări de pe rampă și o urmă. O ajunse din urmă lângă fântânile de la marginea uneia dintre multele piețe care înconjurau clădirea Senatului.

— Vizitezi? întrebă el când ajunse lângă ea.

Ea aproape că sări un metru.

— Nu te-am văzut, spuse ea. Trever, m-ai speriat. Mă uit mereu după controalele de identitate Imperiale.

— Îmi pare rău. Se sprijini de peretele fântânii, simțind particulele de apă pe gât. Ce cauți prin părțile astea?

— S-a terminat întâlnirea? întrebă ea, trecând peste cuvintele lui. Pe fața ei se citea neliniște. Mi-au cerut să plec ca să poată dezbate mai liber.

— Încă mai trăncănesc. Trever clătină din cap. Ai crede că o gașcă de luptători din rezistență ar avea mai mult tupeu. Tuturor le este frică să nu fie prinși.

— Este o chestiune de încredere, spuse Flame, uitându-se la jocul de lumini a soarelui pe fântână. Ochii ei verzi se îngustară. Deciziile de genul acesta necesită o coeziune pe care grupul nu o are încă.

— Coeziune? Trever strâmbă din nas. E nevoie de curaj. Asta e tot.

— Și-au dovedit deja curajul, îl mustră Flame cu blândețe. Apoi se încruntă. Dar

nu-mi place. Mi-e teamă că *Moonstrike* se va destrăma. Am avut o întâlnire cu Bail Organa. Mi-a fost prezentat de unul dintre liderii rezistenței, un fost asociat de încredere al său. L-am rugat să se alăture la *Moonstrike*, dar a refuzat. Mi-a spus că nu există rezistență pe Alderaan şi că s-a angajat să lucreze prin intermediul Senatului. Probabil că minte, spuse ea, împreunându-şi mâinile. Trebuie să existe o mişcare clandestină pe acea planetă. Ce spune Ferus?

— Abia a ajuns acolo. Nu a spus prea multe.

— Bail Organa este cheia, spuse Flame. Dacă am avea Senatori în *Moonstrike*! Asta i-ar da legitimitate. Cu siguranță am putea forma o mişcare la nivelul întregii galaxii, cu o ramură politică şi una militară. Dar dacă Bail Organa refuză, alții vor accepta. Se întoarse spre Trever. Crezi că Ferus l-ar putea convinge?

— Ferus este sub acoperire, spuse Trever. Organa crede că face parte din Imperiu, îți aminteşti?

— Ei bine, ar trebui să-şi dezvăluie identitatea de agent dublu, desigur, spuse Flame. Dar Bail Organa este de încredere. Avem nevoie de el, Trever!

— Îl voi întreba pe Ferus, spuse Trever.

Ar fi făcut aproape orice pentru Flame. Se zvonea că îşi sacrificase o viață destul de frumoasă şi averea personală pentru a porni mişcarea *Moonstrike*. Alături de Ferus, o admira mai mult decât pe oricine altcineva din galaxie.

— Dar tot ce pot face este să cer. Nu-l poți obliga pe Ferus să facă ceva ce nu crede că este corect. E foarte enervant în felul ăsta.

— Spune-i cât de important este, îl îndemnă Flame.

Trever aprobă din cap, observând cât de încordată părea Flame. De obicei era atât de rece şi de calmă, chiar şi sub focul blasterelor. Presupuse că era din cauză că se afla atât de aproape de îndeplinirea scopului ei.

— Mă bazez pe tine, spuse Flame. Zâmbi şi întinse mâna pentru a trage de borul şepcii pe care o purta el pentru a-şi ascunde părul albăstrui. Aşa cum fac întotdeauna.

Afecțiunea gestului îl mulțumi la fel de mult ca şi încrederea din ochii ei.

— Nu te voi dezamăgi, promise el.

Şi îşi continuă drumul. Privi în sus şi văzu în față turnul înalt *Republica 500*. Ferus îl contactase mai devreme în acea zi şi îl rugase să verifice măsurile de securitate de acolo. Ferus încă se simțea aiurea pentru că, atunci când intrase în *EmPal SuRecon*, fusese nevoit să o lase în urmă pe una dintre cercetătoare, Linna Naltree. Ea se întorsese de bunăvoie pentru a continua ca asistentă a barbarei cercetătoare Jenna Zan Arbor, pentru a se asigura că Lune şi Ferus vor putea scăpa. Ferus îi era dator şi intenționa să o scoată de acolo dacă putea. Primul pas era să vadă dacă ea stătea în turnul *Republica* împreună cu Zan Arbor, care ceruse un apartament în cel mai exclusivist turn de locuințe din oraş.

Încă nu ştiau la ce lucra Zan Arbor, dar ştiau că era vorba de Darth Vader. Era nevoie de mai multe investigații. Linna ar fi putut să ştie până acum care era proiectul secret. Dacă ar fi putut ajunge la ea, ar fi putut descoperi ce ştia şi ar fi putut să o elibereze din ghearele lui Zan Arbor. O mică supraveghere era primul pas.

Trever se opri la o florărie exclusivistă despre care ştia că vindea flori exotice din toată galaxia. Se holbă la prețuri şi, în cele din urmă, alese cel mai ieftin lucru pe care îl găsi, o plantă mică cu frunze galbene vibrante, originară de pe planeta Huro. Le ceru să o împacheteze cu foarte multă grijă, cu o mulțime de țesătură de pânză de gemă liliachie şi panglici curcubeu. Primi o atitudine din partea funcționarului, dar nu îi

păsă. O luă şi se îndreptă spre piața din fața turnului.

Elita Coruscantului se învârtea prin piață, unii înaintând cu paşi repezi, ca şi cum s-ar fi îndreptat spre o întâlnire crucială, alții purtând cu grijă coafuri şi tichii ridicole, mergând încet, impunător, pentru ca ceilalți să-i observe. Trever se simțea invizibil în timp ce se mişca prin mulțime. Nimeni nu remarcase că era doar un alt băiat neînsemnat, unul dintre sutele care făceau comisioane şi îndeplineau ordinele Senatorilor. Se aflau pe cea mai joasă treaptă a ierarhiei Senatului. Trever avusese grijă să facă rost de şepcile lor maro pe care le purtau trase până la sprâncene. Pe sub boruri, privirea lui putea studia partea din față a turnului şi vedea holul prin uşile masive din oțel transparent. În doar câteva clipe, cercetă securitatea.

Nu complet, desigur. Ştia de când fusese hoț de stradă pe Bellassa că exista securitatea pe care o vedeai şi securitatea pe care doar o puteai ghici. Ar fi reuşit să intre în hol fără probleme, datorită pachetului său. Dar va trebui să apeleze la nişte trucuri ingenioase pentru a intra într-un turbolift. Din fericire, când venea vorba de trucuri, era expert. Ferus îi ceruse doar să cerceteze ceea ce era evident şi să speculeze în rest. Nu-i ceruse să intre efectiv în apartamentul lui Zan Arbor.

Dar avea de gând să o facă oricum.

Capitolul 5

Ferus o lăsă pe Hydra cu speederul şi îşi dădu jos roba de Inchizitor, îndesând-o în rucsac. Se simți imediat mai bine, mai uşor şi cu mintea mai limpede. Apoi porni pe străzile din Aldera. Ca un Jedi în misiune, voia să fie cu picioarele pe pământ. Uneori, o simplă plimbare prin piața unui oraş îți putea spune mai multe despre starea unei planete decât o informare completă.

Aldera era construit pe insula unui lac vast şi puțin adânc. Majoritatea clădirilor erau construite din aceeaşi piatră albă strălucitoare, cu cupole şi turnuri care se înălțau spre cerul ce părea să se arcuiască ca o ceaşcă de ceai delicată deasupra capului. Locuitorii din Aldera îşi vedeau de treburile lor cu expresii plăcute, salutându-şi prietenii, încetinind pentru a admira ziua, oprindu-se la cafenea. Spre deosebire de celelalte lumi pe care le vizitase, Alderaan nu părea atinsă de mâna Imperiului. Şi asta îl îngrijora. Nu ştia dacă Împăratul avea planuri pentru Alderaan, dar simțea că lumea de aici credea că el nu ar fi îndrăznit niciodată. Erau protejați de Regina lor, de Senatorul lor şi de propria lor linişte. Alderaan interzisese armele cu mult timp în urmă, iar cetățenii săi găsiseră o cale de a coexista fără conflictele şi furia care divizau alte societăți.

Ferus ştia că, mai devreme sau mai târziu, Palpatine îşi va îndrepta privirea spre Alderaan. Bail era o personalitate prea puternică pentru a-i permite să rămână atât de influent. Ar fi putut dura luni sau ani, dar se va întâmpla.

Ferus simți semnalul comunicatorului său. Văzu că era un mesaj codificat. Sperând că era Arnie Antin, se îndreptă spre un mic parc ascuns între două clădiri. Parcul era la umbră şi nu stătea nimeni acolo. Se aşeză şi răspunse.

— Mă bucur că am reuşit să dau de tine. Sunt Arnie.

— Ai veşti pentru mine?

— Am parcurs informațiile pe care mi le-ai transmis după pătrunderea la *EmPal*. Nu am găsit prea multe. Doar că, în perioada de timp pe care mi-ai dat-o a existat un transport de urgență al unei tulpini speciale de bacta care s-a dovedit eficientă în cazuri de arsuri grave şi regenerare a țesuturilor. Asta ar fi un echipament standard pentru orice centru medical. Doar că...

Vocea lui Arnie se stinse, iar el nu-şi dădu seama dacă era din cauza transmisiunii sau a ezitării ei.

— Doar că? întrebă el.

— La acest transport de urgență a fost adăugat un trio de medicamente şi dispozitive de detoxifiere special concepute pentru a trata o ființă contaminată cu metale grele. Ceea ce înseamnă că, cel mai probabil, pacientul fusese rănit fie într-o explozie de mină, fie, mai probabil, într-o erupție vulcanică în care lava conținea o concentrație neobişnuit de mare de alotropi metalici...

— Arnie, te implor. Treci la subiect.

— Aşa că am cercetat planete miniere şi vulcanice, dar baza de date e prea mare pentru a o localiza. Aşa că m-am întors la lista de aprovizionare şi am găsit ceva ce trecusem cu vederea. Ei bine, nu trecusem cu vederea, dar nu părea semnificativ. Unul

dintre agenții medicali ceruți fusese comandat într-o cantitate foarte mică, prea mică pentru a fi logică dacă era o comandă standard pentru dotarea unei noi unități de îngrijire. Era un transport de urgență al unui medicament foarte scump, care are o singură utilizare medicală: neutralizarea unui metal greu extrem de rar, dar toxic, care se găseşte doar pe 211 planete. Arnie trase aer în piept. Le-am verificat încrucişat dacă există activitate vulcanică. Lucrul ciudat este că acest alotrop nu poate supraviețui în lava normală; lava trebuie să fie un pic mai rece. Să zicem în jur de opt sute de grade.

— Mie mi se pare destul de fierbinte.

— Asta pentru că tu nu eşti un vulcan. Aşa că acest alotrop special rămâne lichid, ceea ce îi sporeşte toxicitatea. Apoi am făcut o verificare încrucişată pentru erupții vulcanice în ultimul an al Războiului Clonelor şi, în mod surprinzător, pentru că acest lucru nu se întâmplă niciodată, doar 43 de planete îndeplineau toate criteriile.

Ferus suspină. Patruzeci şi trei nu era rău, dar nu era suficient de aproape. Va dura ceva timp pentru a restrânge lista.

— Mulțumesc, Arnie, poți să trimiți...

— Aşteaptă, nu am terminat. Am dus lista la Dex, iar Oryon era acolo. Îți aminteşti că a fost spion la sfârşitul Războiului Clonelor? Ei bine, a recunoscut una dintre planete. Rapoartele de la sfârşitul Războiului Clonelor au citat-o ca fiind o ascunzătoare a Consiliului Separatist. Mustafar. Uite, sunt om de ştiință, aşa că nu-mi place să trag concluzii pripite, Toate astea sunt speculații. Dar dacă ar trebui să ghicesc unde a fost rănit acest pacient, aş paria pe Mustafar.

— Mustafar. N-am auzit niciodată de ea.

— Asta nu e surprinzător. Nimeni întreg la minte nu s-ar duce acolo. Este o planetă îndepărtată în Inelul Exterior. Are o geamănă gigantică gazoasă, Jestefad. Are o căldură de nedescris, râuri de lavă clocotitoare, iar vulcanii sunt într-o continuă fază de erupție. O planetă de coşmar.

Un loc perfect pentru naşterea unui Sith, gândi Ferus. Dar ce putea să facă cu informația asta? Cu greu putea să plece pe Inelul Exterior. Oricum, nu se ştia dacă va găsi ceva acolo. În sinea lui, simțea că informațiile de care avea nevoie pentru a-l învinge pe Darth Vader se aflau aici, în Nucleu, în activitățile zilnice ale noului Imperiu. În propria lui intuiție. *În Holocron.* Acea voce... ce era? Nu era a lui. Îi răsuna în minte, iar Holocronul părea să-i ardă pieptul ca răspuns. Ferus îşi puse mâna peste el.

— Mai e un lucru, spuse Arnie. Întâlnirea celor din *Moonstrike* nu merge bine.

Ferus simți un val de supărare. De ce îl deranja cu banalități? *Arnie e proastă şi naivă*. Iar vocea aceea... care nu era a lui.

Nu, Arnie e curajoasă şi descurcăreață. Fusese doctor pe planeta ei natală, pe Bellassa. Se ținuse departe de *Cei Unsprezece* cât de mult timp putuse, dar numai pentru a-şi putea continua munca. Avea un fiu pe Bellassa după care tânjea.

Asta o face să fie veriga slabă în lanț.

Nu. El nu ar fi considerat-o niciodată pe Arnie slabă sau capabilă de trădare.

Toată lumea este capabilă de trădare. Toată lumea are un punct slab.

Ferus îşi luă mâna de pe Holocron. Se simțea ca şi cum l-ar fi ars. Vocea din capul lui era prea insistentă. De unde venea?

Vine din tine. Este vocea ta adevărată care vorbeşte.

Agitat, Ferus se întinse spre Forță. Trebuia să lupte cu vocea şi nu o putea face singur. Nu avusese niciodată astfel de gânduri despre Arnie. Nu erau adevărate. Era o femeie curajoasă şi plină de compasiune.

Holocronul Sith se simțea rece pe pielea lui. Își privi degetele. Erau înroşite ca şi cum ar fi fost ținute la o flacără.

— Aşa că, dacă ai putea să te gândeşti la asta, continuă Arnie, ți-am fi recunoscători.

Pierduse firul a ceea ce spusese ea. Cu greu, Ferus îşi smulse atenția înapoi la ea şi reluă cuvintele ei în minte.

— Asteroidul trebuie să rămână un secret, spuse el. Dacă îl expunem, punem în pericol orice viitor Jedi pe care l-aş putea găsi.

— Ferus, îți respect misiunea, desigur, spuse Arnie. Dar până acum, tot ce am aflat este că Jedii care nu au fost eradicați s-au ascuns atât de bine încât sunt imposibil de găsit. Iar rezistența începe aici, acum. Avem nevoie de ajutorul tău.

— Mă voi gândi la asta, spuse el în cele din urmă. Nu pot să-ți promit decât atât.

Încheie comunicarea. Ferus se uită la vârfurile degetelor sale arse. Se simțea zdruncinat. Era prima dată când simțea că Holocronul îi influențase mintea. Era doar o mostră a ceea ce i se putea întâmpla, cu un Holocron Sith atât de aproape?

* * *

Ferus merse până la periferia nordică a oraşului şi ajunse în parc. Acesta era construit pe lacul care înconjura oraşul Aldera şi imita păşunile care acopereau o mare parte a planetei. Ferus ştia că existau mii de varietăți de ierburi pe Alderaan şi putu vedea că multe dintre ele erau prezente aici. Ierburile fuseseră plantate în fâşii de rânduri ondulate, fiecare într-o culoare diferită de verde, albastru şi auriu, iar culorile păreau şi mai intense în acea zi cu soare strălucitor.

Copiii alergau printre ierburi sau se adunau pe zonele de nisip moale care erau intercalate cu iarba pentru a oferi spații pentru joacă şi picnic. Ferus se îndreptă spre marginea parcului. Exista o pantă domoală în sus şi apoi un lung şir de trepte făcute din blocuri de piatră albă. Urcă până la punctul de observație de sus. Acum se afla pe o faleză de gresie care domina lacul care se întindea până la orizont. În stânga sa se afla principalul port spațial de pe Alderaan, un loc aglomerat, cu trafic constant. Putea vedea strălucirea luminii soarelui pe crucişătoarele care aterizau şi decolau aproape încontinuu. În dreapta lui se afla întinderea lacului albastru.

Balustrada fusese proiectată să arate ca nişte liane împletite. Se plimbă de-a lungul ei până când privirea lui găsi ceea ce căuta. În ciuda lucrărilor de reparații atente, putu vedea locul unde balustrada fusese reparată recent. Dacă femeia din raport ar fi căzut, ar fi aterizat pe pietrele de gresie de dedesubt şi ar fi fost grav rănită.

Ferus se întoarse într-un cerc complet pentru a examina împrejurimile. Deşi mirosul ierbii şi al apei îl făcea să pară că se afla la țară, era înconjurat de oraş. Aici, aproape de marginea parcului, clădirile păreau a fi industriale – depozite şi hangare verticale, cel mai probabil pentru portul spațial din apropiere.

Poate că nu ar fi observat asta dacă nu ar fi fost antrenat la Templu. Poate că i s-ar fi părut doar o altă străfulgerare de la navele care coborau. Ferus se roti din nou, prefăcându-se că admiră priveliştea. Da, asta era. Clădirea din dreapta lui, cea mai apropiată de parc... Cineva folosea un electrobinoclu. Văzuse strălucirea luminii soarelui pe lentile. Cineva spiona parcul?

Ferus se întoarse şi începu să meargă cu pas liniştit înapoi pe scările largi şi apoi prin iarba ornamentală. Dintr-o dată, un copil mic sări în fața lui. Ferus făcu un

pas înapoi.

— Îmi pare rău. O femeie cu ochi calzi şi zâmbet plăcut îl luă în braţe pe micuţ. Tula, trebuie să te uiţi pe unde mergi.

— Ar fi trebuit să fac şi eu la fel, spuse Ferus. Este un parc frumos.

— E prima dată când vii aici? Ea îşi dădu părul la o parte din ochi şi zâmbi. Este un loc minunat. Nu este niciodată prea aglomerat, pentru că este la periferie. Copilul începu să se agite, iar ea îl lăsă încet jos. Dar mâine este ziua în care ar trebui să fii aici. *Clopoţeii de ghimbir* sunt gata să înflorească.

— Mă tem că nu ştiu prea multe despre flori, spuse Ferus.

— Înseamnă că nu eşti de pe Alderaan.

— Sunt vizitator.

Ea se ghemui şi arătă spre un mugure mic aproape ascuns în iarbă.

— Sunt cu miile în parc. Sunt faimoşi pe Alderaan pentru că înfloresc toţi în aceeaşi zi. Parcul găzduieşte un festival aici. Toţi cei care cunosc parcul vor veni. Este o privelişte uimitoare. Îi lasă pe copii să culeagă toate florile. Se îndreptă şi începu să alerge după copil. Ar trebui să vii şi tu! îi strigă lui Ferus peste umăr.

Da, va veni. Ar fi fost o ocazie perfectă pentru a-i observa pe copii.

Ce obişnuia să spună Siri Tachi? *Dacă vrei să ai noroc, deschide ochii.* Ferus zâmbi, amintindu-şi de felul brusc de a vorbi al Maestrei sale, de ireverenţa ei, de stilul ei. Încă îi era dor de ea.

Ataşamentul – interzis sau... normal?

Merse de-a lungul părţii îndepărtate a parcului şi traversă un bulevard larg pentru a se apropia de clădirea pe care o observase. Era un fel de depozit, cu sistem de securitate dar fără personal. Ferus ocoli cu uşurinţă codul standard de intrare de securitate. Era o abilitate pe care o învăţase în vechea lui profesie, afacerea pe care o începuse cu Roan. Deşi, din punct de vedere tehnic, operau de partea corectă a legii, era ocazional util să forţeze puţin limita.

Aflat în faţa unui grup de turbolifturi, se orientă rapid şi alese unul care ajungea la cele mai înalte etaje, orientate spre vest. Turboliftul ţâşni în sus. Numărase etajele de la sol şi calculase că văzuse străfulgerarea cam pe la etajul două sute şapte.

Ferus ieşi cu precauţie. Se întinse spre Forţă, lăsând-o să-i spună dacă exista vreun pericol. Nu simţi nicio vibraţie, niciun indiciu despre ce se afla în faţă. Nu simţea nicio urmă de Forţă Vie. I se părea că etajul era pustiu. Se îndreptă cu prudenţă spre uşa camerei despre care bănuia că avea fereastra pe care o văzuse de jos. Ascultă cu atenţie la uşă, dar nu auzi nimic. Ocoli codul de securitate şi intră. Camera era goală. Complet goală. Nimic nu fusese depozitat aici de ceva timp. Putea simţi mirosul de praf. Atunci de ce fusese încuiată? Se îndreptă spre fereastră. Praful fusese deranjat. Cineva curăţase un spaţiu pentru a privi afară.

Privi în jos spre parc. De aici o putea distinge pe femeia care îi vorbise. Acum era cu un bărbat înalt şi slab, care îl luase în braţe pe micuţ. Tatăl copilului. Apoi începură să iasă din parc. Ferus mătură cu privirea parcul şi bulevardul de jos. Toţi ceilalţi păreau şi ei normali. Nu era nimeni care să se mişte repede sau să se sustragă vederii. Dacă era ceva suspect, nu era evident de aici.

Îşi scoase propriul electrobinocular şi îl îndreptă în jos. De aici putea vedea clar gardul; putea chiar să distingă punctul de reparaţie. Dacă îşi ridica privirea doar o fracţiune, portul spaţial se afla direct în raza lui vizuală. Avea o vedere de aproape a principalei platforme de aterizare pentru sosirile şi plecările traficului galactic. Putea

distinge modelele de crucişătoare. Putea vedea piloţii, insignele, steagurile altor planete, proviziile descărcate de pe cargoboturi.

Ferus îşi coborî electrobinoclul. În ziua în care copilul arătase potenţialul Forţei, poate că fusese o pauză. Sau o explozie de activitate făcuse ca atenţia observatorului să se îndrepte spre parcul de jos. Observatorul ar fi văzut copilul care se acţionase pentru a-şi salva îngrijitorul şi ar fi înregistrat acest lucru, poate doar pentru a umple un raport, astfel încât superiorul să fie mulţumit. Observatorul ar fi ştiut, în calitate de spion Imperial, cât de important era să informeze despre oricine sau orice.

Raportul despre copil nu era nimic în comparaţie cu asta. Nimeni de pe Alderaan nu putea veni şi pleca fără să fie văzut. Ferus ştia că toţi Alderaanienii erau obligaţi să treacă prin portul spaţial principal înainte de a pleca în afara lumii.

Ferus se aplecă în faţă. Tocmai observase că praful fusese deranjat şi pe pervazul de la fereastră. Din fericire, nu deranjase urmele atunci când se aplecase înainte. Putea distinge doar câteva litere şi numere, ca şi cum cineva le-ar fi mâzgălit rapid în praf.

CPE … apoi o pată. Apoi… *79244-12u712* Ferus reţinu rapid literele şi numerele în memorie. Trebuia doar să-şi dea seama ce înseamnă.

Capitolul 6

Vader fu introdus imediat în biroul Împăratului. Sly Moore deschise uşa şi se retrase rapid, ca şi cum ar fi vrut să scape de o explozie. Nu era un semn bun.

Stăpânul său aştepta lângă fereastră, privind la navele de lux care se scurgeau spre platforma de aterizare a Senatului. La prima manifestare a Imperiului, Senatorii profitau de sfârşitul reglementărilor obositoare ale Republicii. Reglementările care protejau sistemul bancar, lăcomia corporaţiilor, mineritul, preocupările legate de mediu... nu făcuseră decât să împiedice profiturile scandaloase pe care le puteau obţine cei puţini în detrimentul celor mulţi. Acum, Senatorii puteau să-şi exploateze legăturile cu marile concerne miniere şi corporative şi, ca urmare, erau mai bogaţi ca niciodată. Era o modalitate prin care Palaptine îşi asigura loialitatea lor.

— Trebuie să discutăm despre Operaţiunea *Apusul*, răbufni Palpatine. M-am săturat de scuze. Mi-ai promis rapiditate şi eficienţă.

Vader trebuia să fie atent.

— Suntem foarte aproape, spuse Vader. Mai puţin de o săptămână. Primul pas al fazei finale este în doar câteva zile.

— Trebuie să te duci pe Alderaan, spuse Palpatine.

Nu era niciodată o idee bună să laşi să se vadă surpriza.

— Da, Stăpâne.

Păstră tăcerea, aşteptând ordinele.

— Senatorul Organa este inamicul nostru. Încearcă pe la spatele meu să adune un grup de Senatori pentru a lupta împotriva instalării guvernatorilor Imperiali.

— Vor eşua.

— Bineînţeles, se răsti Palpatine. Eu controlez Senatul. Dar vocea sa se va face auzită. Organa devine o problemă. Trebuie să schimbăm planul. Trebuie să-l implicăm în *Apusul*.

— Am încercat, spuse Vader.

— M-am săturat de eşecuri!

— Da, Stăpâne.

Palpatine îşi băgă mâinile în mânecile largi ale robei şi merse la o altă fereastră.

— Ferus Olin este pe Alderaan, remarcă el. Lucrează la ceva... neimportant. Caută persoane sensibile la Forţă. Nu poate face niciun rău. Dar drumurile voastre se vor intersecta pe Alderaan, fără îndoială.

— Nu ştiu de ce continui să-l promovezi pe Olin, spuse Vader. Ştii unde se află loialitatea lui.

Împăratul se întoarse cu faţa la el. O grimasă de amuzament i se citea pe faţă.

— Loialităţile se schimbă. Cu siguranţă că tu eşti dovada acestui lucru.

— Va dezerta pentru Imperiu?

Palpatine se întoarse din nou cu spatele.

— Va face aşa cum prevăd eu. Vrea putere şi control. Este puternic în Forţă. Îl aşteaptă o decizie.

Era o ghicitoare, da, dar sensul ei era clar. Suspiciunile lui Vader erau corecte.

Cu trupul său distrus, era o dezamăgire. Stăpânul său îl promova pe Ferus până când Ferus dezerta sau până când Vader îl va distruge.

Confruntarea era inevitabilă. Deja întinsese capcana prin uciderea lui Roan Lands. Când Ferus va veni la el, o va face cu furie, nu cu control.

Nu va şti cum să-şi folosească furia, gândi Vader. *Va fi atât de uşor.*

Lucrurile uşoare nu-l satisfăceau. Nu îl satisfăcuseră niciodată.

Acum va fi o excepție.

Capitolul 7

Cu bărbia sprijinită pe mâini, Astri Oddo îşi folosea degetele pentru a-şi ține ochii deschişi. Se holbase la date timp de şase ore la rând. Era ora patru dimineața şi totul începea să se estompeze.

— Vrei să mai bei chestia asta?

Clive Flax flutură în aer o băutură stimulantă proteică cu o potență triplă.

Astri îşi lăsă capul să cadă pe birou cu o bufnitură uşoară.

— Am nevoie de somn.

— Eşti năucă.

Astri îşi roti capul ca să se uite la Clive.

— Nu e nimic aici. Am verificat toate înregistrările pe care le avem. Crezi că Flame este un nume de cod pentru Eve Yarrow. Ne-am uitat prin toate dosarele lui Yarrow şi nu există nimic care să o lege de Flame.

— Nu-i aşa că e ciudat? spuse Clive. Începu să manipuleze scaunul special cu repulsor pe care Dex îl folosea atunci când trebuia să se mişte repede. Ştim că nu este moartă. Ştim că a părăsit lumea ei natală Acherin. Învârti scaunul în jurul lui Astri. Nu e ciudat că a dispărut pur şi simplu?

— Nu, spuse Astri obosită. Nu este ciudat, Clive. Este normal. Adică, este noua versiune a normalității. A fost întemnițată de Imperiu. Eve Yarrow avea toate motivele să dispară. A reuşit să-şi scoată toată averea de pe planetă şi, cel mai probabil, şi-a cumpărat o nouă identitate.

— Asta e o altă piesă care nu se potriveşte, insistă Clive, făcând cercuri leneşe în aer cu scaunul. Cum a reuşit să-şi scoată toată averea de pe o planetă ocupată de Imperiu – după ce a fost arestată?

— Poate că s-a pregătit din timp. Majoritatea celor bogați au un plan de rezervă. Poate că a fost doar deşteaptă.

Astri ridică din umeri. Chiar şi acea mică mişcare o făcea să se simtă obosită.

— Sau a avut contactele necesare.

— Recunoaşte, Clive. Astri închise holofişierul de pe biroul lui Dex. Am terminat. Nu mai sunt înregistrări de căutat. Nu mai am ce să piratez. Am mers cât de departe puteam merge.

Clive sări din scaunul cu repulsor, care încă se mai rotea.

— Ai dreptate!

Se grăbi spre uşă.

— Unde te duci?

— Să-l trezesc pe Keets!

Astri îşi sprijini obrajii în mâini şi suspină. Timpul se scurgea. Grupul avea probleme în a stabili prima întâlnire *Moonstrike*, dar aveau să găsească o cale. Flame era o eroină pentru ei toți. Doar Clive era singurul care simțea că ceva nu era în regulă. Dacă avea dreptate – şi Astri se îndoia că avea – fiecare mişcare de rezistență din galaxie ar fi putut fi compromisă.

Cine era Flame? O mare eroină... sau un agent al Imperiului? Eroină... agent...

Eroină... agent...

— Trezeşte-te, frumoasa mea!

Vocea lui Clive o făcu să tresară şi să se lovească cu bărbia de masă. Adormise.

— Avem treabă de făcut!

Keets părea la fel de somnoros ca şi ea.

— Ce se întâmplă?

Clive îl ghidă spre un scaun de la biroul lung al lui Dex şi îl împinse în el.

— O investigăm pe Flame. Nu am spus nimănui pentru că, ei bine, în acest moment, avem puține dovezi.

— Adică nu avem niciuna, spuse Astri.

— Înseamnă că, practic, ne bazăm pe intuiția mea, explică Clive, care nu m-a dezamăgit niciodată în trecut.

Astri ridică o sprânceană.

— Ei bine, bine, m-a dezamăgit de mai multe ori, dar nu contează. Nu mi-ai spus că înainte să te ascunzi ai făcut o dezvăluire majoră: ceva despre Clanul Bancar?

Keets aprobă din cap.

— Editorul meu nu a vrut să-l publice. Cineva l-a influențat. Aşa că am renunțat. Apoi, Imperiul m-a condamnat la moarte. Nu a fost o zi bună.

— Ce ai descoperit de ai speriat atât de tare Imperiul?

— Ei bine, a fost înainte să se termine Războiul Clonelor, zise Keets. Cancelarul încă avea nevoie de sprijinul Senatului. Nu prea îi lingeau tivul hainelor pe atunci. Nu ca acum. Căscă. Aşa că am dezgropat faptul că Palpatine a ajutat Clanul Bancar să dezvolte un întreg sistem de conturi bancare secrete pentru corporații uriaşe pe un inel de planete. Acestea nu erau supuse niciunei contabilități sau taxe. În acest fel, Palpatine avea sprijinul Clanului, precum şi al celor mai bogate corporații din galaxie. Bineînțeles, asta nu mai este o surpriză acum. Pe atunci, ar fi putut face diferența. Chestia aia costa planetele miliarde de credite în venituri pierdute.

— Crezi că acele conturi mai există? întrebă Clive.

— Bineînțeles că există, spuse Keets, frecându-şi ochii. Singura diferență este că acum le controlează Palpatine însuşi. Creditele continuă să se verse în ele, iar el nu ia nimic, dar ştie că sunt acolo dacă are nevoie de ele. Este un plan de rezervă genial.

— Deci, dacă o persoană bogată ar vrea să ascundă averea, ar fi un sistem perfect pentru ea.

— Sigur. Keets părea mai treaz acum. Unde vrei să ajungi? Va trebui să mă pui rapid la curent.

— Vrei să spui că averea lui Flame – creditele pe care le tot împrăştie – este de fapt păstrată în conturi controlate de Imperiu?

Astri se uită la Clive, uimită.

— Nu ştiu, spuse Clive. Dar nu ar fi o idee bună să aflăm? Uite, dacă ea este Eve Yarrow, înseamnă că a plecat de pe Acherin cu o avere imensă. Nu putea să intre în orice bancă din galaxie şi să o depună fără ca cineva să o raporteze.

— Sunt o mulțime de locuri în galaxie în care se pot ascunde averi, observă Astri.

— Sigur, pentru infractori, spuse Clive. Dar cum rămâne cu cetățenii cinstiți? Cum ar putea să o facă fără ajutorul Imperiului? Este o galaxie cu totul nouă acum, frumoasa mea. Ochiul Imperiului este peste tot.

Astri clătină din cap.

— Iar tragi concluzii pripite.

— Atunci sărim mai departe! Nu avem timp să stăm pe loc, declară Clive. Se întoarse spre Keets. Mai ai notițele?

— Sigur. Am încărcat totul în banca de date a lui Dex. Încearcă să adune toate informațiile, astfel încât orice rezistență să aibă o bancă de date la care să apeleze atunci când vom începe să ne organizăm cu adevărat, spuse Keets.

— Poți să urmăreşti avutul unei anumite corporații? Astri nu a fost în măsură să o facă. Este îngropat.

— Nu, a dispărut, spuse Astri brusc. Dacă ar fi fost doar îngropat, l-aş fi găsit.

— Sunt sigur că Imperiul a şters înregistrările. Dar am înregistrări dinainte de încheierea oficială a Războiului Clonelor, spuse Keets. S-ar putea să pot găsi ceva. *Yarrow Industries*, nu?

Se îndreptă spre dataport. Degetele sale răsfoiră holodosarele în timp ce căuta. Clive bătea cu degetele pe birou.

— Uite-le. Operațiunile pentru *Yarrow Industries* au fost mutate aproape de sfârşitul războiului pe Niro 11. Asta este o lună care înconjoară planeta Niro, care a fost cândva deținută de Clanul Bancar.

Astri se aplecă în față.

— Scrie cine a autorizat transferul?

— Nu, doar că a fost autorizat. De vreun Imperial de la nivel superior, sunt sigur.

Astri citi peste umărul lui Keets.

— Aşteaptă o secundă. Ăsta e un cod standard de securitate bancară. S-ar putea să pot intra în înregistrări.

Keets se mută şi ea se aşeză la computer. Degetele îi zburau în timp ce se concentra, foarte trează acum. În câteva minute, scoase un fluierat scăzut.

— Nu pot să intru, dar pot vedea că este activ contul. Există niveluri de cod de confidențialitate aici. Şi un declanşator dacă e accesat din exterior. Va trimite o alertă.

— Deci, ce părere ai? întrebă Clive.

Astri se întoarse pe scaun.

— Cred că trebuie să mergem pe Niro 11.

Capitolul 8

Priveliştea miilor de flori galbene înflorite era într-adevăr uimitoare. Când parcul apăru la vedere, Ferus se opri din mers doar pentru a privi. Era ca o mare albastră, verde şi aurie care se unduia în valuri provocate de briză, fiecare fior descoperind o altă nuanță vie.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Hydra lângă el.

— Florile, spuse Ferus, încă uimit de ceea ce vedea.

— Oh, asta. Continuă să meargă, fără să se oprească. Voi începe să interoghez părinții.

Încercase să scape de ea, dar nu se putuse gândi la nicio scuză plauzibilă pentru a o ține departe. Ea cercetase parcul şi ştia despre festival şi, bineînțeles, amândoi puteau acoperi mai mult teren decât putea face un singur Inchizitor.

Parcul era plin de copii, de parcă Aldera îşi adunase toți tinerii în această singură zonă. Copii care alergau, copii care chiuiau, copii care adunau coşuri cu flori în formă de clopot. În timp ce intrau în parc, unul dintre ei, o fetiță fermecătoare cu bucle aurii, aruncă în aer un pumn de flori, ca şi cum ar fi salutat. Florile aurii căzură pe gluga maro a lui Hydra. Dezgustul de pe chipul ei ar fi fost comic dacă totul nu ar fi fost atât de serios.

— Va fi greu să le ținem urma tuturor acestor copii, spuse Ferus.

— Asta e treaba noastră, spuse Hydra.

Ferus nu mai putu suporta compania Hydrei.

— Hai să ne despărțim ca să putem acoperi mai mult teritoriu, sugeră el.

Ea porni într-o parte.

Ferus apelă la Forță pentru a-l ajuta să încetinească timpul şi să-şi ascută percepțiile. Era o stare de vigilență care era foarte apropiată de mintea de luptă. Acum, în loc de o masă nedesluşită de fețe fericite, distingea individ după individ. Băiatul pofticios care nu se putea opri din mestecat brioşele în timp ce aduna mai multe flori, fetița care stătea cu un mic deal de flori în poală, îngrijitoarea care împletea tăcută şi vigilentă florile într-o coroniță pentru copilul de care avea grijă.

O fetiță îi atrase atenția, o sclipire de soare pe părul atât de palid încât era de culoarea razelor de lună. Lua pumni de petale şi le împrăştia în timp ce alerga. O fetiță mai mică o urmărea, imitându-i mişcările. Deşi era doar un copil mic – nu putea să meargă de foarte mult timp – alerga în bucle largi prin iarba lungă, fără nesiguranța obişnuită a unei fete de vârsta ei. În timp ce Ferus privea, o jucărie, o machetă a unei nave de luptă, zbură prin aer spre fată. Aceasta o prinse în mână şi o trimise înapoi, făcând bucle în acelaşi mod în care alerga. În timp ce alerga, prinse din nou jucăria şi o aruncă de data aceasta cu spatele, iar jucăria făcu o buclă şi veni din nou spre ea.

Nu era uşor. Echilibru şi reflexe extraordinare pentru cineva atât de tânăr. Un observator întâmplător ar fi crezut că e doar… precoce.

Merse înainte, păstrând o traiectorie paralelă. Pe măsură ce se apropia, adună Forța în jurul său şi căută, dar nu simți niciun răspuns din partea fetiței. Dacă avea o legătură cu Forța, nu o simțea. Dar, cu toate astea, simți… ceva. Instinctele îi înțepau

ceafa. Se apropiau de scara care ducea în vârful falezei. Fata alerga pe ea, urmând-o pe cea mai înaltă, cu părul palid. Ferus merse după ele.

— Winter! strigă fetița un nume, iar fata cu părul palid se întoarse.

Copila arătă cu degetul drept înainte, spre gard.

— L-au reparat, spuse fata mai mare.

O tânără zveltă, cu împletituri încolăcite, se grăbi să urce treptele pe lângă Ferus.

— Iată-vă, fetelor!

Ferus îndepărtă zgomotul râsetelor copiilor, vântul din ierburile înalte. Avea nevoie să audă acea conversație. Femeia tânără îşi puse mâna pe părul micuțel şi o mângâie uşor.

— Da, Leia. Şi eu văd. Nimeni nu va mai fi rănit.

— Memily nu va cădea.

— Nu, bobocel. Nu voi cădea.

Tânăra femeie o îmbrățişă pe fetiță.

Leia?

Era un nume obişnuit pe Alderaan? Putea fi oare copila fiica lui Bail? Ferus căută în memorie. Citise dosarul despre locuitorii palatului în drum spre Alderaan. Winter era colega de joacă a Leiei, şi locuia în casa regală. Uimit, Ferus se îndepărtă de grup înainte să fie observat. Aşadar, Leia era copila care îşi salvase îngrijitoarea. Leia avea o posibilă legătură cu Forța. Leia era copilul pe care îl căutau Inchizitorii.

Bail ştia? Un nou gând îi trecu prin minte lui Ferus. *Obi-Wan ştia?* Altfel de ce insistase atât de mult ca Ferus să meargă pe Alderaan? *Ei bine, mulțumesc, Obi-Wan. Poate că data viitoare când mă vei trimite să investighez, îmi vei da toate datele.*

Ferus încercă să se scuture de enervare. Acest lucru depăşea propriile sale sentimente. Exista un spion Imperial pe Alderaan, iar familia lui Bail era în pericol.

Hydra se îndreptă spre el, cu mantia măturând pământul în urma ei. Ferus observă cum se mişca drept prin iarbă, fără să-i pese de copii, cu fața impasibilă, fără să zâmbească. Mamele şi tații din parc o observaseră, iar Ferus văzu cum se apropiau de copiii lor în timp ce Hydra trecea pe lângă ei.

Îi făcu semn să nu se apropie de el şi se îndreptă spre ieşire. Era important să nu fie văzut cu ea. La ieşirea din parc, ea se apropie de el.

— Ai găsit ceva?

El privi în ochii ei întunecați, strălucitori şi impersonali ca nişte pietre. Trebuia să protejeze familia lui Bail şi de ea.

— Nu, spuse el. Nimic.

Capitolul 9

Mai târziu în acea zi, Ferus o lăsă pe Hydra la Biroul de Înregistrări Oficiale. Cu reticență, făcu drumul înapoi spre palat. Nu avea nicio idee despre ce avea să facă. Nu putea să se ducă pur şi simplu şi să-i spună lui Bail că se temea pentru familia lui. Bail ar fi crezut că era un truc.

Îşi croi drum prin intrarea oficială, pe cărarea întortocheată. De data asta porni într-o direcţie diferită. Florile făcură loc pomilor fructiferi, apoi legumelor aflate pe rânduri ordonate. Acum se afla în grădina bucătăriei. Uşile duble se deschideau spre o mică terasă de ardezie, iar el auzi un zumzet şi simţi miros de pâine proaspătă.

Ferus merse înainte. Aceeaşi tânără femeie pe care o văzuse în parc – Memily – purta acum un şorţ lung şi o eşarfă colorată pe cap. Stătea la tejghea, tăind fructe. În jurul ei era o bucătărie imaculată, cu o masă lungă de lemn care se întindea pe toată lungimea încăperii, lemnul fiind lustruit de ani de zile de utilizare. Pe o altă tejghea se aflau şase pâini calde.

— Opreşte-te chiar acolo, spuse tânăra fără să se întoarcă. Oricine ar fi, ar trebui să ştii că nu trebuie să îmi invadezi bucătăria în ziua coacerii.

— Atunci ar trebui să nu laşi mirosul să iasă în grădină.

Ea se întoarse, zâmbind, ştergându-şi mâinile pe şorţ.

— Trebuie să fiţi aici pentru întâlnire. Puteţi să treceţi pe uşile acelea şi să faceţi stânga spre sălile de recepţie. Luaţi de aici.

Tăie o felie groasă de pâine şi o unse cu un amestec de miere.

— Voi aduce băuturi răcoritoare la întâlnire, dar puteţi să vă strecuraţi cu o bucată de pâine. O felie, atâta tot.

Ferus luă o muşcătură din pâine şi lăsă să-i iasă un oftat.

— E cea mai bună din galaxie, o lăudă el.

— Nu mă las păcălită de linguşeli.

— Nici nu credeam că o vei face.

Ronţăi din pâine, urmărind mişcările rapide şi eficiente ale lui Memily în timp ce tăia fructele şi apoi le punea cu lingura în mici coşuri de patiserie.

— Pentru copii, spuse ea. Le spun *coşurile lui Memily*. Zâmbi. L-am văzut şi pe Senatorul Organa dându-le unele.

— Nu-l învinovăţesc, spuse Ferus. Familia pare foarte apropiată, adăugă el apoi.

— Oh, da, este o plăcere să lucrez aici. Copiii umplu casa de râsete. Eu fac dublu serviciu, ştiţi, le şi supraveghez uneori doar de dragul de a mă distra. Asta este o casă regală, dar nu ţi-ai da seama. Nu există niciun protocol aici. Regina a fost de multe ori prin bucătărie, frământând pâinea cu mine. Şi Leia, de asemenea. Vor să o crească cum trebuie, ştiţi. Puternică şi sigură, dar ştiind că e binecuvântată să aibă atât de multe. Trebuie să începi devreme. Când a venit la ei, a fost un noroc. Ştiam cât de tristă fusese Regina.

Ferus aprobă din cap, dar nu era sigur ce voia să spună Memily.

— Trebuie să fi fost greu, să o vezi în felul acela, spuse el.

Uneori, un comentariu neutru îţi aducea informaţii pe care nu le-ai fi obţinut cu

o întrebare.

— Îşi dorea proprii ei copii. Nu a fost menit să-i aibă. Dar a venit o nou-născută şi a devenit copilul pe care ar fi trebui să-l aibă. Leia a fost un mare dar pentru gospodărie.

Leia a fost adoptată. Vestea îl surprinse pe Ferus. Şi Leia fusese o nou-născută când venise aici, ceea ce însemna că fusese adoptată la sfârşitul Războiului Clonelor. Asta avea sens. Războiul crease mulți orfani.

Ferus se ridică în picioare.

— Mulțumesc pentru pâine.

Memily îi zâmbi de rămas bun şi el părăsi bucătăria.

Se îndreptă spre aripa publică a casei, unde îl primise Bail mai devreme. Se trezi într-un hol larg şi auzi murmurul unor voci. Se apropie, încercând să se concentreze asupra sunetelor. În mod normal, ar fi fost nedetectabile, dar se întinse cu Forța.

— ...am refuzat pentru că mi se pare prea devreme, spuse Bail. Breha este de acord cu mine.

— Îți înțeleg gândirea. Alderaan poate oricând să se alăture unei mişcări unite de rezistență odată ce aceasta va fi ferm stabilită. Nu e nevoie să ne punem în pericol.

— Nu ăsta e motivul, Deara. Breha vorbea acum. Am risca dacă am simți că este momentul potrivit. Nu asta este problema. Dacă nu eşti de acord, te rog să ne spui. Prețuim opinia ta.

— Sunt de acord cu tine şi cu Bail, Breha. Dar mai este ceva. Ceva tulburător pe care l-am auzit. Sunt mulți în Aldera care simt că ar trebui să formeze o mişcare de rezistență. Şi să se pregătească pentru invazie, dacă aceasta va avea loc. Ei consideră că ar trebui să ne reexaminăm politica de înarmare în lumina a ceea ce se întâmplă pe alte planete. Ce se întâmplă dacă Alderaan este invadată?

— Dacă Alderaan este invadată, cu greu putem spera să învingem forțele Imperiului, spuse Bail. Nu avem nici arme, nici nave de atac.

— Dar lumea ar vrea să se apere.

— Dacă am trecut prin Războiul Clonelor fără să ne înarmăm, putem rezista mai mult decât Imperiul, spuse Breha, pe un ton tăios.

— Bineînțeles că da. Eu doar repet ceea ce am auzit.

Ferus auzi zgomotul unor cizme care se grăbeau pe coridor. Se furişă înapoi şi se ascunse după un colț.

— Raymus Antilles! Era vocea Reginei. Am început întâlnirea fără tine, dar putem...

— Am veşti.

Uşile se închiseră în spatele lui Raymus. Dintr-o dată, Ferus nu mai auzi nimic. Se apropie mai mult, fără să scoată niciun sunet. Respirația lui încetini; mişcările îi erau rapide, dar complet silențioase. Niciun foşnet de pânză, nicio atingere de perete, nici măcar o tulburare de aer. Ferus îşi închise ochii. Lăsă Forța să-l ghideze. Zgomotele din palat veniră la el, sunete pe care nici măcar nu le înregistrase, sunete pe care nu le auzise. Conversații afară, în grădină. Memily închizând uşa cuptorului. O insectă se lovea de un perete...

Uşa era din lemn, iar în spatele ei se afla o nouă barieră... ceva care să înăbuşe sunetul. Duroțel, cel mai probabil. Dar chiar şi duroțelul era uşor poros. Era alcătuit din particule, ca orice altceva, ca o țesătură, ca lemnul. Şi prin acele spații se putea strecura, cu atenție, total concentrat pe sunet.

Raymus: A aterizat în portul spațial. Va ajunge aici în câteva clipe.

Bail: Nu e ceva neaşteptat. Palpatine trebuia să-şi trimită executantul mai devreme sau mai târziu. Întrebarea este ce vrea?

Regina Breha: Ce ar trebui să facem?

Raymus: Trebuie să-l primiți, bineînțeles. Dar Bail, dacă ai vreun mesaj pentru Mon Mothma, dă-mi-l acum. Încă mai pot să mă strecor şi să ajung la Tantive. Dacă este autorizat de Împărat să caute, nu va găsi nimic.

Bail: Poftim. Ia asta.

Raymus: Ar putea închide platforma de aterizare, hangarele... l-ar putea închide pe Bail...

Breha: Nu ar îndrăzni.

Raymus: Au făcut-o şi altora.

Breha: Trebuie să dăm impresia de cooperare. Trebuie să evităm cu orice preț un guvernator Imperial.

Bail: Du-te acum. Nu merge direct pe Coruscant, ci mergi spre portul spațial TerraAsta şi pierde-te în traficul galactic intens de acolo.

Dintr-o dată, Ferus simți cum se revarsă partea întunecată a Forței. Era un sentiment cu care era obişnuit acum. De obicei, era urmat de foşnetul unei pelerine şi de sunetul măştii respiratorii. Sosise Darth Vader.

Urmându-şi acum conexiunea cu Forța, Ferus merse prin holurile însorite spre partea din spate a palatului. Îl văzu imediat pe Vader. Lordul Întunecat trecu direct prin grădina de legume, strivind totul sub cizmele sale. Era timpul să tragă de timp. Ferus trebuia să-i dea lui Raymus o şansă de scăpare.

Găsi o fereastră din podea până în tavan, care se deschise fără zgomot cu o mişcare a mâinii peste senzor. Vader se uită spre el în timp ce urca pe terasa de piatră.

— Lord Vader, spuse Ferus, traversând pentru a-l saluta. Privi în jos cu atenție la plantele, răsucite şi strivite, de la picioarele lui Vader. Văd că-ți faci treaba ca de obicei.

— De ce eşti aici? întrebă Vader.

— Aveam nevoie de permisiunea Senatorului Organa pentru a căuta în dosarele secrete, spuse el.

— Nu ar trebui să ai nevoie de permisiune, spuse Vader.

În spatele lui Vader, văzu brusc o străfulgerare de alb cu o pată de roz. Winter şi Leia alergau spre o fântână aflată la capătul celălalt al grădinii. Bătăile inimii i se accelerară, dar ştia că Vader ar fi fost capabil să detecteze orice nervozitate, aşa că îşi folosi antrenamentul în Forță pentru a le încetini. Totuşi, avea nevoie să-i distragă atenția. Dacă Leia avea într-adevăr o legătură cu Forța, Vader ar fi putut fi capabil să o detecteze.

— Investigația decurge bine, spuse el. Inchizitorul Hydra se află chiar acum la biroul de înregistrări oficiale.

Vader făcu un gest de nerăbdare.

— Dar sunt sigur că vom încheia această investigație în curând, continuă Ferus. Următoarea noastră oprire este Mustafar, adăugă el.

Vader nu se mişcă. Nu trădă surpriza, dar Ferus o simți. Pentru prima dată, pătrunsese prin masca lui Vader. O ştia. Îl zguduise. Dacă s-ar fi duelat, asta ar fi contat ca primul contact, prima mişcare agresivă care să-l surprindă pe adversar.

În spatele lui Vader, o văzu pe Breha cum le scotea repede pe fete din grădină.

— Asta e o pierdere de timp, spuse Vader. Ca de obicei.

Trecu pe lângă Ferus. Ferus nu se simți insultat. Nici pe departe.

Mustafar. Arnie avusese dreptate. Orice i se întâmplase lui Vader se întâmplase acolo. Acum trebuia doar să afle ce anume fusese.

Capitolul 10

Mustafar!

Ce a vrut să spună Olin? Ce ştia? Vader îşi simţea bătăile inimii împingând-i mai repede respiraţia prin mască. Micile explozii de aer îi răsunau în urechi. Cât de mult îşi dorea să poată arunca masca aia, să dezlipească armura şi să-şi recupereze corpul pe care îl cunoştea! Picioarele şi braţele puternice, mişcările fluide, abilitatea de a se arunca pe iarba de pe pajişte, alături de Padme…

Opreşte-te! Nu-şi putea permite astfel de gânduri.

Pentru o clipă se gândise la Naboo. Aproape că-şi amintise de o zi petrecută cu Padme. Amintirile erau mai slabe, dar nu dispăruseră. Încă mai puteau să-i administreze o nouă doză de agonie, dacă veneau. Avea nevoie de drogul de memorie al lui Zan Arbor. De îndată ce va termina cu Organa, se va întoarce pe Coruscant şi o va momi pe femeia aceea ca pe un *câine de luptă nek* cu un os până când va lucra zi şi noapte pentru a-l perfecţiona.

Va scăpa de amintiri. Şi va scăpa de Ferus Olin. Planul era pus la punct.

* * *

Bail se întoarse de la monitorul de securitate, unde îi privise pe Darth Vader şi Ferus Olin discutând. Era prea multă activitate Imperială pe planeta lui. Până acum, Împăratul îl tratase mai mult ca pe o insectă enervantă decât ca pe o ameninţare reală. Asta convenea scopurilor sale. Dar acum, că Imperiul se consolidase, Împăratul îşi îndreptase privirea spre Alderaan. Cu siguranţă nu erau veşti bune.

Vader intrase în complex folosind poarta, îndreptându-se direct spre aripa privată a familiei. O făcuse în mod deliberat, doar pentru ca Bail să ştie că nu exista nimic în acest complex regal de care Vader să nu fie conştient. Voise ca această vizită să pară o invazie.

Bail închise monitorul şi părăsi rapid biroul. Se hotărse să-l întâlnească pe Vader direct. Merse fără să se grăbească spre camerele din spate ale palatului, camerele private ale familiei pe care Vader le poluase acum cu prezenţa lui. O trimisese deja pe Breha să o ţină pe Leia departe de ochii lui, împreună cu ceilalţi copii. El se va interpune între Vader, familia lui şi lumea lui natală. Nu va lăsa corupţia să intre.

Lordul Întunecat stătea în camera din lateral pe care o foloseau dimineaţa şi seara, pentru că roşeaţa apusului de soare o făcea să strălucească precum o floare.

Bail nu putea suporta să-l vadă acolo.

— Lord Vader, dacă vreţi să mă urmaţi în sala de recepţie, spuse el cu răceală.

Vader ignoră cererea.

— Mi s-a atras atenţia că organizaţi un protest împotriva instalării guvernatorilor Imperiali.

— Este dreptul oricărui Senator să ceară voturi împotriva măsurilor adoptate de majoritate.

— Încercaţi să organizaţi un bloc de vot.

— Şi sunt în deplinătatea drepturilor mele de a face acest lucru.

— Nu aţi mai crede aşa ceva dacă aţi fi acuzat de trădare şi aţi fi aruncat într-o închisoare Imperială.

— N-ai îndrăzni, zise Bail. Poate că Senatul este controlat de Imperiu, dar încă există. Nu poţi acuza un Senator de trădare pentru că a respectat regulile de procedură.

— Regulile s-au schimbat, spuse Vader.

— Nu am fost informat.

— În acest moment are loc o sesiune specială. Retrageţi-vă blocul de vot sau acuzaţia de trădare va rămâne valabilă.

Frustrarea şi furia îl răscoliră pe Bail. Indiferent cum se răsucea şi se întorcea, zidurile se apropiau de el. Vedea în faţă un viitor în care Senatul va înceta să mai existe. Dreptatea şi raţiunea vor muri odată cu el.

— Ar trebui să adaug că Împăratul consideră că este nevoie de un guvernator Imperial aici, pe Alderaan.

Bail înţepeni.

— Alderaan nu are niciun motiv pentru un guvernator Imperial. Avem o societate stabilă. Nu există niciun risc pentru Imperiu aici. Nu avem arme.

— Ceea ce aveţi este insubordonare. Guvernatorul Imperial va sosi în două zile.

Vader se întoarse şi plecă pe unde venise, ieşind pe uşile largi şi traversând iarba, luând-o prin grădina călcată în picioare în drumul său spre poartă.

Abia atunci îşi permise Bail să se cutremure. Întinse o mână în spatele lui şi se scufundă încet pe un scaun. Lucrurile se schimbau prea repede. Nu reuşea să vadă următorul pas al Împăratului. Trebuia să fie mai rapid.

Trebuia să se consulte cu Mon Mothma.

Îşi aminti de femeia izbitoare care venise în biroul lui… Flame. Fusese verificată de cei apropiaţi lui. Era o persoană adevărată. Ea făcea legătura între membrii rezistenţei, planetă cu planetă. Ceea ce făcuse până acum era impresionant.

Alderaanul nu putea rezista singur. Avea nevoie de aliaţi. Aliaţi secreţi. Mai ales dacă vor trimite un guvernator Imperial. Deara îi spusese că existau unii care se răzgândiseră asupra folosirii armelor. Dacă erau doar câţiva, în curând vor fi mai mulţi. *Moonstrike* ar putea fi o cale de ieşire pentru Alderaan. O confederaţie de planete le-ar putea oferi sprijin. Dacă el şi ceilalţi Senatori s-ar alătura, ar fi o alianţă politică şi populară, iar asta ar putea fi potenţial puternică. Trimisese un mesaj către Mon Mothma cu Raymus Antilles, rugând-o să se întâlnească cu Flame.

Poate că era timpul să se mai gândească. Poate că era timpul să se alăture la *Moonstrike*.

Capitolul 11

Zan Arbor avea unul dintre apartamentele care ocupau un etaj întreg, la unul dintre nivelurile superioare ale turnului. Trever stătea în faţa uşii, trecându-şi degetele peste marginile ei. Un mic explozibil discret ar fi aruncat în aer încuietoarea. Dar trebuia să-şi acopere urmele; nu putea lăsa dovezi că fusese aici.

Avea o soluţie pentru asta, un truc pe care îl folosise pe Bellassa. În interiorul tunicii sale se aflau o serie de obiecte care l-ar fi ajutat să înlocuiască suita de senzori care blocau uşa. Chiar şi în clădirile de înaltă securitate, încuietorile reale de la uşi erau de obicei destul de simple. Trucul era să nu foloseşti prea multă încărcătură alfa pentru a nu deteriora uşa. Nu reuşise niciodată să perfecţioneze cantitatea.

Totuşi, învăţase câteva lucruri de la Ferus. În primul rând, trebuia să crezi că poţi să o faci. Doi, trebuia să fii foarte, foarte atent. Trei, puteai întotdeauna să fugi.

Cu grijă, Trever îşi împachetă încărcătura alfa, estimând explozia de care va avea nevoie. Apoi scoase nişte exploziv sintetic şi împinse materialul gumos de-a lungul crăpăturii uşii, încorporând mica încărcătură alfa în el.

Setă explozibilul şi se dădu înapoi. Urmă o mică explozie, cu o uşoară urmă de fum. Era destul de bine. Trever se aplecă pentru a-şi examina opera. Deşi era nerăbdător să intre, ştia că acum trebuia să repare încuietoarea, în cazul în care mai târziu ar fi fost surprins de cineva care intra în apartament. Ar fi putut eventual să scape cu vorba, dar nu şi dacă între el şi libertate se afla o uşă spartă. Prima greşeală pe care o putea face un hoţ era nerăbdarea.

Îşi întinse uneltele pe podea şi se apucă de treabă. În trei minute înlocui micul senzor care controla mecanismul de închidere, şlefui clapeta metalică şi o lustrui. Trebuia să te uiţi foarte atent ca să vezi ceva. Îşi repuse rapid uneltele în husa lor şi o potrivi în interiorul tunicii. Era gata să percheziţioneze apartamentul.

Mai întâi trecu prin el, verificându-l. Exista o zonă de locuit mare, cu o fereastră care dădea spre culoarele spaţiale aglomerate ale oraşului Galactic. O terasă mare. Verifică mecanismul şi văzu că fereastra se ridica în tavanul de deasupra, astfel încât era accesibilă din cameră. Totuşi, nu exista platformă de aterizare. Asta însemna că trebuia să folosească una dintre numeroasele platforme semi-private care se înşiruiau deasupra clădirii. Exista o reţea de turbolifturi care îi ducea pe locatari direct la uşile lor. Per total, era destul de ca lumea.

În spate era o cameră mică, fără ferestre, despre care Trever presupuse că putea fi folosită ca un mic dulap sau birou. În schimb, fusese mutat un pat. Văzu o tunică maro, împăturită cu grijă deasupra unei măsuţe şi o podoabă de păr cu o mică piatră albă. Asta era camera Linnei Naltree. Ea îi salvase viaţa atunci când fusese aproape paralizat de frică (bine, putea să recunoască acum, se pierduse complet) în adâncul unei fabrici controlate de Imperiu în Ussa. Îi era dator.

Se întoarse în dormitor. Toate dulapurile erau încastrate în perete. Nu îi luă mult timp să găsească datapadul lui Zan Arbor. Era mai mare decât un datapad personal şi mai greu. Aici îşi ţinea majoritatea fişierelor, presupuse el, accesându-le atunci când avea nevoie şi stocându-le pe un model mai uşor pe care îl ţinea cu ea.

Răsfoi holo-directorul, dar toate fişierele erau codificate. Nu avea expertiza lui Ferus sau a lui Astri, aşa că nici măcar nu încercă să le decodifice. Sperase să găsească vreo informație rătăcită care fusese lăsată neglijent nesupravegheată – un mesaj, o directivă, orice – dar fu dezamăgit.

Auzi un zgomot din cealaltă cameră pe care îl recunoscu instantaneu – uşa de la terasă tocmai se ridicase. Cineva trebuie să fi intrat în apartament fără ca el să audă, ceea ce era înfiorător, pentru că ținuse urechea deschisă tot timpul.

Trever îşi trase şapca în jos. Va încerca să iasă fără să fie văzut... dar dacă era descoperit, va trebui să scape cu vorba. Întinse mâna după cea mai mică încărcătură alfa pe care o avea şi o ținu între degete. Mai ieşise înainte din situații dificile aruncând încărcătura. Aceasta era atât de mică încât nu scotea niciun sunet, dar urma de fum şi mirosul îi convingea pe oameni că era în curs un mic incendiu electric. Trever se prefăcea apoi că este asistentul unui meşter, trimis să verifice problema.

Pe furiş, Trever se îndreptă în vârful picioarelor spre uşa dormitorului. Trase cu ochiul în zona de living. Nu văzu pe nimeni, dar trebuia să fie cineva acolo. Fereastra mare dispăruse în tavan. Simți o adiere de vânt. Aşteptă, dar nu auzi niciun sunet. Oare fereastra avea un cronometru? Asta îl neliniştea.

Înaintă cu prudență suficient pentru a vedea puțin mai mult din cameră. Nimic.

Pipăi încărcătura alfa. Ar putea la fel de bine să o folosească. O aruncă uşor la câțiva metri prin cameră şi se dădu înapoi. Nimic. Nici fum. Nici miros. Un eşec total.

Super. Va trebui să blufeze cumva. Dacă nu cumva nu era nimeni acolo...

Nimeni nu putea fi atât de tăcut. Trever ieşi în cameră. Nu era nimeni acolo. Dădu drumul respirației pe care şi-o ținuse. Oricum văzuse destul. Nu mai era nevoie să-şi forțeze norocul. Se uită în jur după încărcătura alfa ratată. Unde o țintise, mai exact? Prinse umbra din stânga lui, şi simți că apare cineva, venind de nicăieri, în plin mod de atac. Îşi întinse mâna după blaster, ştiind deja că era prea târziu.

Blasterul îi fu smuls din mână. Trever tresări când se întoarse şi îl văzu pe Ry-Gaul stând în fața lui, cu încărcătura alfa în mâna lui mare.

— Ce faci aici? întrebă Trever furios.

Expresia neutră obişnuită a lui Ry-Gaul nu se clinti.

— Tu primul.

— Ferus m-a rugat să monitorizez intrările şi ieşirile de la Zan Arbor...

— Asta nu e monitorizare. Este pătrundere prin efracție.

— Am făcut doar un pas mai departe, asta-i tot. M-am gândit că dacă aş putea arunca o privire la datapadul lui Zan Arbor... Ei bine, e codificat.

— Mă aşteptam la asta.

— Ferus are nevoie de un plan dacă vrea să o salveze pe Linna când se întoarce. Trebuie să existe o modalitate de a o scoate de aici.

— Există.

— Cum?

Ry-Gaul se mişcă rapid prin cameră, ochii lui argintii luând totul în considerare.

— Nu ştiu încă.

— Hei, e rândul tău. Ce cauți aici?

— Tobin Cantor a scăpat de Imperiu.

— Soțul Linnei?

— Soțul ei şi prietenul meu. E aici, pe Coruscant. El m-a contactat. Linna a reuşit să-i trimită un mesaj pe un canal secret. Zan Arbor lucrează la un agent de

memorie. Când îl va perfecționa, i-l va administra Linnei, ca prim subiect adult.

Trever lăsă să iasă un fluierat lung.

— Frumos mod de a mulțumi. Cât de aproape este Zan Arbor de final?

— Nu avem cum să ştim asta. Dar Linna crede că este aproape.

— Deci trebuie să o salvăm, zise Trever. Nu putem risca să-l aşteptăm pe Ferus.

— Cine suntem *noi*! Eu lucrez singur.

Trever clătină din cap.

— Nu şi de data asta.

Ry-Gaul îl privi pentru o clipă.

— În regulă, spuse el.

Se îndreptă apoi spre dormitor.

— Deci, ce facem?

— Regula numărul unu atunci când ai un ostatic, spuse Ry-Gaul. Să nu urmezi niciodată o rutină. Zan Arbor va sosi în această seară pe una dintre acele platforme de aterizare, iar noi vom fi pe ea. Putem să o răpim pe Linna şi să scăpăm. Dacă totul merge bine.

Se aşeză la dataportul lui Zan Arbor.

— Fişierele de lucru au straturi de codificare, dar pariez că instrucțiunile privind locul de aterizare sunt direcționate prin sistemul turnului Republicii. Vom face doar o mică piratare în el.

— Ştii cum să faci asta?

— Jedii au multe abilități.

Trever privi cum Ry-Gaul lucra la tastatură. Scoase o schemă a platformelor de aterizare ale hotelului.

— Asta e, cred, murmură el. Nivelul 1010. Partea de est. Vom avea cale liberă spre un culoar spațial important. Ne putem pierde în trafic. Apăsă mai multe taste. În regulă, atunci. Când Zan Arbor se va întoarce, va avea noi indicații care îi vor spune unde să aterizeze.

— Şi? întrebă Trever.

Ry-Gaul se ridică în picioare.

— O vom aştepta.

Capitolul 12

Clive nu se putu abține. Se simțea bine. El fusese cel care îi sugerase lui Astri să se dea drept soția lui când se infiltraseră în sistemul bancar de pe Niro 11. Ea ştia că era cea mai bună cale de urmat, dar nu-şi putea ascunde disconfortul.

Avea sens să se dea drept un cuplu bogat care căuta un loc sigur unde să ascundă prada pe care o fereau de autoritățile fiscale din lumea lor de origine. Ar fi trecut de control şi ar fi intrat în sanctuarul interior al băncii, unde o veche sursă a lui Keets fusese de acord să se întâlnească cu ei.

Ajunseră la portul spațial pe o ploaie torențială. Fuseseră deja autorizați în timp ce se aflau la bordul crucişătorului de clasă de lux şi fură îmbarcați imediat la bordul unei navete private cu pilot în uniformă. Imediat ce se aşezară, pilotul apăsă o manetă şi apăru o tavă cu o varietate de băuturi răcoritoare.

— Serviți-vă singuri, zise el. Vom ajunge la *Banca Niro 11* în douăsprezece minute şi zece secunde.

Clive se sprijini de tapițeria confortabilă.

— M-aş putea obişnui cu asta. Hei – sunt deja obişnuit.

Astri se uită încordată pe fereastră la ploaia care curgea.

— Să fii bogat nu e chiar aşa de bine.

— Oh, aşa este, ai fost căsătorită cu un politician, spuse Clive. Trebuie să fi fost o viață uşoară.

— Uşoară, repetă Astri.

Îşi întoarse ochii negri spre Clive şi îi aruncă o privire atât de tristă încât îi opri gluma pe buze. Nu mai spuseră nimic tot restul călătoriei. Trecură cu viteză peste o mare gri ca gheața, atât de vastă încât nu-i puteau vedea marginile, şi se îndreptară spre un grup de clădiri înalte, fiecare cu câte o turlă de culoare diferită în vârf.

— Întâlnirea dumneavoastră este în clădirea galbenă, spuse şoferul. O escortă va fi la platforma de aterizare. Vă doresc şedere plăcută.

Pilotă nava până la o aterizare lină pe o platformă aflată sub o cupolă. Niciun strop de ploaie nu îi atinse în timp ce ieşeau. O escortă îi aştepta, o femeie înaltă şi colțoasă, îmbrăcată într-o tunică albă lungă. Îşi înclină capul spre ei.

— Domnul şi doamna Telstarr, spuse ea. Herk Bloomi vă aşteaptă.

Îi conduse spre un turbolift care apăru rapid. Clive privi clipirile de nivel. Se opriră la nivelul trei sute zece, apoi ieşiră în fața unei priveliști panoramice a lacului argintiu şi a cerului gri. Aici sus, ploaia se transformase în cristale întărite care băteau pe oțelul transparent. Fură conduşi la o canapea de pluş şi lăsați acolo. Aerul era rece şi Astri tremură.

— Nu-mi place locul ăsta, spuse ea. E o senzație proastă aici.

— Este sentimentul celor care au prea mult şi vor să țină totul pentru ei, spuse Clive.

Câteva clipe mai târziu intră un bărbat în vârstă, plinuț şi exigent. Chelia îi lucea, iar cizmele îi străluceau de lustruire.

— Domnul şi doamna Telstarr. Încântat să vă cunosc. Herk Bloomi, director de

conturi noi la *Banca Niro*.

— Mă bucur să te cunosc, amice. Căutăm un loc sigur în care să ne ascundem averea considerabilă, spuse Clive. Este exact ceea ce vă place să auziți, nu?

— Doar o clipă. Voi activa bula de confidențialitate. Clienții noştri se simt mai în siguranță în acest fel.

Îşi flutură mâna peste un senzor şi pereți curbi transparenți coborâră în jurul lor, închizându-i într-o mică încăpere în interiorul camerei. Apoi apăsă un buton şi pereții căpătară o strălucire.

— Putem vedea afară, dar nimeni nu poate vedea înăuntru. Iar acest lucru blochează dispozitivele de supraveghere. Intimitate completă, dar ar trebui să fim scurți, spuse Herk.

— Vă mulțumim că ne-ați primit, spuse Astri. Keets Freely ne-a spus că ați fost de acord să ne ajutați.

— Sunt bancher, spuse Bloomi. Bancherul crede în anumite lucruri. În sfințenia bogăției. Dreptul la intimitate. Nu sunt de acord cu ceea ce face Imperiul. Viitorul financiar al galaxiei depinde de dreptul celor bogați de a-şi proteja conturile. Acum ni se cere să predăm săptămânal detalii despre depozite şi retrageri unui anchetator Imperial. Apoi tresări. Este un lucru îngrozitor.

Lui Clive nu-i venea să creadă. Imperiul spulbera societăți întregi, iar tipul ăsta era îngrijorat de grămezile de credite ale unui şobolan gras?

Astri îi aruncă o privire care îi spunea să tacă. Se aplecă în față şi întrebă încet:

— Deci ne veți ajuta?

Omul îşi linse buzele nervos.

— Keets a spus că aveți nevoie de detalii despre un singur cont...

— Doar unul singur. Ne va ajuta enorm, spuse Astri. Veți face un mare serviciu galaxiei.

— Disprețul Imperiului pentru reguli mă jigneşte, spuse el. Ăsta este singurul motiv pentru care aş încălca intimitatea unui client... şi spui că încerci să ajuți această persoană...

— Absolut, amice, spuse Clive. E vorba de viață şi de moarte. Şi bani.

— În regulă, atunci. Bloomi apăsă un buton de pe cotieră şi un mic datapad alunecă afară. Bătu pe taste. *Yarrow Industries* şi-a mutat conturile în afara lumii spre sfârşitul Războiului Clonelor.

— Cine a mutat conturile? întrebă Clive.

— La început, Evin Yarrow, ofițerul şef al *Yarrow Industries*. După moartea sa, fiica sa, Eve, a finalizat transferul. A fost în baza unui ordin Imperial. Aşa s-a întâmplat cu mulți dintre clienții noştri în acea perioadă.

— Deci, chiar dacă Imperiul a mutat contul, ea îl controla în continuare?

— Oh, desigur. Ea a cerut ca în contul *Yarrow* să introducem numere în loc de nume. De asemenea, am şters orice dovadă a legăturilor cu Acherin.

— Contul este încă activ? întrebă Astri, chiar dacă ştia răspunsul.

— Oh, da. Plăți regulate. Bloomi verifică ecranul. De fapt, plățile au crescut în ultima vreme.

— Unde se transferă creditele? întrebă Clive.

— Într-un cont numerotat de pe Revery. Cunoaşteți planeta? Mulți dintre clienții noştri au case acolo.

Clive aprobă din cap. Nu fusese niciodată acolo, dar cu siguranță auzise de

Revery. Era un loc cunoscut pentru cei super-bogați. Era cunoscută pentru plajele şi munții săi... şi, de asemenea, pentru intimitatea sa.

— Poți să ne dai coordonatele lui Eve Yarrow de pe Revery? întrebă Clive.

— Nu, spuse Bloomi, cu capul aplecat. Nu, asta nu este accesibil. Adresele sunt strict private.

— Dar ai spus că Imperiul încalcă intimitatea clienților tăi, spuse Astri. Că verifică încrucişat numerele cu numele... aşa că, dacă fac asta, trebuie să aveți informația în fişierele dumneavoastră.

O fată deşteaptă, gândi Clive.

— Ți-am spus, nu pot merge decât până la un punct, spuse Bloomi. Îşi ridică capul. Clive văzu teamă în ochii lui. V-am dat planeta... nu este de ajuns?

Astri ezită.

— Să presupunem că am fi clienți de-ai tăi şi am avea nevoie de un moment pentru a ne consulta? N-ai putea să ieşi din bula de intimitate şi să ne laşi un moment? Şi poate să uiți să închizi datapadul?

Văzură în ochii lui cum cântărea decizia.

— Dacă promitem să nu vă mai cerem niciodată informații? adăugă Astri.

Clive voia să-l preseze, dar ştia că ar fi fost o greşeală. În cele din urmă, Bloomi se împinse de pe canapea cu pumnii strânşi.

— Trebuie să verific ceva.

Apăsă un buton şi peretele transparent alunecă înapoi. Dregându-şi nervos gâtul, se strecură afară, iar peretele reapăru.

Astri roti rapid datapadul ca să-l poată vedea, apoi apăsă pe taste.

— A lăsat fişierele codificate deschise cu codul său de securitate. Un om bun. Iată lista tranzacțiilor... dacă sar la informațiile de contact din fişierul numerotat... da, murmură Astri, mulțumită. Memorează aceste coordonate.

Citi numerele cu calm. Clive aprobă din cap.

— S-a făcut.

Astri se uită afară. Camera era goală.

— Ei bine, atâta timp cât sunt aici...

Mai apăsat câteva taste, căutând.

— Ce cauți?

— Nu ştiu. Ceva ieşit din comun. Eu...

Brusc, Clive îl văzu pe Bloomi intrând în cameră cu mai mulți ofițeri Imperiali.

— Închide-l, spuse el încet, deşi ştia că nu-l puteau auzi.

Astri închise rapid datapadul în timp ce peretele se ridica.

Pe fruntea înaltă a lui Bloomi se vedea acum un luciu de transpirație.

— Domnule şi doamnă Telstarr, avem un control de securitate. Strict de rutină.

Clive admiră răceala lui Astri. Prefăcându-se că este o femeie bogată, ea afişă o privire iritată.

— Ştiu cine suntem? îi şuieră ea bancherului.

— Strict de rutină, doamnă, răspunse Bloomi. Clive observă că îi tremurau mâinile. Va dura doar un moment.

— Ei, îngeraş, hai să nu-i reținem pe aceşti domni, spuse Clive. Acesta este prețul pe care îl plătim pentru o galaxie sigură. Poftiți, domnilor.

Le înmână documentul de identitate şi îi făcu semn lui Astri să facă acelaşi lucru. Cu o uşoară strâmbătură a buzelor, ea se conformă. Clive aşteptă în timp ce ofițerul

şef scana documentele prin datapadul său. Îşi dorea să poată arunca o găleată de apă cu gheață în capul lui Bloomi. Tipul transpira acum abundent, avea gulerul umed şi cele câteva şuvițe de păr pe care le poseda îi erau acum lipite de scalp.

Astri aştepta cu aerul unei femei căreia nu-i plăcea să aştepte. Pregătirea ei de soție de Senator îi era, evident, utilă.

Verificarea dura prea mult. Clive văzu momentul în care ofițerul Imperial obserase că ceva nu era în regulă.

— Dacă vreți să aşteptați aici încă o clipă, spuse el.

— Afacerea noastră este încheiată, spuse Astri. Tocmai plecam.

— Îmi pare rău, va trebui să insist.

Tonul ofițerului era încă politicos. Nu-şi putea permite să îi înstrăineze dacă într-adevăr erau fabuloşii şi bogații Telstarr. Ceea ce nu erau. Poate că adevărații Telstarr observaseră că cineva le folosea documentele de identitate. Chiar dacă Curran se folosise de cel mai bun contact al său pentru documente, nu puteai avea niciodată încredere totală în piața neagră. Aveau probleme.

Ofițerii se îndepărtară pentru a se consulta. Probabil că aşteptau ca un superior să le spună ce să facă.

— Crezi că ştiu? Bloomi îşi şterse fruntea cu mâneca. Crezi?

— Aveți un crucişător cu hiperpropulsie? îl întrebă Clive pe un ton scăzut.

— Bineînțeles că da. În meseria mea ai nevoie de cel mai bun… Aşteptați o clipă. Doar nu sugerați…

— Dă-mi codul de securitate. O să încercăm să vi-l returnăm dacă putem. Cândva.

— Doar nu puteți să… plecați!

— Mi-e teamă că trebuie să o facem. Peste un minut, ofițerul acela va primi ordin să ne aresteze.

Clive îşi păstră un zâmbet plăcut pe față şi se lăsă pe spate pe canapea ca şi cum nu ar fi avut nicio grijă pe lume.

— Dacă se întâmplă asta, s-ar putea să te aresteze şi pe tine, spuse Astri. Dar dacă ne dai nava, vom face să pară că ți-am furat-o. Poți să te declari nevinovat.

— Doar să nu le spui pe cine investigăm, indiferent ce s-ar întâmpla, îl avertiză Clive.

Bloomi îşi răsuci mâinile.

— Nu ştiu ce să fac.

— Poartă-te natural, spuse Astri zâmbind. Spune-mi codul.

Le spuse codul de care aveau nevoie şi unde să găsească nava.

— Dar cum o să ajungeți la turbolift?

— Lasă asta în seama noastră.

— Nu veți folosi blastere, nu-i aşa?

Clive se ridică fără probleme.

— Sfatul meu? Fereşte-te.

— Lasă-mă pe mine prima, spuse Astri şi, înainte ca el să poată protesta, se îndreptă spre ofițeri. Este absurd, spuse ea. Nava noastră de linie este pe cale să plece. Cer să-l văd pe ofițerul superior!

— Chiar trebuie să plecăm, spuse Clive, luând-o pe Astri de cot.

Ofițerul făcu un pas înainte.

— Domnule, nu puteți pleca…

Ei continuară să se îndrepte spre turbolift. Ofițerul era nervos acum. Încă mai exista o şansă ca problema cu documentul de identificare să fie doar o eroare de comunicații. Era reticent în a-şi asuma responsabilitatea de a-i ataca.

— Vom fi disponibili în portul spațial, spuse Clive. Ne aflăm pe nava de lux *Iridescence*.

— Putem clarifica orice confuzie înainte de plecare, spuse Astri. Trimiteți-l pe superiorul dumneavoastră în cabina noastră.

Clive recuperă distanța rămasă până la turbolift şi apăsă pe senzor.

Ofițerul îşi dădu seama în sfârşit că trebuia să facă ceva, altfel risca o perioadă lungă de timp ca ofițer de securitate pe o planetă minieră. Îşi scoase blasterul.

— Opreşte-te chiar acolo.

— Nu fi prost, spuse Clive, făcând un pas înapoi spre ei. Sunt sigur că putem rezolva asta...

Turboliftul se deschise, iar Clive şi Astri îşi scoaseră blasterele. Deschiseră focul asupra luminilor de deasupra şi în aparatul de senzori care controla partițiile transparente. Compartimentele coborâră toate în acelaşi timp. Focul de blaster al ofițerului rată. Se lovi de pereții transparenți şi ricoşă prin cameră.

Astri şi Clive săriră în turbolift, apoi coborâră rapid.

— Avem poate un minut până când se vor descurca cu problema, spuse Clive. Fii pregătită să fugi.

Ieşiră în fugă din turbolift în timp ce acesta se deschidea pe platforma de aterizare privată. Găsiră crucişătorul lui Bloomi parcat lângă buza platformei. Clive sări înăuntru, iar Astri distruse consola de securitate de lângă crucişător.

— Nu-şi vor da seama că am avut codul, spuse ea. Bloomi ar putea scăpa de detectare în acest fel.

Trupele de şoc apărură brusc prin intrare. Clive porni motoarele, în timp ce Astri se feri de salvele puternice, alergând prin spatele crucişătorului şi se grăbi spre cabina de pilotaj deschisă.

— Dă-i drumul! strigă ea peste sunetul focurilor de armă.

Sări în cabina de pilotaj, trăgând în continuare în timp ce el pornea motoarele, apoi țâşniră spre cer. Clive atinse atmosfera superioară şi apoi spațiul. Putea să vadă navele de luptă Imperiale care se îndreptau spre ei. Salvele de tun se îndreptau deja spre ei.

— Urmează hiperspațiul, spuse el. Ține-te bine.

Într-un vârtej de stele, evită navele de luptă.

— A fost cât pe ce, spuse Clive.

— Putem avea încredere că Bloomi nu va vorbi? întrebă Astri, punând blasterul la loc în centură. Dacă o face, vom găsi o navă de atac Imperială când vom ieşi din hiperspațiu la Revery.

— Să am încredere în Herk? Clive clătină din cap. Nu. Tot ce trebuie să facă este să-i arate o poză cu un droid de tortură şi va ceda. Dar poate că nu-i vor pune întrebările potrivite. Poate că vor presupune că am fost doar nişte jefuitori de bănci.

— Am putea oricând să ne întoarcem pe Coruscant, spuse Astri.

Schimbară priviri între ei, iar Astri se aplecă în față.

— Înainte spre Revery, spuse ea.

Capitolul 13

Ferus îşi închise comunicatorul. Obi-Wan nu răspundea pe canalul de urgenţă. Cu ce putea fi ocupat? Ducea banthele la păscut? Îşi continuă drumul.

Îşi pusese din nou roba de Inchizitor, urând-o, dar ştiind că îl poate ajuta. Se îndreptă spre portul spaţial. Nu putea decât să spere că literele şi numerele mâzgălite în praf aveau legătură cu ceea ce văzuse spionul prin electrobinocular.

Avea sentimentul că Obi-Wan ştia foarte bine că fata sensibilă la Forţă pe care o urmărea era fiica lui Bail. Asta explica de ce se afla aici. Dar ce altceva mai ştia Obi-Wan şi nu-i spunea?

Ferus nu-l mai văzuse pe Darth Vader din acea dimineaţă la palat, dar îl putea simţi. Nu prin intermediul Forţei, ci prin instinctul că duşmanul său ocupa spaţiul din apropierea lui. Ferus atinse buzunarul ascuns în care se afla Holocronul Sith. Plămânii îi ardeau. Trase o respiraţie sacadată. Se simţea ca şi cum ar fi căzut într-o gaură neagră, încet, în timp ce feţele familiare, fiinţele pe care le iubea, casele în care trăise, locurile de care se bucurase, se aflau în jurul lui, în timp ce el se învârtea pe lângă ele, incapabil să le atingă, incapabil să se conecteze cu ele. Salvarea lui ar fi putut fi acel mic obiect din buzunarul său. Durerea nu doar că-i secătuise puterea, ci şi scopul; Forţa i-l putea reda, dar nu Forţa pe care o cunoştea.

Îşi îndepărtă mâna. Nu mai ştia care gânduri erau ale lui şi care erau sub influenţa Holocronului. Asta îl speria, dar îl şi emoţiona profund. Ştia că trebuia să arunce Holocronul, să-l arunce în cel mai adânc punct al marelui lac de pe Alderaan...

Nu poţi să-l arunci. Este al tău acum. Acceptându-l, îl deţii. Ai început deja călătoria. În curând o vei recunoaşte.

A cui era vocea asta?

Ferus îşi frecă fruntea. Simţise vocea ca pe o parte din el însuşi, mai profundă decât propria lui voce. Spunea adevărul sau o minciună? Ce se întâmpla cu el?

Comunicatorul său vibră şi îl desprinse de la centură. Era Hydra.

— Aveţi ceva de raportat.

— Nu am nimic de raportat de la acest capăt, zise Ferus. Cum merge cercetarea documentelor?

— Primesc cooperare deplină acum. Prezenţa Lordului Vader pe planetă ne-a ajutat. Sunt îngrijoraţi de o preluare a puterii de către Imperiu. Frica lucrează pentru noi acum.

Vocea plată a Hydrei avea o nuanţă de satisfacţie.

— Ei bine, continuă. Contactează-mă dacă afli ceva.

Ferus încheie comunicarea.

Acum se întrecea cu timpul. Nu credea că Hydra avea să afle ceva despre Leia la biroul de documente, dar în curând avea să renunţe la asta şi avea să se uite în altă parte. Trebuia să dezmintă zvonul înainte ca Hydra să o găsească pe fată.

Şi, între timp, trebuia să-l găsească pe spionul Imperial.

Urcă cu turboliftul până la portul spaţial aglomerat. Vehiculele se aliniau pentru decolare şi realimentare. Centrul de comandă se afla într-o clădire rotundă în lateral.

Ferus se apropie, aruncându-şi gluga uşor înapoi. Când intră, muncitorii ocupați ridicară privirile, apoi se uitară rapid în jos. Nu ar fi vrut să-i dea nicio informație, dar trebuiau să o facă. Şi-ar fi dorit să le poată spune că era de partea lor.

Se apropie de femeia care părea să fie la conducere.

— Am o cerere de informații, spuse el.

— Suntem ocupați aici.

Vocea ei era tăioasă, dar ochii îi erau speriați.

— Am nevoie să identific acest vehicul. Codul spațioportului este CPE79244-12u712.

— Ăsta nu e un cod de vehicul.

— Atunci ce este? întrebă el.

Ea îşi strânse buzele. Pentru o clipă, crezu că îl va refuza.

— Ai prefera să vină Lordul Vader aici să se intereseze? întrebă el.

Nu-i plăcea să insiste în acest fel, dar trebuia să ştie. Ea privi în jos.

— Este un cod de intrare pentru un produs, spuse ea. CPE înseamnă *Cod de Produs şi Expediere.* Asta înseamnă că o livrare a intrat în portul spațial şi am expediat-o mai departe.

— Atunci trebuie să aveți adresa la care a fost expediată.

Ea se întoarse spre consolă.

— O să apelez informația. Dar pot să vă spun de pe acum, codul de destinație este greşit. În primul rând, nu sunt suficiente numere.

Ferus îşi aminti de pata de sânge. Unele dintre numere trebuie să fi fost şterse.

— În al doilea rând, nu există litere în codul de destinație. Ştiu că a fost trimisă la Aldera – codul este doisprezece. Dar restul nu are sens.

— Vezi ce poți face.

Ea apelă la lista de transporturi.

— Nu îl găsesc. Se uită la el în defensivă. Puteți să vedeți singur. Înclină ecranul spre el. Primim sute de transporturi. Cifrele dumneavoastră nu au sens în ceea ce priveşte sistemul.

Ferus studie ecranul. Nu îl mințea. Ar fi fost imposibil de urmărit fără secvența corectă de numere. Se întoarse, frustrat. Cel puțin ştia că era un transport la care se uitase spionul. Sau poate că auzise despre el... nu avea cum să ştie.

Nu putea părăsi planeta până nu avea răspunsuri. Nu putea să-l lase pe Organa la mila Imperiului. Ceva se întâmpla aici. Ştia asta din adâncul oaselor sale. Trebuia să continue să caute.

* * *

Îşi petrecu noaptea în locuința temporară care fusese amenajată pentru el şi se trezi înainte de răsărit. Hotărî că, dacă ar fi cercetat din nou depozitul, ar fi putut da peste ceva ce trecuse cu vederea. Era încă întuneric în timp ce mergea de-a lungul parcului pustiu. Depozitele se profilau în față, ca nişte santinele întunecate care dominau pătratul de verdeață. Tocmai trecea spre depozit când îl văzu.

Dacă vrei să ai noroc, deschide ochii. Mulțumesc, Siri!

Ghemuit între depozitele şi hangarele mai înalte, Ferus văzu o clădire veche, ponosită, pe care nu o observase până atunci. Era construită din piatră veche, decolorată şi plină de semne de la sutele de ani de serviciu. Avea doar vreo zece etaje

şi părea abandonată. Deasupra uşii se aflau numere dăltuite în piatră în stil vechi. Fărâmițate, întunecate de vârstă, greu de citit, dar erau acolo. *8712*

Se gândi la litera u pe care crezuse că o văzuse. Poate că fusese partea de jos a numărului 8. O parte din el fusese ştearsă. Putea fi atât de uşor? Ar fi putut fi trimisă încărcătura peste drum de locul de observație al spionului?

De ce nu? Dacă vroiai să urmăreşti un transport, ce loc mai bun putea fi?

Ferus traversă şi examină cu atenție clădirea pe măsură ce trecea pe lângă ea. O făcu fără să pară că se uită, ținându-şi capul înainte şi mergând pur şi simplu. Chiar dacă zona era pustie, ştia că puteau fi lucrători de noapte prin clădirile din jur. Chiar şi spionul putea fi devreme la postul său, deşi traficul din portul spațial era scăzut.

În scurtul timp necesar pentru a trece pe lângă el, reuşi să zărească panoul de securitate şi să-l identifice ca fiind unul pe care îl cunoştea. Foarte tehnologizat, având în vedere clădirea.

Coti la colț şi o luă de-a lungul clădirii, trecând prin spatele depozitelor. Multe dintre ele aveau platforme de aterizare, dar depozitul mai mic nu avea. Era înconjurat de un gard de înaltă securitate, cel mai probabil cu un sistem de electroşocuri.

Strada era pustie. Ferus îşi adună Forța şi sări. Trecu cu uşurință peste gard şi ateriză în curtea din spate a depozitului, o mică zonă de permacretă fărâmițată. Exista o uşă mică din duroțel, cu acelaşi panou de securitate. Ferus nu avu nicio problemă în a ocoli codul. Auzi clicul încuietoarei. Împinse uşa şi intră într-un mic hol. Nu exista niciun turbolift, ci doar o rampă curbată care ducea în sus. Iluminarea era slabă. Se apropie încet, ascultând sunetele. Auzi un vâjâit uşor şi se ascunse rapid în umbră. Un droid de supraveghere zbură încet, rotindu-se în timp ce trecea. Avea doar câmp vizual, nu infraroşu, aşa că, dacă rămânea ascuns, era în regulă.

Ferus urcă rampa spre primul etaj. Putu vedea că se afla într-un spațiu deschis, mare. Piese ruginite de speeder erau aruncate în grămezi de-a lungul pereților. Un sistem vechi de scripeți automatizați atârna de tavan, susținând piese ruginite şi acoperite de praf. Se plimbă înainte şi înapoi, căutând cu atenție, dar nu găsi nimic în afară de alte piese şi unelte vechi. Nu prea promițător, deocamdată. Evitând droizii, căută la următorul nivel, şi la următorul. În cele din urmă ajunse la ultimul etaj. Se uită deasupra capului şi putu vedea mecanismul unui acoperiş retractabil. Aşa puteau fi mutate transporturile înăuntru şi afară. Era destul loc aici pentru o barjă mică. Dacă operațiunea se făcea pe timp de noapte, descărcarea putea fi rapidă şi aproape privată în mijlocul unui oraş.

La început, etajul arăta ca şi celelalte. Dar, pe măsură ce se apropia, Ferus văzu containerele din duroțel stivuite lângă pereți. Duroțel nou.

Ferus se aplecă şi văzu codul aeroportului inscripționat pe o parte.

CPE226565-79244128712 COMPONENTE DE SPEEDER era ştampilat pe o parte.

Îşi trecu mâna de-a lungul părții de sus. Era desigilată. Cu precauție, o deschise.

Containerul era gol. Ferus trecu de la un container la altul. Toate erau goale. Se ghemui şi începu să examineze podeaua de sub acoperiş. Îşi scoase mica sa baghetă luminoasă şi o trecu peste podea.

Da. O navă aterizase aici de curând. Văzu urmele de arsură şi zgârieturile.

Rămase în această poziție minute lungi, gândindu-se. Era atât de adâncit în gânduri, încât nu auzi paşii înceți până când aceştia nu trecură de ultima curbă a rampei. Cineva se străduia din răsputeri să fie tăcut.

Ferus se repezi să se adăpostească în timp ce camera se aprindea brusc cu focuri

de blaster. Se aruncă la podea şi se rostogoli, blestemându-şi neatenția. Se adăposti în siguranță în spatele unui speeder parțial dezmembrat. Focurile de armă răsunară mai departe. Apoi simți miros de metal fierbinte.

Fugi în spatele unei grămezi de piese dezmembrate. Focul de armă îl urmări. Ferus fugise pentru a evalua situația. Acum ştia că urmăritorul său era un bun trăgător. O informație bună de care să dispui atunci când eşti prins în capcană.

Se gândi ce să facă. Trebuia să scape fără să-şi folosească sabia. Dacă era atacat de spionul Imperial – şi şansele erau cam sută la sută să fie aşa – informația ar fi ajuns la Împărat. Ferus nu s-ar fi bucurat să fie nevoit să explice de ce, în calitate de presupus Inchizitor Imperial, investiga un transport misterios urmărit de un spion Imperial. Dar mai rău decât atât, orice activitate a Forței pe această planetă nu ar fi făcut decât să arunce lumina reflectoarelor mai clar asupra sa. Ferus trebuia să distragă atenția Împăratului de la Alderaan, nu să o atragă. Avea nevoie de o ripostă. Ceva care să-l facă pe atacatorul său să fugă, astfel încât să-l poată urmări.

Ferus sări deasupra spre sistemul de cremaliere şi scripeți care încă mai ținea piese şi motoare vechi. Se târî în față, găsi mecanismul care deplasa piesele înainte pe o şină automată şi îl activă.

Acum, cremaliera se mişca înainte, tresărind uşor în timp ce înainta. Zgomotul atrase atenția trăgătorului, iar focurile de blaster străbătură aerul, lovind în spatele lui Ferus acum, în timp ce cremaliera se mişca înainte. Ferus eliberă un motor de speeder. Acesta se izbi de podea. Apoi un ecran de vânt. Piese de motor. Un droid pe jumătate dezmembrat ricoşă atunci când metalul se lovi de podeaua de permacretă. Cremaliera continua să se mişte, mai repede acum, la cea mai mare viteză pe care Ferus o putea folosi, iar el se echilibrase pe scripete, mergând înainte şi scăpând piese şi motoare şi foi grele de metal pe măsură ce înainta. Era complicat să-şi păstreze echilibrul pe scripete în timp ce acesta se mişca sacadat, dar reuşi.

Spațiul era acum plin de zgomotul metalului care se izbea, iar Ferus urmărea umbra în timp ce se mişca, încercând să se fixeze pe ea. Scopul lui era să-l încolțească, dar se mişca atât de fluid, iar sistemul de scripeți nu era suficient de rapid. Dacă ar fi fost suficient de puternic în Forță pentru a da obiectelor grele un mic impuls...

În interiorul tunicii sale simți Holocronul strălucind.

Uiți ce poate face furia ta. Iritarea lui față de spionul care îl surprinsese era doar o scânteie, ceva ce acceptase şi eliberase. Fusese atât de neimportant. Stătea în calea minții de luptă Jedi. O reînvie, alimentând-o. Furia lui crescu.

Cum îndrăzneşte să se amestece în treburile mele? El, un spion de nivel inferior. Crede că va câştiga. El nu înseamnă nimic.

Următoarea parte a speederului nu se prăbuşi pur şi simplu la sol, ci zbură prin aer cu viteză, izbindu-se de capul umbrei. Ferus îşi alimentă furia până când aceasta se transformă în turbare şi ţâşni în spațiul din jurul lui, luând maşinăriile şi piesele şi aruncându-le spre ascunzătorile spionului.

Satisfacția curse prin el. Gândul de a-l forța pe spion să fugă şi de a-l urmări dispăru. *Îl pot zdrobi, îl pot ucide, îl pot distruge...*

Văzu umbra cum se îndrepta spre uşă, o siluetă înaltă şi subțire care îi păru cunoscută. Ce remarcabil că, chiar şi prin ceața roşie a furiei sale, percepțiile sale puteau fi atât de ascuțite... *Vezi? Te foloseşti de furie. Ea nu derutează. Ascute simțurile.*

Spionul ieşi în fugă spre rampă. Ferus sări de pe scripeți, apoi peste grămezile de metal fumegând. Mintea i se răcori. Văzu chiar şi în timp ce alerga cât de bine

distrusese zona. Nu mai simțea satisfacție. Se simțea neliniştit. Vinovat.

Respinse sentimentul. Se va ocupa de toate astea mai târziu. Acum era timpul să dea de urma spionului.

Ferus coborî pe rampă, alergând repede, dar nu suficient de repede pentru a risca să-l lase pe spion să ştie că era urmărit. Acesta presupunea că lui Ferus îi va lua ceva timp să lupte pentru a-şi croi drum printre maşinăriile îngrămădite pe podea în hangarul de deasupra. Nu şi-ar fi imaginat că Ferus ar fi fost imediat pe urmele lui.

Îl urmă pe spion pe rampă, până sub nivelul străzii. Lui Ferus îi venea să-şi dea palme. Nu făcuse o muncă de recunoaştere atât de bună, până la urmă. Clădirile erau legate printr-un pasaj subteran. Pasajul era slab luminat şi suficient de larg pentru ca să poată funcționa o sanie antigrav mare. Ferus putea auzi progresul spionului şi îi urmărea paşii. Încetinise acum, presupunând că nu fusese urmărit. Ferus îl urmă prin pasaj timp de aproximativ un kilometru. Apoi urcă într-un turbolift. Ferus se uită la indicator. Ajunsese la nivelul străzii. Numără câteva secunde şi apoi îl urmă.

Ieşi pe o stradă surprinzător de aglomerată. Zorii abia începeau să brăzdeze cerul cu portocaliu. Văzu sănii antigrav şi rampe utilitare instalate jos, la capătul străzii. Îşi dădu seama că era o piață amenajată în aer liber chiar sub umbra portului spațial.

Ferus urmări activitatea din piață. Trebuie să fi fost o instalație permanentă, pentru că piața mare era plină de tarabe aşezate în rânduri sinuoase. Pereții despărțitori erau făcuți din stâlpi grei din duroțel şi copertine viu colorate. Coşurile deschise conțineau grămezi de obiecte.

Aveau loc descărcările zilei – legume şi fructe, produse de panificație, articole de uz casnic, haine, țesături, plante, flori, unelte. Negustorii discutau în grupuri mici, sau îşi instalau cu sârg tarabele.

Ferus îşi făcu loc prin mulțime, căutând silueta pe care o urmărise. Era sigur că ar fi recunoscut-o după înălțime şi după felul în care se mişca, chiar dacă nu-i văzuse fața. În schimb, dădu peste Deara. Pe brațul ei se afla un coş plin cu fructe şi brioşe. Îşi mută coşul pe celălalt braț, de parcă nu putea avea încredere că nu i-l va fura.

— Mă bucur pentru bogăția planetei voastre, spuse el, arătând spre tarabele din jurul lui.

Fața ei se înroşi.

— Se pare că Imperiul vostru crede că recolta noastră este a voastră.

Ca şi cum s-ar fi temut că spusese prea multe, se îndepărtă rapid.

Ferus stătea în mijlocul pieței. În jurul lui se aflau alimente la care nu putea ajunge şi oameni care îl disprețuiau. În interiorul tunicii sale se afla un viitor întunecat. În fața lui se afla o cale despre care toată viața lui ştiuse că era greşită.

Voise să-l ucidă pe spion. La fel cum Vader îl omorâse pe Roan, fără niciun motiv întemeiat, doar pentru că îi stătea în cale. Dacă l-ar fi ucis pe Vader folosind acelaşi tip de putere, s-ar fi transformat într-o altă versiune a Lordului Întunecat?

Ferus îşi apăsă pieptul cu mâna şi simți bătăile inimii. Vedea totul în fața lui, toate relele pe care le putea face. Era tras pe această cale.

De ce nu se putea opri?

Capitolul 14

Ry-Gaul şi Trever aşteptară toată după-amiaza pe platforma de aterizare ca să se întoarcă Zan Arbor. Ştiau că ea îşi varia rutina şi se putea întoarce în orice moment. Aşteptarea nu era prea grea. Problema era unde trebuiau să aştepte. Se întâmpla să fie în spatele grilajului de eşapament al unui iaht stelar, dar nu aveau de ales. Nu exista un alt loc unde să se ascundă pe platformă. Grila de eşapament era fierbinte. Era îmbâcsită şi mirosea urât. Cu toate astea, Ry-Gaul şi Trever rămaseră ghemuiţi timp de ore întregi.

Iar Ry-Gaul nu era cel mai interesant interlocutor. Tot ce reuşi Trever să scoată de la el fu:

— Mai devreme sau mai târziu, se va întâmpla.

Mulţumesc.

În timp ce apusul picta ferestrele turnului în portocaliu aprins, Ry-Gaul se agită. Vehiculul lui Zan Arbor îşi făcu apariţia – un speeder de top din gama cromată. Nu făcu nicio încercare de deghizare. Conduse speederul de lux cu acoperişul retras, făcând o buclă o dată în jurul pieţei aglomerate de dedesubt pentru a se afişa.

Trever îl împunse pe Ry-Gaul.

— Linna e în spate.

Jediul aprobă din cap, iar ochii săi gri palid nu o părăsiră deloc. Zan Arbor scufundă nava şi se deplasă lin în jos pentru a ateriza pe platformă. În timp ce savanta îşi strângea lucrurile pentru a pleca, Ry-Gaul sări de lângă grila de evacuare şi se strecură pe sub burta iahtului. Trever îl urmă. Aşteptară în timp ce Zan Arbor ieşea, urmată de Linna. Se hotărâseră deja să o înhaţe pe Linna în mica sală de recepţie care se afla dincolo de intrare. Acolo, ocupanţii hotelului puteau să-şi scoată hainele de exterior şi să acceseze turbolifturile care să-i ducă la apartamentele lor private.

Zan Arbor şi Linna dispărură înăuntru. Trever şi Ry-Gaul le urmară. Se treziră într-o mică zonă de recepţie cu pereţii din azurit. Printr-o uşă deschisă în faţă putură să o audă pe Zan Arbor dând ordine cu voce tare unui droid de protocol agitat.

— Ia pelerina asta şi calc-o. Şi nu, nu vreau *chaughaine* în seara asta. De câte ori ţi-am spus? Vreau satin de smarald – mă duc la operă.

Ry-Gaul îi făcu semn lui Trever. Era timpul să o anunţe pe Linna că erau gata să o ia cu ei. Porniră înainte, dar Ry-Gaul puse brusc mâna pe umărul lui Trever pentru a-l opri. Se aplecă şi îi şopti:

— Probleme.

În loc să se îndrepte spre Zan Arbor, Ry-Gaul se întoarse spre turbolift. Îl accesă şi intră cu Trever pe urmele lui. Turboliftul era de mărimea unei încăperi mici, cu pereţi aurii şi o podea acoperită cu pluş.

— Uh, mi se pare că asta este o situaţie fără ieşire, spuse Trever.

Ry-Gaul se agăţă de balustradele laterale, ridică picioarele şi rămase cu capul în jos în timp ce lovea în panoul de pe acoperiş. Prinse panoul cu o mână când căzu şi totuşi reuşi în acelaşi timp să se împingă prin el, cu capul în jos. Trever îşi dădu capul pe spate, privind în sus, în întuneric. Nu mai văzuse niciodată o asemenea

demonstrație de agilitate.

— Uau, spuse el. Eşti...

Cuvintele sale fură înăbuşite când picioarele lui Ry-Gaul coborâră, îl apucară de subsuori şi îl traseră în sus. Trever trecu prin deschidere şi ateriză brusc pe partea superioară a turboliftului. Era pe punctul de a protesta, dar Ry-Gaul îi făcu semn să tacă în timp ce glisa în tăcere la loc panoul de pe acoperiş.

Trever îi aruncă o privire întrebătoare. Ce ar putea fi mai problematic decât să stai deasupra unui turbolift expres care, fără îndoială, mergea extrem de repede, aşteptând ca un om de ştiință malefic şi genial să intre în el?

Atunci ştiu. Auzi şuieratul respirației. Darth Vader.

Vocea lui Zan Arbor părea iritată în timp ce intrau în turbolift.

— Nu ştiam că te-ai întors în Oraşul Imperial, dar mă bucur că am ocazia să vorbesc cu tine. Mi-ai promis mai mulți subiecți umani.

— Mi-ai promis progrese.

— Am făcut progrese extraordinare. Totul este în rapoartele mele. Dar încă mai am nevoie de subiecți adulți.

— Ați făcut destule cercetări. Este timpul să produci agentul.

— Nu am timp pentru asta. Am bilete la operă diseară. Mă întâlnesc cu Senatorul Sauro.

— Să intrăm înăuntru. Nu am terminat.

Turboliftul se ridică rapid. Trever se întoarse uşor să privească spre capătul puțului. În ritmul ăsta ar trebui să ajungă în mai puțin de un minut. Se întrebă cât de mult spațiu exista între acoperişul liftului şi tavanul puțului.

— Sunt o perfecționistă, spuse Zan Arbor. Acesta este motivul pentru care m-ai angajat, nu-i aşa? Nu e momentul să mă forțezi, acum că sunt atât de aproape de final.

— Este exact momentul potrivit, tună Vader. Eşti prea precaută!

— Sunt un om de ştiință!

— Eşti o laşă!

Ry-Gaul îşi înclină capul, ascultând cu atenție.

— Ai venit aici doar ca să mă iei peste picior? Ştii că pot lua legătura cu Împăratul. S-ar putea să fie interesat de... urgența ta ciudată.

Ry-Gaul asculta acum cu ochii închişi.

Dintr-o dată, turboliftul tresări, apoi inversă mersul.

— Ce faci? Nici măcar nu ai atins senzorul...

— Am făcut ceea ce am venit să fac. Mă voi întoarce mâine, când voi dori să aud un plan pentru ca agentul de memorie să fie gata în decurs de o lună.

Trever se agăță de turbolift în timp ce acesta cobora. Părea să meargă foarte repede.

— Îți cer să încetineşti turboliftul, Lord Vader. Vocea lui Zan Arbor tremura. Dacă asta e o demonstrație a abilităților tale în Forță, nu am nevoie de ea. Sunt o expertă, să ştii.

— Faptul că te consideri expertă, spuse Vader, dovedeşte doar cât de ignorantă eşti.

Turboliftul se opri cu o smucitură violentă, ca şi cum s-ar fi izbit de pământ, nu de aer. Singurul lucru care îl împiedică pe Trever să se prăbuşească în puț fu strânsoarea puternică a lui Ry-Gaul. Auzi o învălmăşeală dedesubt – corpuri căzând.

— Vei mai auzi despre asta, Lord Vader! țipă Zan Arbor.

Auziră uşile deschizându-se şi sunetul cizmelor sale, urmat de zgomotele de zbatere ale cuiva care încerca să se ridice şi gâfâia.

— O să plătească pentru asta, spuse Zan Arbor. Pune chestia asta în mişcare, Linna. Repede!

— Cred că senzorul ar putea fi stricat...

— Fă-o odată!

Ry-Gaul îi făcu semn lui Trever. Acum era momentul. Zan Arbor era deja dezechilibrată în urma confruntării cu Vader.

Ry-Gaul porni primul, strecurându-se în turbolift dintr-o mişcare fluidă. Trever îl urmă. Se aruncă în cabină. Treaba lui era să o protejeze pe Linna în timp ce Ry-Gaul avea grijă de Zan Arbor. Când ateriză, piciorul i se încurcă în pelerina groasă de *chaughaine* pe care Zan Arbor trebuie să o fi lăsat pe podea. Îşi pierdu echilibrul şi căzu. Linna întinse mâna spre el, dar Zan Arbor scoase un mic blaster mortal.

Linna era acum expusă.

Privirea de triumf din ochii lui Zan Arbor se şterse când Ry-Gaul atacă, cu sabia de lumină ținută în poziție defensivă.

Linna sărise deja în față pentru a-l proteja pe Trever, scoțând ceva din rucsacul ei medical. Trever țipă, temându-se că focurile de blaster o vor lovi în ciuda sabiei lui Ry-Gaul.

Zan Arbor, cu buzele trase într-un zâmbet, îl împroşcă pe Ry-Gaul cu focuri de blaster. Trever căzu la podea când focul ricoşă prin turbolift. Linna căzu şi ea la podea, iar Zan Arbor se întoarse, îndreptând blasterul spre ea.

Linna se întinse înainte şi apăsă o seringă plină cu un lichid albastru-cenuşiu în glezna lui Zan Arbor. Aceasta țipă şi aruncă blasterul. Se contorsionă, căzând şi lovindu-se cu capul de podea, apoi se întinse spre Linna, care se retrase.

— Nu! strigă Zan Arbor. Nu!

— Ce i-ai făcut? îi şopti Trever Linnei.

Ry-Gaul îşi prinse sabia înapoi la centură.

— I-a dat agentul de memorie.

Linna se aplecă asupra lui Zan Arbor. Vorbi clar şi liniştită, fără amenințare în glas. Doar cu hotărâre.

— Nu-ți vei mai folosi niciodată inteligența pentru a face rău.

Zan Arbor îşi duse mâinile la cap.

— Formula... O pierd. Spune-mi-o!

Linna rămase tăcută. Îşi flutură mâna peste senzor şi turboliftul începu să se ridice.

— Interacțiunile substanțelor chimice cu substanța organică... formula pentru sistemele de livrare a substanțelor toxice prin apă... Zan Arbor începu să se tragă de păr. Au dispărut! Experimentele mele! Nu mi le pot aminti!

Se prăbuşi cu spatele la perete.

— Antrenamentul meu! Geniul meu!

Trever privi cum panica îi trecea pe față.

— Formula Bibinger! strigă ea. Munca mea pentru transmiterea elementului de ciumă... a dispărut! Ecuațiile chimice... cantitatea de greutate înmulțită cu gravitația înmulțită cu... înmulțită cu...

— A fost o doză completă, murmură Linna. Nu a fost țintită. Nu sunt sigur cum o va afecta, dar cred că cel puțin îşi va pierde toată pregătirea ştiințifică... timp de 50

de ani...

— Tu cine eşti? se întoarse brusc Zan Arbor spre Linna. Nu te recunosc.

Uşile alunecară şi se deschiseră. Linna o conduse în apartamentul sumbru.

— Nu cunosc locul ăsta!

— Aceasta este casa ta.

Linna se îndreptă spre datapadul lui Zan Arbor, luându-l sub braț.

— Tu mi-ai făcut asta, spuse brusc Zan Arbor, uitându-se la Linna. Îmi amintesc suficient cât să ştiu că am fost un geniu. Acum sunt un nimeni! Sunt un nimeni!

Linna se întoarse în turbolift.

— Ar fi fost mai bine dacă m-ai fi omorât! țipă Zan Arbor.

Uşile turboliftului se închiseră şi coborâră. Pe tot parcursul coborârii auziră țipetele ei.

Capitolul 15

Hydra îl contactă pe Ferus în timp ce acesta ieşea din piaţa în aer liber. Vocea ei era tăioasă.

— S-a produs o întrerupere în anchetă. Am descoperit că în ziua cu pricina se afla deasupra un satelit de prognoză meteo. Descoperirile includ fotografii luate la sol. Acestea sunt şterse la sfârşitul fiecărei zile. Aşa au spus. Dar am intrat în computere şi am găsit o partiţie cu informaţii vechi. Am găsit ziua în cauză.

Ferus simţi cum îi cade inima.

— Astea sunt veşti bune.

— Din păcate, oricare ar fi fost incidentul, nu-l pot localiza. Satelitul acoperă doar o parte din parc în perioada respectivă. Dar am reuşit să fac o verificare încrucişată cu plăcuţele de identificare ale speederelor. Îi vom rata pe cei care au sosit pe jos, dar dacă îi stoarcem pe ceilalţi pentru nume, chiar vom ajunge undeva. Îi vom avea aproape pe toţi cei care au fost în parc în acea zi. Îi pot intervieva pe toţi.

Era exact ceea ce nu voia să se întâmple.

— O să vin şi eu, spuse el.

— Dacă trebuie.

Când deconectă legătura, avu impresia clară că ea fie îi bănuia loialitatea, fie era exasperată de incompetenţa lui. Niciunul dintre cele două nu era un semn bun.

* * *

Faptul că asista la intervievarea cetăţenilor Alderaanului de către Hydra îi oferi lui Ferus o privire de aproape asupra demnităţii şi fricii.

Demnitatea: Alderaanienii îi detestau, dar îi tratau cu curtoazie.

Frica: Alderaanienii ştiau că Inchizitorii aveau puterea de a-i arunca într-o închisoare Imperială fără proces sau acuzaţii.

Hydra era bună în meseria ei. Urmărea felul în care inspecta locuinţele, privirea ei zăbovind asupra holofotografiilor familiilor, felul în care punea întrebări detaliate despre vârstele copiilor. Le ţinea frica în mâini şi îi presa.

Interviurile îl făceau pe Ferus să se simtă rău.

Trebuie să încetez să mai fac asta. Nu sunt făcut pentru aşa ceva.

Dar Holocronul Sith îi şoptea în cap, cu vocea lui: *Îţi subestimezi capacitatea de a fi crud.*

* * *

La sfârşitul zilei, Hydra abia îşi ascundea furia. Niciunul dintre Alderaanieni nu dăduse vreun nume al vreunui cunoscut din parc. Cu toţii susţinuseră că parcul era prea aglomerat, că nu cunoşteau pe nimeni în acea zi sau furnizau un nume comun care era imposibil de urmărit. Hydra îi intervievă chiar şi pe copii şi primi acelaşi răspuns. Era evident că şi copiii fuseseră pregătiţi la fel de bine ca şi adulţii.

Asta îi aminti de solidaritatea şi curajul rezistenței de pe planeta sa adoptivă, Bellassa şi îl făcu să fie mândru.

Hydra îşi verifică lista de date la sfârşitul zilei.

— Pot oricând să fac o a doua rundă de interviuri. Poate să încep cu detențiile în afara planetei.

— Nu cred că acest lucru o justifică, spuse Ferus. Lasă-mă să văd lista. Verifică numele pe care le adunase Hydra. Ai omis un nume, spuse el. Sona Ziemba.

Ar fi lăsat subiectul deoparte, dar lui Hydra nu-i stătea în fire să treacă ceva cu vederea. De ce o făcuse? Privi spre ea, dar nu văzu nicio expresie pe fața ei.

— Hai să verificăm.

* * *

Sona Ziemba locuia într-un bloc mare de apartamente din apropiere. Clădirea se afla într-un cartier aglomerat de muncitori. Era momentul în care muncitorii se întorceau acasă, al pregătirilor pentru masa de seară, al satisfacției unei zile bine petrecute, iar Ferus îşi simțea şi mai acut propria izolare, în timp ce viața se învârtea în jurul lui. Acum era separat de toate astea.

Nu este nimic aici care să îți lipsească. Viața obişnuită nu înseamnă nimic.

Nu, viața obişnuită era totul.

Îți bați joc de tine însuți. Recunoaşte asta şi începe o călătorie mai importantă.

Gândurile îi erau atât de puternice încât se întrebă dacă Hydra le putea auzi.

Urcară cu un turbolift până la etajul cincizeci şi trei, sunară la soneria apartamentului şi le răspunse o femeie frumoasă. O fetiță cu părul negru alerga în spatele ei după o jucărie. Spre surprinderea lui, Ferus le recunoscu. Le văzuse chiar în prima zi. Pe fată o chema Tula.

Fața femeii se blocă când văzu le mantiile de Inchizitori.

— Sona Ziemba?

Încet, femeia aprobă din cap. Ochii ei săriră de la Hydra la Ferus.

— Eu sunt Inchizitoarea Imperială Hydra, iar acesta este Inchizitorul Şef Ferus Olin. Avem câteva întrebări pentru tine în legătură cu prezența în *Parcul Grasslands*, joi, acum o săptămână.

Hydra trecu pe lângă ea, fără să aştepte ca femeia să o invite înăuntru. Ferus o urmă.

— Ați fost acolo în acea zi?

— Sunt acolo în fiecare zi. Sona Ziemba înghiți în sec. Cu fiica mea. Soțul meu şi cu mine am avut o afacere, care a eşuat. Iar mama mea... obişnuia să aibă grijă de Tula şi a murit toamna trecută... aşa că o duc acolo în fiecare zi...

Ferus recunoştea semnele cuiva care dădea mai multe informații decât era nevoie pentru că era nervos.

— Ştiați despre incidentul în care cineva era să cadă în mare când a cedat un gard de protecție? întrebă Hydra.

— Nu l-am văzut.

— Dar ştii despre asta?

— Unele dintre mame şi tați vorbeau despre asta, da. Noi vorbim...

Hydra îşi scoase datapadul.

— Poți să-mi dai nume?

O uşoară ezitare îl alertă pe Ferus că femeia era pe cale să mintă.

— Nu le ştiu numele. Doar pe ceilalți părinți. Doar stăm de vorbă uneori. Nu ne spunem numele unul altuia.

Hidra făcu o notă.

Uşa se deschise în spatele lor. Un bărbat înalt şi slab intră, cu brațul plin cu un coş cu mâncare.

Ferus fu surprins din nou. Îl văzuse în prima zi în parc, prin electrobinoclul său. Acum îşi dădea seama de ce spionul din umbră îi păruse familiar. El era.

— Dartan! spuse Sona cu uşurare. Te-ai întors acasă. Aceştia sunt Inchizitori Imperiali. Întreabă despre *Grasslands*... ceva ce s-a întâmplat acolo.

— Strict de rutină, spuse Hydra.

Ferus simți cum îl înțeapă ceafa. Hydra îi dăduse bărbatului un semnal că *totul era în regulă*. Îl ascunsese bine, dar el îl văzuse. Hydra ştia că bărbatul era spion, iar Ferus presupuse că soția bărbatului nu ştia. Acesta era motivul pentru care Hydra nu se deranjase să o cerceteze pe această femeie. Nu era nevoie. Dacă Sona Ziemba ar fi ştiut ceva, i-ar fi spus soțului ei. Şi ar fi ajuns direct în raportul său.

Privind prin micul apartament, Ferus simți un val de simpatie. Această familie nu avea prea multe. Soția îşi pierduse slujba.

Dartan puse coşul jos. Ferus recunoscu mâncarea de la piață. Poate că Dartan lucra acolo. Fără îndoială că fusese corupt de ideea de bogăție pentru familia sa. Aşa erau recrutați mulți spioni. *Ține-ți ochii şi urechile deschise*, spunea în mod prietenos recrutorul Imperial. Nu trebuie să-ți trădezi vecinii. Dă-ne doar frânturi de informații.

Şi astfel, persoana transmitea ceva, apoi altceva, şi înainte să-şi dea seama era compromisă. I se cerea să facă din ce în ce mai multe lucruri, până când se trezea în vârful unei clădiri de depozite, cu electrobinoclul îndreptat spre principalul port spațial. Şi atunci nu mai era cale de întoarcere. Într-o zi avea să-şi dea seama că îşi trădase nu numai vecinii, ci şi tot ceea ce iubea.

Acum Ferus ştia cum se întâmplaseră lucrurile. Dartan se plictisise de spațioport, îşi îndreptase electrobinoclul spre parc pentru a-şi căuta soția şi fiica... şi văzuse incidentul cu Leia. Îl raportase pentru că nu avusese altceva.

— Lucrezi la piață? întrebă Ferus.

Dartan aprobă din cap.

— O seară bună, spuse Hydra. Vă vom contacta din nou dacă va fi nevoie.

În timp ce coborau la nivelul străzii, Hydra deschise discuția.

— Un guvernator Imperial va sosi mâine, spuse ea cu satisfacție. Organa l-a forțat pe Împărat să ia atitudine. A fost o mişcare stupidă să-l trimită pe Antilles să fugă când a sosit Lordul Vader. Credea că Imperiul nu se întinde până pe TerraAsta? Pufni pe nas. Cam atât se poate spune despre aşa-zisul său intelect. Alderaan va descoperi în curând că nu poate funcționa dacă nu cooperează cu noi.

Ferus ieşi în aerul moale al serii. Mintea îi zbârnâia cu informațiile pe care Hydra tocmai le scăpase. Dartan Ziemba nu avea cum să raporteze că Raymus Antilles părăsise Alderaan. Plecase în secret. Bail îl trimisese pe Raymus Antilles la portul spațial TerraAsta într-o discuție personală, în fața doar a câtorva persoane de încredere din palat. Cineva trebuie să fi auzit, sau să fi plasat un microfon în sala de recepție.

Mai era un spion pe Alderaan. Numai că acest spion era mai periculos.

Acest spion se afla la palat.

Capitolul 16

Ferus se afla în apartamentul său când apăru semnalul pe canalul de urgență codificat. Obi-Wan ieşise în sfârşit la suprafață.

Ferus simți frustrarea înmărmurită din ultimele zile. Nu se obosi să-l salute pe Obi-Wan.

— Ştiai că Leia Organa era copilul sensibil la Forță! scuipă el.

Fața lui Obi-Wan era impasibilă.

— Ferus...

— Nu nega.

— Nu neg.

— Ai fi putut să mă scuteşti de o mulțime de probleme! De ce m-ai lăsat să zbor în orb în cazul ăsta?

— Nu ți-am spus din două motive. În primul rând, nu eram sigur că era Leia Organa. Şi doi, dacă era ea, singurul mod în care aş fi ştiut cât de vulnerabilă era, ar fi fost să te las să o urmăreşti.

Ferus clătină din cap.

— Nici măcar nu pot să înțeleg fraza asta, darămite raționamentul tău.

— Trebuia să ştiu dacă exista un spion pe Alderaan. Singura modalitate de a şti era ca tu să mergi pe urmele lui sau ale ei... fără să ştii.

— Ei bine, atunci hai să te alegem ministru al reținerii de informații, spuse Ferus furios. Am alergat prin Aldera ca un idiot.

Obi-Wan zâmbi. Supărarea lui Ferus crescu. Zâmbetul acela al lui Obi-Wan – atât de rar şi apoi atât de atrăgător când apărea. Asta nu se schimbase.

— Nu chiar ca un idiot, spuse Obi-Wan. Ai aflat cine era Leia. Asta înseamnă că e mai vulnerabilă decât am crezut. Pun pariu că l-ai găsit pe spionul care a turnat-o.

— Nu mulțumită ție, murmură Ferus.

— Spune-mi despre Leia, spuse Obi-Wan pe neaşteptate. Este puternică în Forță?

— E greu de spus, zise Ferus. Nu am sesizat nimic la început. Are cu siguranță o conexiune cu Forța, dar fără sprijin sau antrenament, probabil că se va ofili. O va avea, dar cei din jurul ei nu vor şti asta. Va fi excepțional de rapidă şi de inteligentă, poate cu reflexe rapide. În momentul de față este vulnerabilă doar față de un alt Jedi.

— Sau a unui Sith.

— Sau a unui Sith, da. Pe măsură ce trec anii, acest lucru se va schimba.

— Spune-mi despre spion.

— Nu spionul este problema. Părerea mea este că e un funcționar de nivel inferior, un observator. E clar că o face pentru bani. Are un post care domină portul spațial principal. Probabil că raportează sosirile şi plecările neobişnuite. Presupun că a văzut ce s-a întâmplat cu Leia în dimineața aceea şi a raportat pentru că nu avea altceva să le dea. Ştiu că a urmărit un fel de transport prin portul spațial. Dar ce este şi de ce, nu ştiu.

— Deci, care este problema?

— Există o cârtiță în palat. Un alt spion. Cineva apropiat, în care Bail are încredere.

Obi-Wan lăsă să-i iasă o gură de aer.

— De unde ştii?

— Cineva a raportat unde urma Raymus Antilles să îşi întrerupă călătoria, la portul spațial TerraAsta. Singurii care ştiau erau cei din cercul intim al lui Bail. Un servitor ar fi putut asculta. El are încredere în toți cei din acel loc.

— Trebuie să-i spui.

— Eu sunt inamicul, îți aminteşti? Bail nu are încredere în mine. Trebuie să-l ajut fără ca el să ştie că îl ajut. Nu pot să mă tot prezint la palat fără motiv. Doar dacă nu ai vreo sugestie.

Ferus spuse acea ultimă propoziție cu o doză de ironie. Până acum, Obi-Wan nu prea fusese de ajutor.

— Voi vorbi cu Bail, spuse Obi-Wan. Îi voi spune că eşti de partea noastră. O să mă creadă.

— Îl vei anunța pe Bail că eşti în viață? întrebă Ferus, surprins.

— El ştie deja, spuse Obi-Wan.

Ferus aproape că aruncă comunicatorul de perete.

— Mai e ceva ce nu-mi spui? lătră el.

— Sunt foarte multe, spuse Obi-Wan, dar nu te-ar ajuta să le ştii.

— Aşa spui tu.

— Du-te la palat, spuse Obi-Wan. Îl voi contacta pe Bail.

* * *

Primirea lui fu de data asta complet diferită. Odată ajunşi în intimitate, Bail îl întâmpină cu căldură, apucându-l de umăr în timp ce-i strângea mâna.

— Faci o treabă importantă, spuse el. Noi, cei care ne opunem Imperiului, îți suntem datori.

— Te pui în pericol în fiecare zi în Senat, zise Ferus. Eu trebuie să-ți mulțumesc.

— Vino în biroul meu. Putem vorbi cu prietenul nostru.

Bail îl conduse pe Ferus în biroul său. Holograma lui Obi-Wan îl aştepta acolo.

— Am trimis pe toată lumea afară din palat astăzi, la cererea lui Obi-Wan, spuse Bail. Şi am trecut la cea mai înaltă securitate în biroul meu. Tot ceea ce vom spune va fi codificat şi apoi şters. Se întoarse spre Obi-Wan. Acum, bunul meu prieten, spune-mi de ce ai cerut aceste lucruri.

— Ferus crede că există un spion în casa ta, spuse Obi-Wan.

— Imposibil, răspunse imediat Bail. Toți cei de aici sunt fie rude, fie prieteni. Chiar şi servitorii.

— Chiar şi aşa, spuse Ferus, am auzit de la Hydra că securitatea Imperială ştia dinainte că Raymus Antilles va ateriza pe TerraAsta. Nu a fost o escală întâmplătoare. A fost vizat.

— Dar când i-am dat ordinul lui Antilles, erau prezente doar Breha şi Deara, spuse Bail.

— Cineva trebuie să fi ascultat, spuse Ferus.

Bail clătină încet din cap.

— Nu-mi vine să cred.

— Trebuie să crezi, spuse Obi-Wan. Trebuie să pregăteşti o capcană pentru spion. Să ai unul atât de aproape este periculos nu doar pentru tine...

— Ci şi pentru Leia, spuse Bail. Da, înțeleg asta.

— Trebuie să-i întindem o capcană, spuse Ferus.

Bail aprobă din cap că este de acord înainte să se întoarcă spre Obi-Wan.

— Mă bucur că m-ai contactat. M-a frământat ceva. Ai auzit de un grup numit *Moonstrike*?

— Da, spuse Obi-Wan. Ferus a făcut câteva favoruri liderului, lui Flame.

— M-a contactat cerând ca Alderaan să se alăture grupului. Se pare că va avea loc o primă întâlnire a liderilor rezistenței de pe planetele din Nucleu. Mon Mothma şi cu mine am decis să mergem foarte încet cu eforturile noastre de rezistență. Ceea ce va fi puternic trebuie să fie construit cu grijă. Dar Flame are o altă părere. Poate că o strategie mai bună este să lovim acum, când Imperiul abia începe să-şi consolideze puterea. Alderaan este vulnerabil. Lucrurile se schimbă atât de repede. Vreau să-mi protejez planeta natală dacă pot. Dacă am avea alianțe dispuse să ne ajute...

Bail îşi lăsă vocea să se stingă.

— Îmi ceri sfatul? întrebă Obi-Wan.

— Eşti cel mai bun consilier al meu, spuse Bail cu căldură.

— Ferus şi cu mine, fără îndoială, nu suntem de acord în această problemă, spuse Obi-Wan după o pauză. O legătură a mişcărilor de rezistență de la o planetă la alta este, desigur, un obiectiv. Problema este sincronizarea. Cele mai multe planete sunt epuizate în urma Războiului Clonelor. Golite de armament, golite de spirit. Bellassa este un exemplu rar de planetă care a reuşit să mobilizeze voința populației pentru a lupta împotriva Imperiului. Majoritatea celorlalte se bucură doar de pace şi speră la prosperitate. Crearea unei rebeliuni totale ar fi dificilă, dacă nu chiar imposibilă. Între timp, acei lideri ai rezistenței care vor fi necesari mai târziu vor fi demascați. Aşadar, vă sfătuiesc să nu vă alăturați la *Moonstrike*. Aşteptarea este grea – dar uneori este mai inteligentă.

— Aşa crezi în acest caz, spuse Bail cu gravitate.

— Da.

Ferus văzu că Bail ezita acum. Asta era un lucru nefericit pentru Flame. El era de acord cu ea că, fără o componentă politică, *Moonstrike* putea fi condamnată.

Obi-Wan nu-l făcuse pe Ferus să se răzgândească. Era exact opusul. Acum se simțea mai înclinat ca niciodată să ajute *Moonstrike*.

Capitolul 17

Revery apăru, o planetă albastră cu o ceață moale de nori roz. Mările acvamarin erau vizibile înconjurând petice de pământ auriu şi verde. Era la fel de încântătoare din spațiu pe cât se credea că este la suprafață. Clive introduse în consola de navigație coordonatele pentru misterioasa locuință a lui Eve Yarrow.

— Să sperăm că am scăpat de detectare. Chiar dacă, printr-un miracol, Bloomi nu a vorbit, raportul despre doi jefuitori de bănci va fi pe toate canalele de securitate.

— S-ar putea, spuse Astri. Buzele ei se strâmbară în sus. Vom şti destul de curând.

Clive îi aruncă o privire rapidă.

— Hei, îți place asta.

— Nu fi ridicol.

Astri se aplecă să se joace cu centura utilitară. Părul ei creț îi ascundea fața.

— Îți place! se bucură el.

— E un lucru îngrozitor de spus...

— Nu spun că îți place Imperiul. Sau că te bucuri că a fost un război ca să poți zbura prin galaxie cu un blaster legat de picior. Doar că... nu ți-e frică. Îți place adrenalina. Tu eşti cea care ne-a scos din mizeria de acolo. Deci, ce se întâmplă? Credeam că eşti soția unui politician, că dai ceaiuri şi organizezi recepții. Erai un fel de spion înainte de Războiul Clonelor?

— Ai o idee destul de proastă despre ceea ce face o soție de politician, spuse Astri, supărată. Ceaiuri? Recepții? Am condus un grup de reflecție politică. Până când Bog l-a eliminat după ce am venit cu soluții reale la problemele planetare.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Înainte să-l întâlnesc pe Bog – cu mult timp în urmă – am umblat puțin cu Jedii.

— Ai umblat cu Jedii? Ce înseamnă asta?

— L-am ajutat pe Obi-Wan să-l salveze pe Qui-Gon. Am pretins că sunt vânător de recompense. M-am ras în cap. Am învățat cum să trag cu blasterul şi să pilotez un swoop. Chestii de genul ăsta.

— Mă surprinzi, Astri Oddo. De fiecare dată când cred că ştiu despre ce e vorba, se dovedeşte că eşti altcineva.

Astri întoarse o sprânceană spre el.

— Ăsta e defectul tău, Flax. Tu nu înțelegi. Oamenii nu înseamnă un singur lucru. Acum hai să fim cu ochii în patru. Nu poți să te bazezi pe instrumente pentru orice. Ai nevoie de observații vizuale. Obi-Wan m-a învățat asta.

— Bănuiesc că va fi un loc de aterizare lângă casă, spuse Clive în timp ce suprafața planetei se apropia. Nimeni nu pare să vrea vecini.

Era adevărat. Marile proprietăți erau ascunse în munți la mulți kilometri distanță una de alta sau expuse pe plaje largi şi spectaculoase, cu munții în spatele lor. Nimeni nu avea vecini apropiați. Cu golfuri ascunse în dealuri abrupte, geografia planetei coopera cu nevoia de intimitate.

Găsiră proprietatea pe care o căutau. Spre deosebire de celelalte, nu era într-un golfuleț izolat, ci ascunsă în munți, cu vedere la marea de jos. Era aproape invizibilă din aer şi mai modestă decât celelalte pe lângă care trecuseră. Era înconjurată de copaci înalți şi era construită din aceeaşi piatră cenuşie a muntelui, aşa că se confunda cu panta.

— Există o platformă de aterizare şi un mic hangar, spuse Astri.

— Nu cred că există un covor mare de bun venit, spuse Clive. Există vreun spațiu liber prin apropiere unde să putem ateriza?

Astri studie ecranul de navigație.

— Să încercăm în vârful muntelui. Va trebui să coborâm direct pe jos, dar cel puțin crucişătorul va fi ascuns.

Găsiră o platformă stâncoasă pentru a ateriza crucişătorul. Fu o coborâre dificilă, dar reuşiră să ajungă la casă, coborând printr-o râpă abruptă care îi lăsă zgâriați şi însângerați.

Clive îşi îndreptă electrobinoclul spre hangar.

— Nu există niciun vehicul înăuntru. Nici măcar un speeder.

— Să ne apropiem mai mult.

Se mutară din copac în copac, inspectând locul. Părea pustiu. Cu toate astea, erau reticenți în a ieşi din adăpostul copacilor.

— Uite, trebuie să ne apropiem, spuse Astri. Nu putem sta aici toată ziua. Trebuie să riscăm.

— Dacă e cineva aici, o să spunem că ne-am pierdut, spus Clive.

— Asta pare exagerat.

— Pot convinge pe oricine de orice.

— Ba nu, spuse Astri. Tu doar crezi că poți. Haide.

Părăsiră adăpostul copacilor şi intrară în incintă. Nu exista niciun gard de securitate. Intrară pur şi simplu, găsind o cărare făcută din pietre netede şi plate. Astri privi casa, dar nu văzu nicio pâlpâire de activitate vizibilă în spatele ferestrelor mari.

Alerți la eventualele probleme, merseră până la uşă şi bătură.

— Nu există niciun ecran de securitate, murmură Clive. E ciudat.

— Poate că sunt atât de izolați aici încât se simt protejați, spuse Astri.

— Ei bine, un lucru este sigur, spuse Clive în timp ce minutele treceau. Nu e nimeni acasă.

Băgă mâna în centura utilitară şi scoase un obiect mic.

— O monedă ruginită? întrebă Astri. Ai de gând să mituieşti pentru a intra?

— Nu orice monedă. Clive o ținu sus. Şi nu este ruginită. Asta este o monedă rară de pe planeta Maill, veche de o mie de ani. Au fost făcute doar câteva sute înainte să se descopere că are un defect fatal. Regele de pe Maill avea o Regină pe care o iubea. Se spune că avea părul de culoarea unui apus de soare înflăcărat. A folosit un aliaj special de metale pentru a obține exact acea nuanță. Apoi au descoperit că moneda era inutilă pentru comerț, deoarece era foarte maleabilă. Nu numai atât, dar când era încălzită doar puțin se dilata pentru a umple un spațiu şi apoi se întărea. Au distrus multe maşini de bătut monedă înainte să renunțe. Acum este cea mai rară din galaxie.

— Asta e oarecum interesant, spuse Astri, dar ce ai de gând să faci cu ea?

În loc să răspundă, Clive scoase din buzunar şi un card de securitate.

— Nu este unul real, ci unul fals, explică el. Folosesc un plastoid mai ieftin. Funcționează mai bine.

Astri făcu un pas înapoi de la uşă. Clive încălzi moneda în mâini, apoi o strecură în balamaua panoului de securitate. După o clipă, reuşi să strecoare cardul de securitate. Panoul se deschise brusc. Studie circuitele pentru o clipă, apoi scoase din buzunar un mic dispozitiv electronic, îl ataşă şi apăsă o secvență de taste.

Astri auzi un mic bip electronic şi uşa se deschise.

— Ok, sunt impresionată, spuse ea, înainte să intre.

— Puțin? întrebă Clive în timp ce o urma. Sau extrem de impresionată?

Holul era întunecat şi rece. Astri se mişca cu grijă, încercând să nu scoată niciun sunet. Blasterul îi era acum în mână.

Explorară etajul inferior. Casa era mobilată în stil confortabil, cu canapele de dormit acoperite cu țesături de pluş şi covoare colorate pe podelele de piatră. Ferestrele largi ofereau o privelişte a mării aflată mult mai jos. Un droid de protocol stătea inactiv în holul de lângă uşa masivă din față. Bucătăria era aprovizionată cu mâncare congelată.

— Casa aşteaptă o vizită, spuse Astri în şoaptă. Ai fi putut doar să intri pe uşă.

— Fără praf, spuse Clive. Mă întreb dacă droizii menajeri sunt activați de un cronometru.

La etaj era un dormitor şi un birou mic. Nu exista niciun datapad, din câte putură vedea. În dulap erau atârnate mai multe haine albe şi tunici de diferite țesături. Ar fi putut aparține unui bărbat sau unei femei. În sertare nu se aflau haine.

Clive clătină din cap.

— Nicio informație. Dacă aceasta este casa lui Eve Yarrow, nu o foloseşte prea mult. Nu o putem lega de Flame sau chiar de Imperiu dacă nu există nimic de găsit.

— Hai să ne uităm din nou jos, sugeră Astri. Dacă e ceva aici, nu va fi evident.

Se întoarseră jos, la nivelul principal. Clive examină rafturile, apoi scoase un fluierat încet. Luă un cristal întunecat încrustat într-o piatră lustruită şi îl ridică.

— Uită-te la ăsta. Cristalul refracta lumina slabă din încăpere şi trimitea umbrele să alunece pe pereții albi. Este *Favoarea Împăratului.*

Astri se apropie mai mult, examinând cristalul. La început părea dur şi frumos, dar ceva în el o făcu să tremure.

— E o bucată de cristal străvechi, foarte rar, încrustat în piatră de pe Korriban, explică Clive. Puse obiectul la loc şi îşi frecă mâinile pe tunică. Oferit celor aleşi din elita Imperiului. Eroilor din Războiul Clonelor. Celor care fac favoruri speciale.

— Foarte interesant, spuse Astri. Aşadar, Eve Yarrow face parte din elita Imperiului. A fost recompensată pentru ceva.

Se întoarse şi continuă examinarea camerei. Dintr-o dată se opri şi se uită la ferestre şi la pereți. Se plimbă prin cameră, înainte şi înapoi.

— Ceva nu e în regulă, spuse ea. Dimensiunile camerei. Privind dinspre munte... ar trebui să mai fie o cameră.

Clive o urmă în hol, unde Astri îşi apăsă degetele pe perete.

— Nu are sens, murmură ea.

Clive o lăsă să exploreze. Dintr-o dată, ea se ghemui în hol şi îşi trecu degetele de-a lungul peretelui, apoi bătu în el.

— Aici. Este o cameră ascunsă.

Clive i se alătură.

— Dacă aşa spui tu. Dar cum o găsim?

Astri făcu un pas înapoi. Ochii ei cutreierară holul. Dintr-o dată sări spre tabloul

unei case, pictat cu laser, care atârna pe perete. Îl înclină încoace şi încolo. O rază de lumină ieşi din soarele din tablou şi lovi peretele opus, care alunecă încet înapoi.

— Cum ai făcut asta? întrebă Clive, clătinând din cap în semn de admirație.

— Am auzit de folosirea picturilor cu laser ca dispozitive de securitate, spuse Astri. Este un sistem nou-nouț. Top secret de la *Secure Securities*. Am aflat despre el când am piratat computerul principal de pe Samaria.

Aruncară o privire în interiorul camerei fără să intre. Era goală.

— O ascunzătoare, ghici Clive.

Intrară înăuntru.

— Dacă e o ascunzătoare, e ciudat că nu sunt provizii aici, spuse Astri. Ar trebui să fie mâncare. Şi un panou de securitate.

— Ar putea fi o cameră de depozitare, spuse Clive. Sau...

Dintr-o dată, uşa alunecă în spatele lor. Schimbă o privire cu Astri.

— O capcană, încheie el.

Capitolul 18

Întâlnirea cu Zan Arbor decursese bine. Darth Vader se felicită singur pentru modul în care o abordase. Evident, femeia avea nevoie de un stimulent. De asta şi de o călătorie rapidă într-un turbolift scăpat de sub control. Nu se îndoia că mâine va auzi o altă melodie de la ea.

Şi în curând, spaţiul în care Padme trăia în el va fi gol.

Planurile lui se puneau la punct.

Comunicatorul dădu un semnal. Stăpânul său îl chema. Vader nu simţi nicio nelinişte când acceptă comunicarea. Avea veşti care îl vor mulţumi pe Împărat.

— Am nevoie de un raport.

Era tonul cel mai sever al Stăpânului său.

— Am făcut progrese, Stăpâne, spuse Vader. *Apusul* este gata. Faza întâi este deja în mişcare.

— Bine. Bine. Şi Alderaan?

— Guvernatorul Imperial soseşte mâine. Contactul nostru ne asigură că totul este în regulă.

— Atunci, tânărul meu ucenic, întoarce-te pe Alderaan. Munca ta este acolo deocamdată.

— Da, Maestre.

Trebuia să se supună, bineînţeles. Dar va trebui să găsească timp să o încolţească din nou pe Zan Arbor înainte să plece. Voia să fie sigur că va avea agentul de memorie gata în curând. Ferus Olin nu-l putea atinge cu sabia de lumină. Nu trebuia să i se permită să-l atingă nici cu amintirile. Erau mult mai periculoase.

Capitolul 19

Keets, Curran şi Dex erau împreună în casa conspirativă de pe *Aleea Tâlharilor*. Petrecuseră ore întregi cu comunicaţiile între diverse grupuri de pe diverse planete, încercând să ajungă la un acord pentru o întâlnire. Lucrurile erau departe de a fi rezolvate.

— Cred că ar fi mai bine să oprim comunicaţiile, cel puţin pentru o vreme, spuse Dex. Am depăşit deja limita. Încă puţin şi riscăm ca vreun scanner Imperial să detecteze o activitate sporită pentru acest sector.

Keets aprobă din cap.

— Aş vrea...

Dintr-o dată, Dex îşi întoarse scaunul cu repulsor.

— Avem probleme, băieţi, spuse el.

Timp de o jumătate de clipă rămaseră încremeniţi, uitându-se la ecranele de securitate. Aleea era atacată. Escadroane de trupe de şoc se revărsau prin ea, în timp ce aerul de deasupra lor era înţesat de crucişătoare cu arme cu rază mică de acţiune şi swoopuri.

— Aterizează pe acoperişuri, spuse Keets, înghiţind în sec.

Nu-i venea să creadă ce se întâmpla. Nu încă.

— Cunoaşteţi procedura, băieţi, spuse Dex. Ne-am pregătit pentru această zi. Ne vedem la tunel.

Keets şi Curran încercară să nu se uite la ecranele de securitate în timp ce ştergeau metodic toate datapadurile şi computerele. Ştiau că aveau la dispoziţie doar câteva secunde pentru a termina treaba. Fuzionară circuitele astfel încât toate comunicaţiile şi stocarea să fie nu numai inoperabile, ci şi imposibil de urmărit. Era prea târziu pentru a avertiza pe oricine s-ar fi aflat în apropiere, dar ştiau că prezenţa Imperială era atât de mare încât populaţia din *Districtul Portocaliu* ar fi răspândit rapid vestea.

Dex îşi şterse banca de date – o sarcină care îl îmbolnăvi. Petrecuse ani de zile adunând informaţii, iar acum aveau să dispară într-o clipă. Conţinea fiinţe şi planete şi posibile scenarii de revoltă pe diferite planete, precum şi informaţii despre sisteme, cetăţi, minerale, mine, porturi spaţiale izolate, cantine unde puteai fi sigur că vei fi lăsat în pace. Era prea periculos să o descarce pe un cip; cunoştea probabilitatea de a fi capturat în ciuda tuturor precauţiilor sale. Cel puţin o parte din ea era în mintea lui.

Cu câteva luni înainte, Dex se pregătise pentru mutarea în *Districtul Portocaliu* cu minuţiozitatea lui obişnuită. Verificase vechile hărţi şi citise vechile istorii. Apoi, utilizase un explozibil extrem de discret pentru a găuri prin propriul etaj şi folosise echipamente de detecţie pentru a afla cum să se conecteze la o străduţă veche care se intersecta cândva cu *Aleea Tâlharilor*. Îşi petrecuse zile lungi sub pământ cu Oryon Bothanul şi cu orice membru rătăcit al celor *Şterşi* pe care reuşea să-l aducă pentru o zi de muncă. Reuşiseră să-şi croiască drum prin rocă cu o versiune transformată a unei cârtiţe miner, în ceea ce mai rămăsese din străduţa antică. Ştia că nu vor reuşi niciodată să iasă prin *Aleea Tâlharilor* sau să urce pe acoperişuri. Tunelul trebuia să

îi salveze.

Dex se întâlni cu ceilalți în holul care era deja plin de fum.

— Veşti proaste, spuse Curran.

Fruntea îi era lucioasă de sudoare şi părul lung şi gros i se desprinsese din spirala de metal. Zăcea încâlcit pe spatele lui.

— Au trecut prin acoperiş, explică Keets. Fața îi era cenuşie de praf. Au folosit prea mult explozibil. Resturile ne blochează accesul la turbolift. Va trebui să mergem prin cealaltă aripă a casei.

Schimbară cu toții priviri. Era cel mai rău scenariu, unul la care nu se gândiseră. Singura cale de scăpare însemna că trebuiau să o ia pe holul care trecea prin fața casei. Ar fi putut fi prinşi între trupele de şoc care intrau prin acoperiş şi cele care intrau prin față. Nu ar fi avut nicio şansă.

— Atunci, să ne mişcăm, spuse Dex.

Casa conspirativă fusese proiectată pentru a-i deruta pe urmăritori, cu pereți falşi şi pasaje întortocheate, prea înguste pentru arme masive. Cu toate astea, puteau auzi trupele inconfortabil de aproape. Atacau pe holurile din spatele lor şi dărâmau uşile. Îi puteau auzi cum cercetau camerele şi sunetul înăbuşit al comunicațiilor lor.

— Dacă trec de uşa blindată de jos în următorul minut, am putea avea probleme, spuse Dex.

Explozia trimise unde de şoc în urechilor lor. Casa tresări şi aproape că păru că se ridică şi se aşează la loc.

— Au intrat, spuse Keets.

Auziră trupele urcând scările. Dex apăsă un buton de pe scaunul repulsorlift.

Auziră zgomote de zbatere, apoi corpuri lovindu-se de pământ. Gemetele şi strigătele amplificate le parveneau slab.

— Am răsturnat scările în modul rampă, le spuse Dex. Asta ne va da un minut.

— Avem nevoie de mai mult de un minut, spuse Keets, scoțându-şi blasterul.

Încă un coridor. O ultimă fugă pentru a ajunge la turboliftul ascuns. Soldații din spatele lor erau atât de aproape încât le puteau auzi comunicațiile din căşti.

Nimic până acum.

Folosiți explozibili pe pereți. S-ar putea să se ascundă în spatele lor. Nu prea mult de data asta! Casa este instabilă.

Continuă pe sectorul de nord-est. Întâlneşte-te cu echipa 3-6-10.

Curran trecu de ultimul colț şi văzu trupele revărsându-se pe rampă, sărind peste trupurile camarazilor care căzuseră când Dex nivelase brusc scările. Curran şi Keets deschiseră focul cu blasterele. Fulgerele de energie străbătură aerul plin de fum.

Trupele ripostară, iar Keets plonjă şi se rostogoli, trăgând în continuare. Principalul său obiectiv era să-l protejeze pe Dex, care putea face să se deplaseze acel scaun repulsorlift, dar nu-l putea manevra pentru a scăpa de un baraj de focuri de blaster. Curran se ținea între trupe şi Dex.

— Fugiți amândoi! Fugiți! tună Dex. Lăsați-mă aici! Ne-am învoit cu toții!

Cu câteva săptămâni înainte, Dex le spusese că, dacă vor fi invadați, el va fi cel mai vulnerabil. Din cauza volumului său, pur şi simplu nu se putea mişca suficient de repede dacă se întâmpla ce era mai rău. Le smulsese promisiunea lui Keets şi Curran că vor scăpa dacă vor putea şi că îl vor lăsa în urmă. Îi forțase să fie de acord. Era mai bine ca măcar câțiva dintre ei să poată scăpa. Dex le spusese că dusese o viață lungă, uneori o viață de ticălos, dar una bună, şi că era gata să renunțe la viața lui

dacă ar fi fost nevoie.

— Dar voi, băieți, mai aveți un drum lung de parcurs, le spusese el.

Da, își dăduseră cuvântul. Dar Keets și Curran știau, chiar și fără să schimbe vreo privire, că nu-l puteau lăsa pe Dex în urmă.

Focurile de blaster erau atât de dese, încât aerul părea plin de lumină. Keets văzu cum un fulger de blaster îl lovi pe Dex, care se prăbuși. Strigându-i lui Curran să îl acopere, sări pe scaun și forță viteza. Scaunul țâșni înainte, direct într-un șir de soldați care înaintau. Țipând de furie, Keets trecu de ei și continuă să meargă. Curran își agăță un braț de scaun și se trase pe spătar, iar scaunul încetini, dar continuă să meargă. Dex era pe jumătate conștient, în timp ce Keets forța viteza, șuierând pe coridor prin fum. Ultima rafală de focuri de blaster lovi motorul repulsorlift. Auziră o mică explozie, iar scaunul începu să se clatine și să încetinească.

Curran se aruncă spre panoul ascuns și îl activă. Mai aveau doar câteva secunde la dispoziție. Trupele de șoc își croiau drum pe holul întortocheat. Panoul alunecă în sus și Keets împinse scaunul înăuntru. Capul lui Dex se bălăngăni, iar cele șase membre îi atârnau fără vlagă. Keets nu știa dacă era viu sau mort.

Curran apăsă pe senzor.

— Închide-te! imploră el panoul.

Acesta se închise înainte ca trupele de șoc treacă de colț. Turboliftul coborî în viteză. Ușile se deschiseră în tunelul umed și rece.

Împingând și trăgând, îl scoaseră pe Dex din turbolift.

— E un speeder pe care îl putem folosi, zise Curran. Va trebui să lăsăm scaunul.

Keets se uită la Dex cu îngrijorare. *Oare*...

Dar Dex deschise un ochi.

— Mi-ați dat cuvântul, murmură el.

Keets putu vedea efortul mare care îl costă când vorbise. Se aplecă mai aproape de urechea lui Dex.

— De când valorează cuvântul meu ceva, maimuță-șopârlă? Ar fi trebuit să știi deja.

O explozie de deasupra făcu tunelul să se cutremure, iar pământul plouă peste ei. Dex tresări, iar Keets văzu lumina din ochii lui.

O să reușească.

— Ce mai așteptați atunci, băieți? Scoateți-mă de aici.

Capitolul 20

Trever şi Ry-Gaul rămaseră deoparte în timp ce Linna şi Tobin se îmbrăţişau. Linna îşi aşezase capul pe pieptul soţului ei. Erau despărţiţi de prea mult timp. Trever se îndepărtă pentru a le oferi intimitate. Nu mai văzuse o astfel de dragoste de când erau părinţii lui în viaţă. Nu-i plăcea să i se reamintească. Făcea un gol în el pe care de obicei reuşea să-l umple cu alte lucruri. Prieteni, mâncare, pericol, întrebându-se care va fi următoarea lui mişcare.

În cele din urmă se despărţiră, venind spre Ry-Gaul şi Trever, ţinându-se de mână.

— Mulţumesc, spuse Tobin.

Linna zâmbi. Trever nu-şi dăduse niciodată seama că era frumoasă. Întotdeauna păruse atât de tristă şi încordată.

Îl întâlniseră pe Tobin pe o platformă de aterizare ascunsă, aproape de *Districtul Portocaliu*. Înconjuraţi de speedere, se adunaseră împreună. Traficul dens din benzile spaţiale de deasupra începea să se rărească şi să se estompeze cu primele lumini ale serii.

— E aici un crucişător pe care îl puteţi folosi, spuse Ry-Gaul. Aveţi nevoie de o destinaţie sigură?

— Există un loc pe care îl cunoaştem, spuse Tobin, aruncând o privire către Linna. Un loc în care am fost fericiţi cândva. Pe Mila.

Ry-Gaul aprobă din cap.

— Nu e prea multă activitate Imperială în acel sector. Am pus documente de identificare noi în crucişător.

— M-au trimis la *Despayre*, spuse Tobin. Au separat toţi oamenii de ştiinţă. Nu aveam voie să vorbim cu alţii, cu domenii diferite de cunoştinţe. Eu am fost ţinut cu inginerii structurali. Dar ştiu că existau tehnicieni de livrare a armelor şi oameni de ştiinţă în domeniul sistemelor. Chimişti. Este un efort uriaş pentru a construi... ceva. Ceva teribil.

Ry-Gaul aprobă din cap.

— Îi voi spune lui Ferus.

Linna îi întinse mâna şi apăsă un mic pachet în mâna lui Ry-Gaul.

— Nu-l vreau, spuse ea încet. Este singurul lucru rămas din acel experiment teribil. Documentaţia şi agentul de memorie în sine. Înregistrările lui Zan Arbor au fost distruse, la fel ca şi mintea ei. Îţi sugerez să distrugi şi asta.

Ry-Gaul era cel mai rezervat tip pe care Trever îl cunoscuse vreodată. Îl surprinse când Jediul făcu un pas înainte şi o îmbrăţişă mai întâi pe Linna, apoi pe Tobin. O făcu fără stânjeneala la care Trever s-ar fi aşteptat de la el.

— Ne-aţi salvat vieţile, spuse Linna. Nu vom uita niciodată asta.

— Voi mi-aţi salvat-o pe a mea o dată, spuse Ry-Gaul. Acum suntem legaţi împreună de stele şi de Forţă. Dacă aveţi nevoie de mine, voi veni.

Ry-Gaul şi Trever aşteptară până când crucişătorul se încadră în culoarul spaţial. Rămaseră pe loc, chiar dacă după o clipă nu mai putură distinge luminile

crucişătorului celelalte aflate în traficul intens de pe Coruscant,

— Mi-am luat rămas bun foarte des zilele astea, zise Trever. Nu devine niciodată mai uşor, cumva.

— Nu, spuse Ry-Gaul cu asprimea lui obişnuită.

— Ei bine, cred că am terminat pentru o vreme, spuse Trever.

Merseră pe jos restul drumului până la *Districtul Portocaliu*. Tăcură în timp ce coborau cu o serie de turbolifturi spre district. Tristețea plutea peste amândoi.

Pe măsură ce se apropiau de district, turbolifturile încetau să mai funcționeze. De obicei, erau sabotate imediat ce erau reparate. Coborâră folosind rampele şi merseră pe străduțele înguste spre *Aleea Tâlharilor*. Era întuneric acum, iar luminile de culoare portocalie aruncau umbre adânci. Când se apropiară, ritmul lui Ry-GauI acceleră brusc.

— Străzile sunt aproape goale, spuse el. Ceva nu e în regulă.

Trever trebui să alerge ca să țină pasul cu el. Inima începu să-i bată cu putere. Simțea acum mirosul a ceva şi ştia că şi Ry-GaulI putea simți la fel.

— Fum, spuse Trever.

Începură să alerge. Trecură de ultimul colț şi văzură... nimic. Labirintul care fisese *Aleea Tâlharilor* era distrus. Nu mai rămăsese nimic. Niciun zid, nicio bucată de piatră. Totul fusese distrus. Pământul încă fumega.

— Dex, răcni Trever. Keets. Curran...

— Vino, spuse Ry-Gaul, trăgând de brațul lui Trever, dar băiatul nu se putea mişca.

Ry-Gaul trebui să-l tragă deoparte. Exista întotdeauna pericolul spionilor care aşteptau să vadă cine va apărea.

Ry-Gaul îl conduse pe străduțele lăturalnice până când ajunseră într-o zonă în care mulțimea obişnuită se înghesuia în cafenele şi zăbovea în fața restaurantelor zgomotoase şi întunecate. Trever se simți şocat până în măduva oaselor. Punea un picior în fața celuilalt, dar nu era conştient că merge. La fiecare pas, îi răsuna în cap câte un nume. Dex. Curran. Keets. Şi cine mai fusese acolo? Flame? Oryon încă mai trecea pe aici din când în când, deşi acum îşi petrecea cea mai mare parte a timpului pe asteroid. Dar Solace? Nu ştiai niciodată unde va apărea...

— Flame, spuse Ry-Gaul încet.

La început, Trever fu confuz. Ry-Gaul părea că doar repeta numele din mintea lui. Apoi îşi dădu seama că Ry-Gaul o zărise. Îl cuprinse uşurarea. Se îndreptară spre Flame, care stătea în fața unei cafenele, cu o cană de ceai neatinsă în fața ei. Trever văzu că-i tremurau mâinile. Fața ei se lumină când îl văzu pe băiat.

— Eşti în siguranță, spuse ea, ridicându-se şi îmbrățişându-l.

— Ca şi tine, spuse Ry-Gaul.

Ochii lui gri-argintii se opriră pe fața ei cu atenție.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat cu ceilalți, spuse ea. Eu nu am fost acolo. Dar... se spune pe stradă că toți sunt morți. Nu au capturat pe nimeni. Au cercetat fiecare locuință şi apoi au aruncat în aer întreaga alee. Nimeni nu ar fi putut supraviețui.

— Ce ne facem acum? întrebă Trever, încercând să-şi înghită durerea şi şocul, deşi ştia că nu va reuşi, pentru că i se aşezase ca o piatră în stomac şi îi sufoca fiecare respirație.

Ry-Gaul se aşeză greoi pe un scaun de lângă Flame.

— Mergem mai departe.

Capitolul 21

Bail încă refuza să creadă că cineva care locuia la palat putea fi spion, dar după ce îşi actualizase sistemul pentru holo-comunicarea cu Obi-Wan, detectase un microfon. Cineva îi invadase sistemul şi îi plasase un monitor.

— Din fericire, codul meu se pare că nu a fost spart... încă, spuse Bail. Dar lista celor pe care îi contactez poate fi la fel de dăunătoare. Am şters comunicarea cu Obi-Wan, bineînțeles, dar tot ceea ce a fost înainte, a fost fără îndoială raportat.

— Singurele alte persoane care ştiau că Antilles va trece prin TerraAsta erau Regina Breha şi Deara, spuse Ferus. Apoi ezită. Deara...

— Nu o face. Vocea lui Bail era tăioasă. Este cea mai apropiată de noi. E sora lui Breha. Loialitatea ei este de necontestat.

— Ai spus că Memily era nou angajată, spuse Ferus.

— Este fiica unuia dintre cei mai de încredere prieteni ai mei.

— Domnule Senator Organa, cineva trebuie să fie spionul.

Bail suspină şi nu spuse nimic.

— Trebuie să-i întindem o capcană, spuse Ferus. Este singura cale. Cineva de aici, de la palat, îi transmite informații lui Dartan Ziemba. Uite, ştiu că ai dus o luptă pentru a ține guvernatorul Imperial departe de planeta ta.

— Am pierdut această bătălie. Soseşte mâine. Bail clătină din cap. Deara mi-a spus că sunt unii care vor ca eu să opun rezistență armată. Să cumpăr arme. Asta ar încălca tot ceea ce reprezentăm noi.

— Am văzut-o pe Deara la piață ieri în zori, spuse Ferus. Se duce des?

Bail traversă şi se uită pe fereastră. Gândurile lui păreau departe. Apoi flutură o mână.

— În ultima vreme, da. Aduce brioşe proaspete pentru copii.

De ce? se întrebă Ferus, *dacă Memily este atât de bună brutăriță?*

Ferus se gândi din nou la întâlnirea cu Deara din piață. Fusese distras. Căutând spionul, şi gândindu-se la propria folosire a furiei, la modul în care intrase în partea întunecată a Forței şi la ceea ce însemna asta. Nu se gândise bine la detalii.

— Trebuie să plec, îi spuse lui Bail.

— Acum? Cum rămâne cu întinsul capcanei?

— Dacă am dreptate, o să mă întorc cu un plan, promise Ferus.

* * *

Ferus merse prin piață. Îl văzu pe Dartan Ziemba pe prima alee de tarabe. Dartan vindea jucării pentru copii. Ferus se ținu departe de ochii lui, urmărindu-l. Afacerile nu erau prea bune. Continuă să se plimbe, în sus şi în jos, privind şi uitându-se, prefăcându-se că studiază mărfurile, cumpărând din când în când câte un lucru sau două pentru a evita suspiciunile. Era o zi plăcută şi piața era aglomerată.

Când descoperi ceea ce venise să caute, se grăbi să se întoarcă la palat, zburând cu speederul prin culoarele spațiale. Nu era timp de pierdut.

Dădu buzna în biroul lui Bail.

— Trebuie să scrieți o notă secretă în care să spuneți că Alderaan îl va întâmpina pe guvernator cu rezistență armată!

— De ce aş face asta? Alderaan nu are arme.

— Mi-e teamă că aveți. Dartan Ziemba a fost facilitatorul. Cel mai probabil, cineva din Imperiu – îl suspectez pe Darth Vader – a aranjat ca un transport de arme să ajungă în portul spațial. Ziemba trebuia să aranjeze să le ascundă şi apoi să le mute în altă locație la momentul potrivit.

— Unde?

— În piața în aer liber.

— Nu înțeleg, spuse Bail. De ce ar vrea Vader să înarmeze Alderaanul?

— Nu vrea. Vrea să-l trimită pe guvernatorul Imperial aici şi să apoi expună armele, astfel încât să aibă un motiv pentru a vă plasa planeta sub controlul său.

Bail aprobă din cap.

— Bineînțeles. Exact aşa gândeşte el.

— Dar dacă trimiți acel mesaj – că îl veți întâlni pe guvernator cu rezistență armată – va ajunge la Împăratul însuşi. Va fi încântat de faptul că te-ai alăturat planurilor lor fără să ştii. Ți s-a spus că poporul tău vrea să lupți...

Bail păru cenuşiu.

— Deara mi-a spus.

— Şi astfel vor sosi aici cu arme şi nave, şi vor găsi... nimic. Pentru că noi vom scoate armele de pe planetă. Îl veți reține pe Ziemba pentru interogatoriu şi apoi îl veți lăsa să plece. Între timp, piața va fi curățată de arme. Apoi, când va sosi Imperiul, nu vor întâmpina rezistență. Vor părea nişte proşti. Oamenii de pe Alderaan vor fi eroii. Iar spionul va fi discreditat. Informațiile sale vor fi suspectate. Nu doar informațiile despre tine, ci şi despre Leia.

— Asta e diabolic, spuse Bail. Îmi place. Atâta timp cât lumea nu este rănită.

— Imperiul va aduce Distrugătoarele ca să vă sperie, spuse Ferus. Dar nu vor ataca.

Bail se ridică în picioare.

— Atunci am treabă de făcut.

* * *

Hydra închise holodosarul şi se uită la Ferus.

— Intenționați să trimiteți asta?

— Da, spuse Ferus.

— Ați ajuns la concluzia că raportul despre copilul sensibil la Forță este lipsit de temei?

— Da.

— Ei bine, eu nu am ajuns la această concluzie.

— Am efectuat zeci de interviuri. Am pieptănat dosarele oficiale. Am examinat locul. Am făcut supraveghere. E clar pentru mine că orice s-a întâmplat nu a fost demn de luat în seamă. Nu a fost un exemplu al Forței, ci o coincidență atât de banală încât... nu a remarcat-o nimeni.

— Există un motiv pentru care nu vorbeşte nimeni cu noi.

— Sigur, spuse Ferus. Ne urăsc.

Hydra dădu din mână la cuvintele lui ca şi cum ar fi fost un nor de muşte mici.

— Asta este irelevant. Ascund ceva.

— Le este frică de noi, spuse Ferus. Pe bună dreptate. Aşa că nu au de gând să ne dea nicio informație. Dar să nu confundăm asta cu faptul că au de fapt ceva de spus. Eu zic să închidem dosarul. Eu sunt superiorul, îi reaminti Ferus.

Ea ezită.

— Din punct de vedere tehnic, este adevărat.

— Este adevărat, sau nu este adevărat?

Ferus puse întrebarea brusc. Dacă o presa, Hydra ar fi ripostat. Dispreţul ei față de el ar fi garantat asta. Pentru că trebuia să o discrediteze atât pe ea, cât şi pe Dartan Ziemba.

Pe drum, încercase să dea de Keets pe *Aleea Tâlharilor*. Vroia ca acesta să obțină nişte favoruri de la jurnaliştii renegați care înființaseră *Rețeaua Umbrelor*, alternativa la ştirile controlate de Imperiu. Lipsa de răspuns din partea lui Keets sau a cuiva de la ascunzătoarea de pe *Aleea Tâlharilor* era îngrijorătoare.

— Este adevărat. Gura ei căpătă o expresie nervoasă. Şi este de asemenea adevărat că, în cazurile în care Inchizitorii nu sunt de acord, membrul junior al echipei poate scrie un raport separat.

— Cu siguranță. Dacă consideri că ai o bază solidă, în ciuda faptului că ai investigat timp de patru zile şi ai venit cu mâinile goale, atunci poți aglomera arhivele Imperiale cu un alt memoriu. Ferus ridică din umeri. Distracție plăcută. Dar eu sugerez să trecem la următoarele nume de pe listă şi să facem cu adevărat ceva. Este timpul să părăsim Alderaanul.

Ochii de obicei inexpresivi ai lui Hydra ardeau de furie.

— Îmi voi depune raportul imediat.

Bine, gândi Ferus.

— În curând, Alderaanul va şti cât de zadarnic este să reziste, spuse ea. Vor recunoaşte că noi suntem la conducere. Investigații ca aceasta vor merge apoi fără probleme. Guvernatorul Imperial va avea grijă de asta.

Îi venea să zâmbească în fața îngâmfării ei. În schimb, aprobă cu gravitate.

— Da, spuse el. Şi eu îmi doresc asta.

Capitolul 22

Breha şi Bail o aşteptau pe Deara în salonul lor. Bail se uită la chipul minunat al soţiei sale. Putea să vadă durerea de acolo. Îi frânsese inima.

Sora ei iubită era spioana.

Scrisese mesajul şi pusese un *trimis* fals. Setase noul control de securitate, apoi văzuse cu ochii lui, pe monitor, că Deara se strecurase în birou, copiase mesajul şi îl trimisese mai departe.

Îşi aşeză mâna peste cea a soţiei sale. Povara guvernării era pe Breha în fiecare clipă a vieţii ei. Îl iubise pe Bail prin multele despărţiri în care ea rămânea la palat, iar el pleca la Senat, pe Coruscant. Ea îi încurajase cariera politică. Îşi făcuse griji pentru el în timpul Războiului Clonelor. Şi chiar şi în timp ce conducea lumea şi avea grijă de cetăţenii ei, îşi apropiase familia, întinzând o mână tuturor membrilor familiei ei, prietenilor, până la ultimul cetăţean de pe Alderaan. Era acolo pentru a lupta pentru ei, pentru a-i ajuta şi a-i reprezenta. Şi acum, se întâmplase asta.

Deara intră, cu faţa înconjurată de cârlionţi groşi de păr negru strălucitor. Avea zâmbetul ei cald obişnuit.

— Este o zi minunată. Ce-ar fi să luăm prânzul în grădină?

— Deara, trebuie să vorbim cu tine, spuse Breha.

Tonul lui Breha o făcu pe Deara să se oprească brusc.

— S-a întâmplat ceva?

— Ceva este foarte în neregulă. Există un spion în casă.

Deara înghiţi în sec.

— Înţeleg.

— Tu eşti acel spion.

Bail admiră modul în care Breha şi-a păstrat concentrarea. Nu lăsa să se vadă niciun pic din angoasa ei.

Nu ştiau ce va face Deara. Se aşteptaseră ca ea să nege. Dar nu veni nicio sfidare. Nicio contrazicere. Deara se prăbuşi, pur şi simplu. Se lăsă pe podea, cu faţa în mâini.

Nimeni nu spuse nimic pentru o vreme. Breha îşi ţinu privirea pe sora ei.

— A venit la mine când am fost în vizită pe Coruscant.

Vocea Dearei era înăbuşită.

— Vader?

Ea aprobă încet din cap.

— M-a ameninţat. A fost înspăimântător. Apoi a spus că voia doar... să ştie când era Bail aici şi când plănuia să plece. La început. Apoi a vrut... mai mult.

— Le-ai dat informaţii despre comunicaţiile mele private, spuse Bail.

Ea aprobă din cap cu lacrimi în ochi.

— Doar cui îi scriai, cine îţi trimisese mesaje. Nu şi ce conţineau.

— Doar pentru că nu puteai sparge codul.

— Nu! protestă ea, clătinând viguros din cap. Nu le-aş fi spus niciodată atâtea lucruri. Am crezut că informaţiile pe care le-am dat vor fi inofensive...

— Le-ai spus că Raymus Antilles se va întoarce prin portul spaţial TerraAsta,

spuse Bail. Ar fi putut fi arestat.

— Nu aveau niciun motiv să-l aresteze, spuse Deara. Au vrut să descopere dacă transporta un mesaj. Ştiam că acel cod al vostru era de neatins…

— Astea sunt doar scuze pentru ceea ce este de neiertat! tună Bail, pierzându-şi brusc cumpătul.

Breha îi aruncă o privire lui Bail ca să vorbească mai încet. Aveau să o facă păstrându-şi demnitatea intactă.

— Ne-ai spus că există unii care doresc să folosească arme împotriva Imperiului, spuse ea. A fost adevărat?

Deara clătină din cap şi spuse printre lacrimi:

— Mi s-a spus să o spun. Ştiam că nu o veți lua în considerare! Părea un lucru atât de neînsemnat…

Apoi plânse şi mai tare.

— Dar Leia? întrebă Breha. Ai depus un raport despre ea. A fost tot un lucru mărunt?

— Nu am fost eu! Niciodată nu aş fi turnat-o pe Leia, insistă Deara. N-aş pune niciodată în pericol copiii.

— Deara, nu vezi că ai făcut-o deja? întrebă Breha. Devenind spion, ai adus pericolul în această casă.

Deara clătină din cap cu lacrimi în ochi.

— Sora mea dragă, există deja un pericol în această casă. Opoziția lui Bail față de Împărat te-a plasat pe tine acolo, nu pe mine.

Breha se uită la Bail. Ştia că acele cuvinte îi ajunseseră la inimă. Era cea mai mare teamă a lui, că munca lui în Senat îi va amenința într-o zi familia.

— Cum îndrăzneşti să spui asta! Curajul soțului meu îmi umple inima de mândrie. Nu aduce pericolul în această casă. Îi aduce onoare. Tu eşti cea care a adus aici dezonoarea şi pericolul.

Bail luă mâna lui Breha şi o sărută. Ea se întoarse spre el cu lacrimi în ochi.

— Sunt zile periculoase, spuse ea cu blândețe. Dar nu ne vom pierde niciodată hotărârea.

Deara îşi puse din nou mâinile peste față înfricoşată.

— Îmi pare atât de rău.

— Eşti slabă, zise Breha. Dar eşti sora mea. Trebuie să părăseşti palatul pentru totdeauna.

Deara aprobă din cap, cu fața ascunsă de mâini.

— Am aranjat un transport secret pentru tine şi o casă sigură pe Ankori-7, spuse Bail.

Ea, îşi ridică fața, surprinsă.

— Sunt liberă să plec?

— Da, spuse Breha. Eşti liberă să pleci.

* * *

— Ați lăsat-o să plece? întrebă Ferus, neîncrezător. Ați avut o oportunitate. Ar fi putut să le dea mai multe informații! Ați fi putut să vă folosiți de ea.

— Face parte din familie, spuse Breha.

— Cel puțin, merita închisoarea, spuse Ferus.

— Face parte din familie, repetă Breha cu blândețe.

— Ați putea să vă puneți în pericol, spuse Ferus. Ar putea să o urmărească. Ar putea să o folosească în continuare.

— Dacă fac o greşeală, aş prefera să o fac de partea iertării, spuse Bail.

La asta, Ferus nu avu niciun răspuns. Holocronul îi ardea în interiorul tunicii şi ştia ce va spune vocea.

Este o prostie să nu-ți distrugi duşmanii. Prostie şi laşitate.

Dar Ferus se uita cu inima la Bail şi Breha şi se gândea că erau printre cei mai curajoşi oameni pe care îi cunoscuse vreodată. Erau prea multe suferințe în galaxie acum. Prea multe familii distruse, prea multe prietenii destrămate.

Cum ar fi să nu mai simți niciodată o durere de inimă? Cum ar fi să poți învinge durerea, să o înăbuşi şi să nu mai simți niciodată căldura ei arzătoare?

Poți s-o faci.

Ferus simți căldura Holocronului lângă pieptul său. Dintr-o dată, respirația îi deveni scurtă. Transpirația îi izbucni pe tot corpul.

Toate astea, şi chiar mai mult, pot fi ale tale la fel de uşor ca şi cum ai spune un singur cuvânt. DA.

Capitolul 23

Bail şi Ferus aşteptau la portul spaţial. Era ceea ce se aşteptaseră să fie, dar tot era o privelişte terifiantă să vadă atmosfera interioară înţesată de nave Imperiale. Crucişătorul guvernatorului era flancat de nave de luptă Imperiale.

— Urăsc asta, spuse Bail, cu dinţii încleştaţi.

— Reporterii sunt la locul lor? întrebă Ferus.

Bail aprobă din cap.

— *Reţeaua Umbrelor* va avea o transmisiune simultană a sosirii, spuse el. Ştirile vor fi răspândite prin tot Nucleul.

— Nu se vor grăbi să aterizeze pentru un efect maxim, spuse Ferus.

Apoi plecă; nu ar fi fost în avantajul niciunuia dintre ei ca el şi Bail să fie văzuţi împreună.

Prima navă care ateriză fu una de transport. Trupele de şoc se revărsară afară, cu armele ridicate. Se aliniară în rânduri lungi, lumina soarelui sclipind pe plastoidul alb. Tot traficul fusese oprit pentru sosire. Alderaanienii din portul spaţial se înghesuiau în spatele armelor soldaţilor.

Apoi ateriză crucişătorul guvernatorului Imperial. Rampa coborî, iar un alt escadron de trupe de şoc coborî tropăind, cu armele întinse ca şi cum s-ar fi aşteptat la o luptă. Erau urmaţi de un bărbat micuţ cu o pelerină purpurie – Guvernatorul Imperial. Alături de el se afla Împăratul Palaptine. O tresărire trecu prin mulţime. De la distanţă, Ferus îl putu vedea pe Bail înţepenind. Nu se aşteptaseră să-l vadă pe Palpatine în persoană.

— Popor de pe Alderaan, strigă Guvernatorul, cu vocea sa puternică, ajungând la fiecare persoană din portul spaţial. Am venit în pace. Suntem aici pentru a vă proteja. Ne-a ajuns la urechi vestea că sunteţi pregătiţi să luptaţi. Noi nu dorim o confruntare. Imperiul înseamnă pace.

Bail făcu un pas înainte.

— Galaxia ştie că Alderaan este paşnică. Noi nu avem arme.

Împăratul făcu semn Gărzilor Roşii de elită.

— Vom vedea.

Procesiunea se îndreptă spre piaţa în aer liber de mai jos. Clienţii şi vânzătorii fugeau în timp ce trupele de şoc răsturnau metodic tarabele şi containerele pline de obiecte. Fructele erau călcate în picioare. Pământul era în curând pătat în roşu de la fructele de pădure. Trupele de şoc descoperiră containerele din duroţel.

— Deschideţi-le, ordonă guvernatorul.

Trupele de şoc deschiseră fiecare container din piaţă. Erau pline de unelte. Haine lucrate manual. Ţesături. Articole de bucătărie. Lucruri de zi cu zi, nimic mai mult.

Vânzătorii lucraseră toată noaptea ca să scoată armele. Raymus Antilles le încărcase în secret la bordul crucişătorului său şi plecase. Încă o dată, nu existau arme pe Alderaan.

Guvernatorul Imperial stătea alături de Împărat, înconjurat de sute de soldaţi. Piaţa era distrusă. Lumea stăteau în picioare, privind. Ferus văzu că nu se temeau.

Zâmbeau.

Era vorba despre imaginea cu Împăratul înconjurat de fructe stricate, de escadroane de trupe de şoc care se confruntau cu o ameninţare care consta în copii şi cetăţeni obişnuiţi ieşiţi cu coşurile la cumpărături. Era priveliştea guvernatorului Imperial, atât de mic şi de slab, cu pelerina sa purpurie ornamentată şi cu gărzile de corp cu puştile ridicate în jurul său. Pe Alderaan, această privelişte nu avea sens.

În mulţime începu să se audă o rumoare lentă. Începură cu zâmbete abia ascunse, apoi izbucniră în chicoteli şi râsete.

Guvernatorul Imperial se uită nervos la Împărat. Trupele de şoc aşteptau ordin.

— Dispersaţi-vă! răcni guvernatorul. Înapoi la transportoare!

Ferus zâmbi. La fel şi Împăratul.

Simţi cum vântul îi răscolea obrazul. Darth Vader apăru brusc lângă el.

— Văd că asta te amuză, spuse el.

— Tot acest efort pentru un mic guvernator, spuse Ferus. De ce această demonstraţie de forţă? Nu există rezistenţă pe Alderaan.

— Rezistenţa este peste tot, spuse Vader. Depinde de noi să decidem când şi unde să o zdrobim. Le-ai oferit acestor oameni o victorie goală.

— Nu am avut nimic de-a face cu asta.

— Aşa spui tu. Înfrângerea lor va veni. Această umilinţă nu va fi uitată. Imperiul îşi alege momentul în care să lovească. Ieri, pe Coruscant, ne-am săturat să tot observăm o celulă de rezistenţă aflată chiar sub nasul nostru. Aşa că am zdrobit-o.

— Bravo vouă, spuse Ferus, dar neliniştea ticăia în interiorul lui.

— *Aleea Tâlharilor* din *Districtul Portocaliu*, continuă Vader. S-ar putea să-l fi cunoscut pe cel care conducea – fusese prieten cu Jedii. Dexter Jettster îl chema.

— *Îl chema*?

— Ascunzătoarea lui a fost distrusă. Toţi cei dinăuntru au fost ucişi.

Şocul şi durerea îl străbătură. Dar acum nu era momentul. Era timpul să-l lovească şi el pe Vader.

— Când ţi-am pomenit de Mustafar zilele trecute, mă tem că te-am supărat.

Lordul Întunecat trebuie să fi fost pregătit ca el să aducă vorba despre asta. Nu lăsă să se simtă nicio undă de îngrijorare.

— Păstrează-ţi temerile pentru tine, spuse el în schimb.

Se întâmplă instantaneu. Ferus se simţi ca şi cum partea de sus a capului îi sări în aer. Se întâmplă imediat. Fiecare indiciu se aşeză la locul lui, fiecare suspiciune, fiecare sentiment sâcâitor că îi scăpa ceva important.

Stătuseră împreună în faţa sălii de consiliu.

— Mi-e teamă pentru tine. Crezi că dacă recunoşti că ai greşit, te expui unui atac, spusese Ferus.

Încă se simţea şocat după discuţia cu Maeştrii Jedi. Încă nu-i venea să creadă că tocmai îşi dăduse demisia din Ordin.

Buza lui Anakin se încreţise.

— Cred că ar trebui să-ţi păstrezi temerile pentru tine.

Darth Vader era Anakin Skywalker. Nu ştia de unde ştia, dar era sigur. Copleşit, Ferus rămase lângă Vader în timp ce Împăratul se apropia de ei. Norii se rostogoliseră deasupra ca un mare covor gri; se pregătea o furtună. Densitatea aerului şi furtuna care se apropia păreau să dea o încărcătură dură atmosferei.

Ferus simţi explozia furiei Împăratului, deşi rămase calm. Palpatine veni direct

la Vader.

— O capcană, spuse el. Se uită la oameni, care acum se întorceau să plece, şi adăugă într-o şoaptă terifiantă: Aş putea să-i omor pe toţi, dacă aş vrea...

— Nimic nu te opreşte, Stăpâne, spuse Vader.

— Ar trebui să-ţi aminteşti că suntem monitorizaţi. Într-o zi, da. Nu acum.

Darth Vader nu spuse nimic. Ferus începu să se distreze. Nu fusese niciodată prezent în timp ce Vader era mustrat de Stăpânul său.

Anakin urâse întotdeauna să fie mustrat în public.

Anakin îşi dorise întotdeauna să fie cel mai bun.

Foloseşte-l. Foloseşte ceea ce ştii. Doboară-l. E jumătate din ceea ce a fost.

Ca şi cum Împăratul ar fi auzit şi el vocea, se întoarse spre Ferus. Ura îi părăsi vocea.

— Dar tu ţi-ai făcut bine treaba, spuse el.

Ferus simţi cum frustrarea lui Vader creşte. Dacă Vader se dezlănţuia, Ferus se întrebă dacă ar fi putut face praf portul spaţial.

Împăratul zâmbi.

— Este timpul să îţi iei un al doilea la comandă, Lord Vader, spuse el, chicotind. Şi cred că Ferus Olin este perfect pentru acest post.

SFÂRŞIT

Universul Star Wars
Anexe

Începuturi...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată, care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor prin hiperspaţiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri, ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună din Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei, generaţii după generaţii, şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni să fie Cavaleri.

Prin strânsa ei coeziune, Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

Sith...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au dat peste fiinţele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuţi sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani Imperiul

lor avea să prospere şi să crească. În acest timp Cavalerii Jedi decăzuți începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulți Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forțele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici, dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecință Războiul Fiarelor din Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar au fost permanent împiedicați de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prințesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învățătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuților Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştințe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăție şi îşi arogă titlul de prim Stăpân Întunecat al Sith. Kun şi alți Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toți Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetății fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliați îi distrug printr-o masivă lovitură nimicitoare pe supraviețuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânți şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerțului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un Senator ambițios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influență şi autoritate. Promițând că va face curățenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Cancelar al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma din partea întunecată a Forței. El avea însă ambiții mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcția de Cancelar, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturați, întemnițați ori striviți de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruțare țelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul Imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existența reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariția unei noi ştiințe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forță, în timp ce legea marțială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziția sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânați în mod sistematic

şi executaţi sumar. Ei s-au văzut abandonaţi, trădaţi sau ucişi chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcţiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredinţată Guvernatorilor regionali numiţi de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă dintr-o singură lovitură, a ţinut liderii îngroziţi ai fiecărei lumi sub ameninţarea anihilării. Steaua Morţii a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinţe pe care le conducea.

ALIANȚA REBELĂ...

Când Imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetăţeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forţă Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început, fără să ştie, acest grup curajos a avut aliaţi în Senat. Acei Senatori planetari au înţeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale, în secret, răsturnarea lui printr-o mişcare de preemţiune care ar fi concentrat valul rezistenţei într-o forţă care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi Senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinţia Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupţi a fost instalată. La o întâlnire în reşedinţa lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mon Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forţelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viaţă democraţiei Vechii Republici şi sistemului Senatorial şi socotea că, odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine, anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simţit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când Guvernatorul planetar Ghormanez a refuzat să se încline în faţa lui Palpatine. Cetăţenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor, au organizat un protest paşnic pe principalul port spaţial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenţionat peste protestatari atunci când a venit să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înţeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe Senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistenţă organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanţi ai Rebelilor din Senat au pus la dispoziţia liderilor Rebeli informaţii strict secrete, permiţându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistenţă împrăştiate prin toată galaxia i-au pricinuit puţine griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forţele lor dezorganizate. Ei aveau puţine arme şi, desigur, nimic din ceea ce ar fi putut face faţă forţelor Imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unităţi de rezistenţă au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marţială.

Implicarea Senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliţia secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informaţie dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala Imperială. Astfel, ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului

Major al Alianței Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianțe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferință secretă ținută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistență dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătățirea comunicațiilor, la un acces mai bun la fonduri, aprovizionare şi armament, cele trei grupuri principale de rezistență au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest *Tratat Corellian* a pus bazele Alianței care în scurtă vreme şi-a sporit puterea grație nou-formatei unități.

Declarația Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferință, l-a sfidat în mod fățiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie;

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moffi şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimțământul celor impozitați;

Ai ucis şi întemnițat milioane de persoane care nu au beneficiat de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi.

Noi, Alianța Rebelă, în numele şi cu autoritatea ființelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intențiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ție şi forțelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor ființelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate ființele din galaxie.

Pentru îndeplinirea acestor țeluri noi punem chezăşie proprietățile, onoarea şi viețile noastre.”

Lumile din întreaga galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergențele care existaseră cândva între rase şi specii au fost lăsate deoparte, deoarece dorința comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieților lor. Piloți spațiali au străbătut distanțe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectați şi întemnițați de Imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

